Această colecție apare sub îngrijirea lui

DUMITRU LAMBRU

ADVERSARUL DIN UMBRĂ

de HUGH CLEVELY

EDITURA SOC. ANON. «VATRA»
BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU, 8—TEL. 4.29.91 și 4.61.40

În curând

CEA MAI MARE SURPRIZĂ A ANULUI

EDITURA S. A. R. VATRA

va lansa

BAL MASCAT

de Jean de Maistres

O SENZAȚIONALĂ AVENTURĂ POLIȚISTĂ A CĂPITANULUI BENOIT

BAL MASCAT

UN NOU SUCCES AL

EDITUREI S. A. R. VATRA

I.

— Știi că tatăl meu și mătușa ta vor să ne căsătorească cu orice chip? întrebă Jane Gilman pe neașteptate.

Ea îl privi pe Rex Trent drept în față. Brună, sveltă, bine făcută, era fermecătoare. Tânărul își turnă cafeaua cu nepăsare.

— Asta poate fiindcă ne vedem în fiecare zi, replică el după o clipă. Cred că ți-e tot una...

— Oh! absolut. De altfel, tata știe ce gândesc eu despre asta.

Rex zâmbi ușor.

— Și... ce gândești?

Jane zâmbi la rândul ei, descoperind un șir de dinți strălucitori.

— Nu-mi prea vine să cred că ai vrea să te însori cu mine; cât despre mine, nici nu mă gândesc.

El lăsă ceașca, vădit jignit.

— „Evident" nu-i prea drăguț, observă el. Înțeleg să nu mori de dorința de a te căsători cu mine, dar puteai să mi-o spui altfel. Sunt oare un monstru?

Ea dădu din umeri.

— Nu face pe prostul. Știi foarte bine că ești o partidă bună. Deștul de bine ca fizic, bani mulți și cele mai bune relații din lume. Logodnicul model.

— Atunci ce obiecție ai de făcut în contra căsătoriei noastre?

Ea dădu din umeri. Ochii săi ironici se făcură deodată foarte aspri.

— Ei bine, nu mi-ar place să-mi leg viața de cineva care nu mi-ar inspira nici un respect. De fapt, știi să călărești, să câștigi la cursele de automobile și să vânezi. O fi poate palpitant, dar ce vrei? Nu cred că, până acum, ai făcut ceva folositor în viață.

După o clipă de tăcere, Rex răspunse încet:

— Ești grozav de serioasă, în dimineața asta.

— Sau agresivă, nu? Nu te mai gândi la asta și cumpără-ți o mașină nouă de curse. O să te consoleze.

— Bună idee, făcu Rex.

Ei vorbiră de altceva și dejunul se termină fără incidente. Totuși, după plecarea Janei, Rex începu să reflecteze. Desigur, nu era îndrăgostit de ea — cel puțin așa credea — și nu avea nici un motiv să se formalizeze de o asemenea sinceritate. Dar se simțea cam furios, cu atât mai mult cu cât era și adevăr în reproșurile fetei.

Când, câteva clipe mai târziu, traversa Picadilly, la volanul mașinei sale, proasta dispoziție era departe de a-l fi părăsit. Serios, Jane asta începea să-l agaseze cu aerele ei ironice.. Deodată, el scoase o înjurătură și frână violent. Un bărbat îi făcea semn să oprească. Rex stopă în timp ce necunoscutul alerga spre el strigând:

— Tocmai am nevoie de dumneata.

— Bine, mormăi tânărul, care-l recunoscu pe Inspectorul șef Williams, ce mai este? Dacă mai merge

așa, voiu fi obligat să-mi vopsesc numele cu roșu pe haine.

El făcea aluzie la faptul că odinioară, polițistul luându-l drept un răufăcător anume John Brownlie, îl arestase pur și simplu.

Dar Inspectorul nici nu zâmbi măcar. El părea foarte grăbit.

— Fă-mi un serviciu, domnule Trent, spuse el repede. Vezi automobilul acela cenușiu, în colț la Hyde Park? Sunt înăuntru trei oameni pe cari îi urmăresc... Vrei...

Rex nu-l lăsă să termine.

— Urcă, spuse el simplu, și mașina porni în viteză. Detectivul de abia avu timp să se urce.

Inaintea lor, automobilul cenușiu își dubla viteza; el sbură literalmente pe Knitsbridge, trânti un polițist care încercă să-l oprească și-și continuă cursa infernală. Cu dinții strânși, cu fața aspră, Rex se aplecă pe volan. O lumină veselă îi lucea în ochi; această urmărire nebună îi plăcea. Incetul cu încetul, mașina lui câștiga teren. Asemeni unui bolid șuerând, ea ajunse la capătul lui Sloane Street și ieși în Kensington Road.

Deodată, Inspectorul scoase un strigăt de triumf. Acolo, cam la vreo sută de yarzi, străluceau niște lumini roșii, arătând oprirea circulației, în timp ce un șir de mașini ce așteptau să treacă, bloca strada cu totul.

Silit să facă la fel, șofeurul automobilului cenușiu frână brusc. Se auzi un sgomot asurzitor, în timp ce roțile din spate scârțâiră ca și cum mașina avea să se răstoarne cu totul. Dar își reveni, făcu un salt și coti spre stânga.

Rex zâmbi disprețuitor față de acest viraj înspăimântător. Nu luase el de curând, Marele Premiu din Mans? Din nou, apăsă cu putere pe accelerator, în-

toarse volanul spre stânga și porni pe urma celuilalt. Urmărirea reîncepu, dar, după cinci minute, automobilul cenușiu coti deodată la dreapta și se găsi într'o fundătură.

Cele două mașini se opriră brusc. Le despărțeau numai câțiva metri. Rex și Inspectorul săriră jos, în timp ce trei bărbați ieșeau din automobilul cenușiu. Răsună o detunătură: ceva trecu șuerând pe lângă Rex și lovi parebrise-ul care sbură în țăndări. Unul din bandiți ținea un revolver în mână; ceilalți loi aveau cuțite.

— Ticăloșilor! strigă Rex scos din fire și sări ca un tigru aspra omului care trăsese. Acesta trase din nou, dar efortul ce-l făcuse în timpul cursei desigur că-l epuizase căci mâna îi tremura. Glontele atinse umărul tânărului, găurind mâneca hainei. O secundă mai târziu un pumn atletic se abătu cu violență asupra fălcei banditului și trimise omul să se rostogolească zece pași.

Rex se întoarse, dar de abia avu timp să se dea la o parte pentru a evita cuțitul. Se auzi din nou sgomotul loviturei unui pumn formidabil și omul se duse lângă complicele său. Cât despre Inspectorul Williams, care se încăierase cu al treilea bandit, părea, pentru moment foarte ocupat să-i pună cătușele.

In acest timp, veni poliția și cei trei ticăloși fură ridicați în câteva minute. Rex îl invită pe Inspectorul șef să vie să bea un pahar la el.

— Cu plăcere, dar după ce asist la încarcerarea pungașilor, răspunse polițistul. Sunt acuzați de furt cu mâna armată și eram pe urmele lor de mult timp.

Două ore mai târziu, îl întâlnea pe Rex, în Berkely Street și se așeza în fața unui whisky soda.

— Te-ai descurcat de minune, domnule Trent Ai lucrat frumos.

Rex zâmbi cu amărăciune şi trase un fum din ţigare.

— Am lucrat frumos, repetă el. Mă uimeşti. Nu mai departe de azi de dimineaţă, mi s'a declarat că nu sunt bun decât de distracţii şi cu totul incapabil de a face ceva folositor, chiar dacă aş vrea. Atunci...

— Asta ţi-a spus-o o femeie? îl întrerupse Inspectorul.

— Chiar aşa. El dădu încet din umeri şi continuă. De altfel, nu e cu totul nedreaptă. Am un venit de opt mii de dolari şi cu toate astea nu mă interesează nimic, afară de primejdie.

— Nu se poate! exclamă poliţistul.

Timp de câteva minute, el privi cu atenţie pe tânăr, văzu silueta slabă şi muschiuloasă, expresia bărbătească a feţei şi păru să se adâncească într'o profundă meditaţie.

— Hm! făcu el după o clipă, mă întreb dacă...

— Dacă ce?

Inspectorul nu răspunse imediat. Se uita mereu la el.

— ...Mă întreb dacă ai putea face o treabă folositoare — chiar foarte folositoare şi foarte grea — dar mai ales foarte grea.

Faţa lui Rex se lumină.

— Ce treabă?

Inspectorul şef îşi goli paharul şi punându-l pe masă:

— Vino să mă vezi mâine de dimineaţă la Scotland Yard, pe la ora zece şi mai vorbim noi, replică el simplu.

II.

A doua zi la orele zece precis, Rex suna la uşa Scotland Yardului. Un agent în uniformă îl introduse în biuroul Inspectorului Şef. Williams era acolo şi vorbea cu un bărbat înalt, cu înfăţişarea posomorîtă. Zărindu-l pe Rex, bărbatul se ridică brusc.

— Pariez că dânsul este, strigă el.

— Chiar aşa, spuse inspectorul. Şi luându-l pe tânăr de braţ: Rex, dă-mi voie să te prezint Superintendantului Markham.

Superintendantul întinse o mână enormă.

— Încântat că te cunosc, domnule Trent. Eri ne-ai făcut un mare serviciu.

— Inspectorul Şef mi-a promis că aveţi de lucru pentru mine; natural, ceva primejdios.

Superintendantul aprobă din cap.

— D..da, spuse el. El părea să ezite, apoi reluă, după o clipă: la drept vorbind, lucrul este atât de primejdios, încât stau şi mă întreb dacă am dreptul să te lansez într'o asemenea aventură, chiar dacă dumneata ai vrea.

— Spune-mi despre ce este vorba, vom vedea.

Markham bătea nervos cu degetele pe biurou.

— Inspectorul Şef îmi spune că eşti la curent cu afacerea Brownlie, începu el.

Rex făcu semn că da.

— I-am urmărit procesul cu toată curiozitatea. El se bâlbâie puțin și are mania să se scarpine în cap când este preocupat de ceva. In tot cazul, trebuie să recunosc că este grozav de versat în arta de a deschide cassele de bani.

— Brownlie este cel mai îndemânatic pungaș din țară, spuse Markham. El nu se folosește de metode obișnuite de spargere. La el nu există oxyacetilenă, nici altceva de felul acesta. Numai pipăitul și auzul. El întoarce cadranul, ascultă mecanismul din interior și găsește combinația literă cu literă. Pentru el e un joc de copil să deschidă o cassă de bani oricât de complicată ar fi.

— Pare să fie un individ foarte înzestrat, observă Rex.

— Chiar este, admise Markham. In toată lumea nu există decât încă doi bandiți tot atât de înzestrați: unul este la închisoare și celălalt la spital. Dar de altfel, afară de tendințele sale naturale, Brownlie posedă o adevărată technică. Mai înainte de a deveni spărgător, a lucrat șase luni la Brafield, marele constructor de casse de bani și acolo mi s'a spus că era cel mai bun lucrător din fabrică.

Superintendantul tăcu o clipă. Fața îi lua o expresie din ce în ce mai gravă.

— In momentul arestării sale, Brownlie făcea parte dintr'o bandă condusă de un oarecare Patsy Ryan. Omul acesta fiind mort, am crezut că banda va lua sfârșit odată cu el; ei bine, deloc. Astăzi banda este mai de temut ca niciodată și nici măcar nu știu cine este noul șef. Mai mult, alte bande lucrează acum sub ordinele sale — banda lui Spadoni și banda lui Hoxton. Acești oameni lucrează pe contul lor, dar, dintr'un punct oarecare, ei sunt sub o singură și

aceeaş autoritate; cam ca societăţile cari aparţin unui singur financiar.

— Şi n'ai nici o idee cam cine ar putea fi şeful?

— Nu; tocmai asta ne dispereză. Ne găsim în prezenţa celei mai formidabile bande ce s'a văzut de ani de zile, şi nici cel mai mic indiciu.

— Dar, obiectă Rex, desigur că cunoşti ceva membri de-ai acestor diferite bande; n'ai putea lua informaţii dela ei?

Markham dădu din umeri.

— Oh! evident, cunoaştem pe câte unii, dar ca să scoţi cea mai mică informaţie dela ei, asta este altă afacere. Chiar dacă ar fi dispuşi să spună ceva, n'ar îndrăzni din cauza fricei. In momentul de faţă, lumea interlopă a Londrei are buzunarele pline cu bani şi inima plină de groază. Ea simte foarte bine că un personagiu a-tot-puternic se află printre culise şi trage sforile. Acesta a fost chiar poreclit Ingerul. Ficcare primeşte ordine şi încasează banii ştiind foarte bine că dacă se întâmplă să nu asculte sau să caute să ştie prea multe, va fi găsit, într'o bună dimineaţă, în fluviu cu un cuţit în spate.

— Ingerul Intunericului, murmură Rex. Trebuie să fie cineva destul de uimitor.

— Oh! desigur, spuse Markham gânditor, ai putea chiar să-i spui Ingerul morţii.

Din nou urmă o tăcere. Superintendantul privea fix înainte. Când însfârşit vorbi, vocea îi redeveni calmă.

— Pentru a reveni la Brownlie, noi am fost informaţi că se va încerca să-l facă să evadeze dela Maiford Gaol. Banda are nevoie de el pentru o afacere pe care o plănuieşte. Or, iată ideea Inspectorului Şef: vei lua locul lui Brownlie la Maiford şi banditii te vor răpi pe dumneata.

El tăcu din nou. Rex se aplecă înainte; ochii îi străluceau de iritare.

— Nu-i rău, făcu el, intru în bandă, descopăr Ingerul și vă fac semn. Asta e, nu?

Markham n'avea chef de glumă.

— Da, domnule Trent, dar te asigur că n'ai pentru ce să râzi. Trebuie să-ți dai seama că vei avea de înfruntat mari primejdii. La cea mai mică greșeală, banda poate descoperi adevărata dumitale identitate și atunci va fi moarte sigură.

— Știu perfect de bine unde intru și accept.

Timp de câteva minute, cei doi detectivi îl priviră pe tânăr. In cele din urmă, Superintendantul clătină din cap...

— S'a făcut, domnule Trent, pronunță el pe tonul unui bărbat care încheie o afacere. Voiu aranja în așa fel, ca de mâine, să iei locul lui Brownlie la Maiford Gaol. Până atunci, Inspectorul Șef te va pune la curent cu viața și caracterul lui.

Rex mai rămase două ore la Scotland Yard, notând toate amănuntele vieței și obiceiurile omului a cărui personalitate avea s'o împrumute. După ce termină, el părăsi Scotland Yardul și se reîntoarse acasă pe jos.

Mergând, el fluera vesel. Niciodată nu se simțise atât de dispus. Cum ajunse în Trafalgar Square, întâmplarea făcu să se întâlnească cu Jane Gilman. Ea îl salută foarte drăguță, dar cu o nuanță de batjocură.

— Hello Rex! unde te duci atât de grăbit? Îți cumperi o mașină nouă de curse?

Tânărul dădu din cap.

— Te înșeli, replică el, cuvintele tale au făcut din mine un alt om. Părăsesc lucrurile frivole și încep o serioasă carieră criminalistă.

III

Timp de cincisprezece zile, Rex fu un simplu număr — numărul 98. In cursul acestor două săptămâni îngrozitoare, el mâncă hrana prizonierilor, munci ca un negru, în timpul zilei, în curtea închisorii, pentru a fi, îndată ce cădea noaptea, închis în celula sa, sub supravegherea unui gardian care străbătea coridorul dela un capăt la celălalt şi arunca din când în când o privire printre gratii.

Poliţia ştia că se urzea un complot al cărui scop era să-l facă pe Brownlie să evadeze, dar ea ignora data aleasă pentru punerea complotului în aplicare. In închisoare, numai doi oameni, Guvernatorul şi gardianul şef cunoşteau adevărata identitate a prizonierului. Ceilalţi gardieni vedeau în Rex pe numărul 98 şi îl tratau ca atare. Erau oameni, în cea mai mare parte, austeri şi taciturni, cari menţineau disciplina cu rigiditate, deşi fără brutalitate. Dacă un prizonier agita, ei se mulţumeau să-i arunce o privire severă. Cât despre cei ce se comportau bine, nici nu se ocupau de ei.

Totuşi, un gardian, un anume Trench, simţea o antipatie personală faţă de Rex. El profita de toate ocaziile pentru a-l înjura şi-şi bătea joc de el, pă-

rând să n'aibe decât o singură idee: să-l prindă pe Rex în flagrant delict de infracțiune a regulamentului închisorii. În timpul lucrului, de exemplu, Trench nu-l părăsea nici o clipă, ca și cum ar fi trebuit să-l supraveghieze în mod deosebit.

Într'o după amiază, spre a treia săptămână de captivitate, Rex era ocupat să lucreze în fermă, la mică distanță de închisoare. După obiceiul său, Trench nu-l părăsea din ochi. Puteau să fie orele trei, când se auzi bâzâitul unui avion pe de-asupra capetelor lor. Mai mulți ocnași suspendându-și lucrul pentru a privi în aer, se văzură admonestați cu severitate. Trench se întoarse spre Rex.

— Ai terminat? spuse el cu brutalitate. Apoi adăugă: dumneata ai săpat în colțul acela?

— Da, domnule.

— Ei bine, ai lucrat mizerabil. Du-te să-ți vezi opera.

El îl trase pe Rex peste câmp, destul de departe de ceilalți ocnași. Bâzâitul motorului se apropia din ce în ce mai mult și îndată avionul se găsi la vreo sută de metri deasupra oamenilor. Deodată unul din prizonieri scoase un strigăt de teamă.

— Drace, urlă el, ne cad bucăți în cap.

Într'adevăr, un obiect negru și strălucitor se detașă din aparat și veni să se spargă pe pământ. Urmă un altul, apoi un al treilea. Fiecare obiect, în cădere, producea un fel de detunătură înnăbușită și, deodată câmpul se găsi năpădit de un fum gros și acru prin care era imposibil de văzut la doi metri.

Atunci Trench se întoarse brusc spre Rex și-l apucă de braț.

— E momentul s'o ștergi, suflă el repede. Ascultă bine aici. Urmezi brazda asta până ce dai de un gard de mărăcini. Ocolește-l spre stânga, vei găsi o

spărtură care dă spre șosea. Te așteaptă o mașină albastră. Ai înțeles?

— Da, spuse Rex.

— Bine. Acum, dă-mi un pumn în falcă. Pe cât posibil, mi-ar plăcea să-mi păstrez locul aici.

De data aceasta, Rex înțelese pentru ce Trench îl tratase cu atâta asprime. Era pentru a-și crea un alibi. Cu toată scârba de a lovi un om fără apărare, el îi pocni o directă care-l făcu să se rostogolească pe iarbă și alergă din răsputeri spre grad. În spatele său, în deasa perdea de fum, el auzeau strigătele de mânie și tusele oamenilor. Trecu prin spărtură, se repezi pe șosea și zări în fața lui o mașină mare albastră. La sgomotul pașilor lui, o fată tânără scoase capul pe geam.

— Urcă repede! strigă ea.

Rex deschise portiera și se aruncă în mașină, care porni imediat. Sdruncinătura îl făcu să cadă pe scaunul din spate. Fata nici nu se întoarse spre el; ea se mulțumi să-i strige, în timp ce schimba viteza:

— E un pachet cu haine pe banchetă. Îmbracă-te și aruncă uniforma pe geam. După ce termini, anunță-mă.

Vocea ei era limpede și nepăsătoare. Ea părea cu totul calmă. Rex desfăcu pachetul; el conținea o îmbrăcăminte completă. Într'o clipită el se desbrăcă și-și puse noile haine. După care, își strânse sdrențele de ocnaș și le aruncă într'un tufiș.

— S'a făcut, spuse el.

Mașina se opri brusc și fata se întoarse. Acum, o vedea la față.

Era foarte tânără și cu adevărat fermecătoare. O pălărie mică pusă pe ceafă îi descoperea un păr blond, buclat; nasul, puțin în vânt, îi dădea o înfățișare rebelă. Cât despre ochi, ei erau de un albastru limpede și

cât se poate de hotărîți. Ea îl privi pe Rex cu indiferență.

— Trebuie să fii șofeur mai bun decât mine, spuse ea; cred că știi să conduci un Hispano.

— Puțin.

— Bine. Ține șoseaua principală și urmează tabelele indicatoare până la Bufield. Dar nu pierde nici un minut, căci, într'o clipă, poliția va fi anunțată.

Rex se instală zâmbind pe locul conducătorului. Era plăcut să fie din nou pe șosea la volanul unei mașini puternice. Faptul că era urmărit i se părea chiar agreabil. După îngrozitoarea monotonie a închisorii, iritarea aceasta era bine venită. Câtva timp, ei goniră în tăcere. Rex ar fi vorbit cu plăcere, dar nu știa cum să înceapă conversația de teama unei întrebări stângace.

Acul indicator oscila între 140 și 150; acum, el atingea 160. Hispano-ul gonea în tăcere, devorând spațiul. Deodată, în depărtare pe șosea, Rex zări ceva care făcu să-i bată inima cu violență. Niște oameni; trei dintre ei purtau uniforma poliției. Cum mașina se apropia, unul din polițiști se înfipse liniștit în mijlocul drumului, cu brațele întinse. Ceilalți rămaseră nemișcați, așteptând.

Rex privi femeea. Cu obrazul crispat, ea părea în culmea groazei.

Momentul era critic. În caz că era recunoscut, ar fi fost imediat recondus la închisoare, pentru a fi eliberat puțin mai târziu, aceasta fără discuție. Dar atunci, proectul de a descoperi banda ar fi eșuat. Nu, nu trebuia. Rex simțea că dacă nu reușea să scape din acest impas, care era de fapt, prima lui ispravă, tot ce-i spusese Jane Gilman n'ar fi fost decât foarte adevărat.

Într'o secundă se hotărî. El opri și sărind jos, merse drept spre polițist.

— Cu ce drept îmi oprești mașina? strigă el furios. Nu se poate călători în liniște prin acest ținut? Adineaori un motociclist era să mă facă să mă răstorn. A ieșit ca un nebun dintr'un drum lăturalnic și pentru a-l evita, aproape că am intrat în șanț.

Fața polițistului se lumină deodată.

— Cum era motociclistul?

— Crezi că m'am uitat la el, strigă Rex din ce în ce mai enervat; tot ce știu, este că mergea ca un nebun și avea părul tuns.

Un bărbat cu înfățișarea milităroasă, dar îmbrăcat civil, se apropie de ei. El auzi sfârșitul convorbirii.

— Spui că omul acela a trecut pe lângă dumneata adineaori? întrebă el adresându-se către Rex:

— Da, la vreo doi kilometri de aici.

— In acest caz, reluă necunoscutul, el este probabil pe cale să urce coasta. Și întorcându-se spre un alt bărbat care se găsea în grup: Lăsați mașina asta să plece; cât despre noi, Hawkins, ne reîntoarcem la Bufield și telefonăm poliției din Glenford să-l caute. Apoi adresându-se din nou către Rex: Omul acela este un ocnaș și a evadat.

— Oh! murmură Rex uimit, și văzând că unul din polițiști se pregătea să se urce într'o mașină oprită pe marginea drumului:

— Mașina mea este mai rapidă decât a dvs. Urcați cu mine, vă conduc până la Bufield. Am drum pe acolo și vă fac să câștigați câteva minute.

— Bună idee, aprobă bărbatul în civil. și adăugă: sunt maiorul Walter, șeful poliției. Hawkins, domnul te conduce până la Bufield.

Polițistul urcă în timp ce Rex se instală la volan. Mașina porni în tăcere. După câteva clipe, spre marea groază a agentului, indicatorul arăta 180. După vreo milă, ei întâlniră un alt grup de polițiști, dar zărind cine se afla în mașină, o lăsară să treacă fără dificul-

rate. Sosiți la Bufield, Rex opri și polițistul coborî scoțând un oftat de ușurare.

— Salutare! îi strigă Rex.

— Traversează orașul și apucă la stânga înspre Mayfield, spuse fata.

Ochii săi albaștri străluceau și ea zâmbea cu drăgălășenie. Un curent de simpatie părea să se fi stabilit între Rex și ea.

— Ce șiret, strigă ea. Aș vrea să știu ce-ai simțit cu polițistul alături.

Rex începu să râdă.

— Știam că nu ne va opri nimeni, răspunse el bâlbâindu-se ușor. Și, de altfel, nu i-am dat răgaz să mă examineze; mergeam prea repede și părea mai mult neliniștit de capacitățile mele de șofeur.

Fata se distra de minune.

— Într'adevăr conduci foarte bine, spuse ea. Trebuie să fie plăcut să fii din nou la volan?

— Foarte, afirmă Rex.

Câteva clipe ei fleacărira ca doi prieteni, discutând amănuntele evadării și teama ce resimțiseră zărind polițiștii. Rex spera ca ea să-i lase să scape ceva informații despre bandă, dar fu decepționat.

— Aproape că am ajuns, spuse ea deodată. Cotește la dreapta; casa e situată la un sfert de milă, pe partea stângă a drumului. Se vede imediat, din cauza porților albe. Cunoști pe toată lumea?

Rex simți niște furnicături ciudate prin șira spinării. Peste câteva minute avea să întâlnească banda. Misiunea sa începea să devină primejdioasă.

— Cine va fi de față? întrebă el mașinal.

— Murdoch, Barfield și Mr. Wilburton, pe care l-ai cunoscut sub numele de Mr. Renfred. Voiu fi curând secretara lui, ca Valerie Lane.

Rex nu se mulțumi și riscă o întrebare îndrăzneață.

— O să fie și Ingerul?

Fata îl privi o clipă, cu ochii holbaţi. Insfârşit, spuse cu răceală:

— Nu-l cunosc pe Inger. Nici nu ştiu de cine vorbeşti.

Ea tăcu, apoi reluă pe un ton mai amical:

— De altfel, altceva nu pot să-ţi mai spun. Ştii tot atât de bine ca şi mine că e interzis să se vorbească de Inger.

Rex înţelese lecţia. Din nou se simţi furnicat în spate. Cuvintele inspectorului îi reveneau în minte: La cea mai mică greşeală, banda poate descoperi adevărata dumitale identitate, şi atunci, e moarte sigură.

IV

Un omuleț blond și palid, cu botul ascuțit ca de șoarece, le deschise ușa. Îl salută pe Rex familiar și zâmbi fetei.

— A mers totul bine? întrebă el graseind.

— Da, foarte bine, Barfield. Poți să bagi mașina în garaj; nu mai avem nevoie de ea.

In vestibul, se întâlniră cu un bărbat de vreo patruzeci de ani, care venea în întâmpinarea lor. Inalt și svelt, el era îmbrăcat foarte elegant; cu obrazul extrem de palid, cu trăsăturile fine, deși pronunțate, cu buzele subțiri, avea ceva saturnian. Vocea gravă și armonioasă era aceea a cuiva care a frecventat mult timp universitățile.

— Ai venit mai devreme, miss Lane, spuse el, nu te așteptam așa de curând.

Apoi întorcându-se spre Rex:

— Ei bine, Brownlie, sunt fericit că te revăd printre noi.

— Am venit mai repede pentru că am mers cu 180, replică Valerie. Poliția a fost drăguță să ne escorteze, pentru a fi lăsați să trecem.

Şi ea explică râzând incidentul avut. Auzind-o vorbind, se părea de necrezut ca ea să aparţină unei bande de bandiţi primejdioşi. S'ar fi spus o şcolăriţă povestind veselă o glumă bună. Faţa ei se însufleţea şi devenea mai frumoasă.

— Bine lucrat, Brownlie, spuse omul pe care Rex îl ghici a fi Wilburton. Barfield te va conduce în camera dumitale. Ceaiul va fi gata într'un sfert de oră.

Rex nu uită că juca un rol. El se scărpină în cap, după cum avea obiceiul să facă Brownlie când era preocupat de ceva. Evident că Wilburton cunoştea această manie, căci îl întrebă:

— Ce este?

— Mi-ar place mai bine niţe tutun. La gherlă cam lipseşte.

— Cu plăcere, spuse Wilburton. Apoi ridicând puţin vocea: Barfield, condu-l pe Brownlie şi dă-i ţigări.

Barfield îl conduse pe Rex până în camera lui şi se rezemă de uşă. El părea dispus să stea de vorbă şi Rex, la rândul său, nu cerea mai mult, căci poate ar fi fost mai uşor să-l facă pe Barfield să vorbească decât pe ceilalţi. Dar, examinând mai în de aproape această faţă ascuţită şi aceşti ochi de viezure, nu se simţi prea liniştit. Omul avea înfăţişarea unui viclean.

— Aţi pregătit frumos evadarea mea, spuse el, când celălalt aprinse lumina, şi miss Lane este dată naibei. Ce nervi!

Barfield rânji.

— Mititica? E mai grozavă decât noi toţi la un loc; în privinţa deşteptăciunei e mai abitir chiar decât Wilburton. L-am cunoscut pe „bătrânul" ei, acum mulţi ani. Era un băiat foarte bun.

In calitatea sa de Brownlie, Rex era obligat să cunoască viaţa Valeriei Lane.

— Am mai auzit acelaș lucru, făcu el prudent. El ce spunea?

— Bătrânul? I-am vorbit prea puțin; m'a scos odată dintr'o încurcătură; dar toți oamenii cari au fost ruinați la Banca Vessex găsesc rușinos că a luat patruzprezece ani pentru asta... și au dreptate. Mc Leod era un om cinstit, chiar prea cinstit. Când lucrurile au început să meargă rău, el a făcut pe dracul în patru pentru a căuta să aranjeze tot, în timp ce ceilalți directori se înjurau și nu se gândeau decât să-și salveze paraua. Puștanca este ca el, cu desăvârșire cinstită. Din moment ce-și dă cuvântul, și-l ține ori și ce s'ar întâmpla. Am avut ocazie să văd.

Rex nu-l mai asculta. Acum, era fixat asupra fetei. Cu doi ani mai înainte, Banca Vessex dăduse un faliment dezastruos. Era bine informat despre asta, căci un oarecare timp, Sir John Gilman și cei doi asociați ai lui, Morris și Silverstein, fuseseră directori acolo. Ancheta conchizând că era responsabil celălalt director, Mc Leod, tribunalul îl condamnase la patruzprezece ani închisoare. Foarte probabil, această Valerie Lane era fiica lui.

Fața lui Berfield luă deodată o expresie de ură.

— Porcul ăsta de Murdoch și-a pus ochii pe ea, continuă el. De altfel te-a „aranjat" bine înainte ca să te aresteze. Totuși era din vina dumitale. Când ai de aface cu o asemenea brută, nu ajung pumnii. I se înfige un cuțit în coaste și gata.

In acel moment răsună o sonerie. Barfield își reluă înfățișarea-i vicleană.

— Asta-i ceaiul. Cum ieși dela gherlă, ai voie să mănânci cu ei. Eu o șterg la bucătărie.

Odată singur, Rex se așeză pe pat și reflectă câteva minute. Cuvintele lui Barfield îi spuseseră o mulțime de lucruri; mai întâiu cine era Valerie Lane. Cu toate că n'o întâlnise niciodată, o auzise adesea pe Jane Gil-

man vorbind de ea. Cele două fete se vedeau uneori înainte de falimentul băncei. Acum, în timp ce Jane era mereu o domnișoară respectabilă, Valerie Mc Leod făcea parte dintr'o bandă de pungași. Rex își băgase de altfel în cap ideea că Valerie era de bună voie contra societății, pentru a răzbuna astfel nedreptatea făcută tatălui ei. Aceasta îl mâhnea. Cu toată dorința lui de a ajuta poliției să descopere banda, el nu se putea împiedica să simtă oarecare simpatie față de fată.

In al doilea rând, avea o dare de seamă despre Murdoch. După toate aparențele, la un moment dat, Murdoch și Brownlie se bătuseră și acesta din urmă fusese dedesubt. Acesta era un lucru de care trebuia să-și amintească.

Wilburton, Valerie și un alt om care nu putea fi decât Murdoch, se găseau adunați în salon, când el coborî. Dela prima aruncătură de ochi, Rex se convinse că Barfield nu exagerase declarând că Murdoch era o brută. Un adevărat colos, cu umerii uriași, cu tenul închis și părul negru ca de funingine, el purta un costum destul de bine croit, de culoare țipătoare, care-i punea în valoare corpul său atletic. Fața lui pătrată, cu ochii mult înfundați în orbite, exprimau o ferocitate aproape animală.

El se mulțumi să-l salute pe Rex, dând cu răceală din cap. Cât despre fată, ea îi adresă cel mai fermecător zâmbet.

In timpul ceaiului se vorbi puțin. Atmosfera era destul de încordată. Murdoch fixă asupra lui Rex priviri amenințătoare. Valerie îl îndopa cu sandwich-uri și prăjituri, ca și cum ar fi vrut să-l facă să uite execrabila mâncare dela închisoare. Indată ce termină ceaiul, Murdoch se ridică brusc și ieși. Wilburton își stăpâni un zâmbet.

— Mă tem că-i arăți prea multă simpatie drăgu-

ţului de Brownlie, spuse el cu vocea blândă şi insinuantă, ştii că prietenul nostru e foarte gelos.

Valerie deveni stacojie.

— E un idiot, strigă ea cu vehemenţă, aerele lui de bruţă mă exasperează.

Wilburton dădu din umeri.

— Şi pe mine, dar e mai bine să nu fie provocat, mai ales acuma.

Apoi întorcându-se spre Rex:

— Ai face bine să nu părăseşti casa, o zi sau două. Crede-mă, evită-l pe Murdoch cât poţi. Adu-ţi aminte ce s'a întâmplat. Nu trebuie să se mai întâmple.

Valerie îl privi pe Rex. Acesta avea chef să-l trimită pe Murdoch la toţi dracii, dar îşi aminti că în calitate de Brownlie, trebuia să fie prudent faţă de duşmanul său.

— Bine, voiu avea grije, făgădui el.

O secundă fata păru decepţionată.

— Te găsesc foarte cuminte, murmură ea.

Ziua se termină fără incidente. A doua zi, Rex făcu o mică plimbare prin parc cu Valerie, citi o carte şi fumă multe ţigări. Sub o linişte aparentă, el se simţea înconjurat de o atmosferă neliniştitoare. La masă, convorbirile aveau subiecte neînsemnate, ca acelea ale oamenilor cari au preocupări prea grave pentru a se putea vorbi de ele. Totuşi, Murdoch îşi schimbase mult atitudinea; devenise mai conciliant. Uneori, se uita la Rex cu priviri ruşinate. El părea să găsească extraordinare unele din manierele sale: felul său de a vorbi, de a aprinde o ţigare, de a tăia carnea chiar. Rex se făcea că nu observă nimic, dar faptul de a fi observat nimic îl chinuia.

De două ori deja, dela sosirea lui, nişte vizitatori misterioşi veniseră cu maşina şi se închiseseră mai multe ceasuri cu Wilburton, Murdoch şi Valerie.

După care, ei plecaseră fără ca Rex să fi avut cea mai mică idee de ceeace putuseră vorbi. In vilă, nimeni nu-i spunea o vorbă despre asta. Era din ce în ce mai vădit că banda nu ţinea să pună pe oricine la curent cu afacerea pentru care era atât de necesar concursul lui Brownlie, încât îl făcuseră să evadeze.

Totuşi, în aceeaş seară Rex află dela Wilburton ce se cerea dela el. După cină, toată lumea trecuse în salon.

— E timpul să pornim la lucru, Brownlie. Imi închipui că arzi de nerăbdare şi tocmai avem ceva pentru dumneata, în noaptea asta.

— Noaptea asta, repetă Rex. Cuvintele celuilalt îi dădură un fel de şoc. Ce fel de lucru? întrebă el după o clipă.

— E vorba de deschiderea unei casse de bani Brafield în casa lui Sir John Gilman, la Swanley Sir John şi asociaţii lui, Morris şi Silverstein au cumpărat pentru o sumă enormă nişte diamante din minele din Brazilia. Asupra acestei afaceri s'a păstrat cel mai mare secret, căci preţul diamantelor ar scădea vertiginos dacă s'ar afla că există o asemenea cantitate pe piaţă. Aceste pietre sunt închise în biuroul lui Sir John. Nimeni nu ştie de ele afară de Sir John, asociaţii lui şi un mare bijutier care soseşte mâine la Amsterdam, pentru a examina diamantele. Toate astea sunt în avantajul nostru, căci poliţia habar n'are de nimic şi pietrele nu sunt nici măcar asigurate. Dacă reuşim, va fi o pierdere imensă pentru Sir John, şi un câştig considerabil pentru noi, fără a mai socoti că pentru dumneata e un fleac.

El tăcu o clipă, apoi:

— De altfel totul este pregătit. Murdoch şi doi oameni te vor însoţi în maşină până acolo: am cum-

părat pe unul din servitori care va lăsa fereastra biuroului întredeschisă, după ce va fi tăiat soneriile de alarmă. Nu vei avea decât de deschis cassa de bani. Pentru dumneata e un joc de copil.

Inima lui Rex bătea să se rupă. Să deschidă o cassă de bani la Sir John Gilman. El se aşteptase la orice afară de asta.

— Să, să fiu al dracului dacă mai ştiu ceva, se bâlbâi el scărpinându-se în cap. Inchisoarea mi-a ruginit mâinile. Cred că mi-ar trebui o săptămână sau două pentru a-mi regăsi vechea-mi „digitaţie".

— Ce glumă, îl întrerupse Murdoch cu violenţă. Un deschizător de casse de bani ca dumneata nu-şi pierde niciodată obişnuinţa.

Dar Wilburton spuse zâmbind liniştit:

— Am încredere în dumneata, Brownlie. In caz că vei fi întrerupt dela lucru, Murdoch cu ceilalţi vor fi acolo; la nevoie vor ucide, pentru a-ţi asigura fuga. Dar sper că nu vor fi reduşi la această extremitate supărătoare.

— Tot ce s'ar putea întâmpla mai supărător este să nu se deschidă cassa de bani, declară Murdoch făzând grosolan. Haide, Brownlie, maşina ne aşteaptă.

— Succes, strigă Valerie.

Câteva minute mai târziu, Rex era în drum spre Swanley. (Ei se găseau cam la vreo cincizeci de mile de locuinţa lui Sir John Gilman). Un zâmbet uşor îi juca pe buze, dar era cu moartea în suflet. Tot glumind cu bandiţii aşezaţi alături de el, făcea eforturi disperate pentru a se linişti. Cum putea el, în acelaş timp, să scape de primejdia ce-l ameninţa şi să-l demaşte pe Inger? Peste puţin timp, avea să fie în faţa acelei casse de bani, incapabil s'o deschidă. Atunci?... Fiecare învârtitură de roată îl apropia de catastrofa finală.

Străbăteau un ţinut care-i era cunoscut. De câte ori nu venise el pe acolo, cu maşina. Un indicator pe care scria: Tadfield, o milă, îi făcu cunoscut că nu mai erau decât la treizeci şi cinci de mile de casă .

La apropierea unei cotituri extrem de periculoase, maşina încetini şi Rex îşi aminti că ultima oară când fusese pe acolo, fusese cu Jane. Ei fuseseră martori la un accident, chiar la cotitura aceea. Un motociclist ce venea în viteză derapase şi se răsturnase câţiva metri mai departe. El scăpase cu nu prea multe răni, dar motocicleta era bucăţi. Ei îl luaseră în maşină şi-l conduseseră la Maypole, cea mai mare cafenea din Tadfield, unde îi dădură de băut ca să-şi revie...

Cum îşi amintea de acest eveniment, lui Rex îi veni deodată o idee. Idee din cele mai riscate la drept vorbind, dar pentru ce să n'o încerce? La urma urmei, aşa cum se prezenta situaţia nu avea nici o scăpare. Mai rău nu putea fi... Într'o secundă, tânărul se hotărî. In mijlocul unei glume, şi în timp ce râdea cu hohote, faţa i se contractă grozav, ca sub imperiul unei dureri violente. El duse mâna la falcă scoţând un geamăt crud. Cei doi oameni aşezaţi lângă el îi priviră uimiţi.

— Ce ai? întrebară ei.

— Măseaua, bâlbâi Rex cu o voce înăbuşită. Mă doare îngrozitor.

El înjură grosolan pentru a atrage atenţia lui Murdoch care conducea. Acesta din urmă ridică piciorul de pe accelerator, şi se întoarse:

— Ce este? Dece urli?

— Il doare măseaua pe Brownlie, spuse unul din oameni.

— Il doare măseaua, repetă Murdoch cu dispreţ, ce mai e şi cu povestea asta? El reflectă o secundă

şi continuă cu un aer bănuitor: Doar n'o să-mi spui că n'o să poţi lucra?

Rex scuturâ din cap:

— O să-mi dau toată silinţa, spuse el fără prea mare convingere, dar chestia asta mă pune într'o stare... Cel puţin dacă aşi lua o înghiţitură de brandy... Asta mă uşurează imediat.

El tăcu o clipă.

— Dacă am opri la o cafenea, sugeră el. Avem timp.

— Bună idee, aprobă unul din oameni, o să beau şi eu un pahar.

Murdoch îl privi pe Rex în faţă. Ochii îi străluceau ca nişte tăişuri.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Vom coborî să-ţi bei coniacul, dar dacă n'o să-ţi fie mai bine, ai de-aface cu mine.

El făcu un ocol mic şi se opri în faţă la Maypole. Coborîră cu toţii şi pătrunseră în sală, unde fiica proprietarului, o persoană frumoasă care putea să aibe douăzeci şi cinci la douăzeci şi şase de ani, îi primi cu amabilitate. Rex ceru un brandy, Murdoch un whisky şi ceilalţi bere.

Când brandy-ul fu în faţa lui, Rex în loc să-l înghită, luă puţin în gură, dădu capul pe spate şi păstră lichidul ca şi cum ar fi făcut gargară. Uimită, fata se uită la el. In cele din urmă începu să râdă.

— Eşti în toate minţile? întrebă ea.

— Mă doare măseaua, explică Rex, şi asta mă calmează.

Ochii săi parcurseră sala goală.

— Nu-i prea multă lume astă seară, observă el.

— E o serată la Prudon şi toată lumea e acolo. M'a fi dus şi eu, dar aveam prea multă treabă.

— Păcat! Te-aş fi însoţit cu plăcere.

Când zâmbea Rex, ochii i se încreţeau spre tâmple. Acest lucru avu aerul să placă fetei care, la rândul ei, îi zâmbi.

— Nu eşti singurul care mi-ai spus-o, ripostă ea.

— Nu — nu mă îndoiesc, dar nu te încrede în bărbaţi... Pe câtă vreme cu mine...

Ea îl examină cu un aer sceptic.

— Nu prea pari să fii serios, făcu ea după o clipă, te cunoşti după ochi.

— Fii atentă, interveni unul din gangsteri, e un Don Juan.

In prezenţa unei fete frumoase, Rex era întotdeauna dispus să flirteze; dar de data aceasta, flirtul îi permitea să-şi pună în execuţie ideea ce-i venise. El îşi aminti că, odată telefonase din cafeneaua aceea.

— Ce găseşti deosebit la ochii mei? întrebă el. Poate se vede că ştiu să citesc viitorul. Dă-mi puţin mâna dumitale.

Instinctiv, fata se retrase puţin. Atunci, Rex se ridică.

— Haide, spuse el.

Râzând, ea îşi ascundea mâinile la spate.

— O să descoperi prea multe lucruri, se fandosi ea.

— Un motiv în plus. Rex se apropie mai mult, dar ea se retrase după tejghea. Tânărul fugi după ea şi cum un paravan tăia sala în două, ei se găsiră la adăpost de orice privire.

— Repede, spuse Rex, cu voce joasă, sunt detectiv şi aceşti oameni sunt hoţi. Trebuie neapărat să telefonez la Scotland Yard, fără ca ei să bănuiască ceva. Poţi să mă ajuţi?

Era o fată inteligentă. Il privi o clipă cu atenţie, văzu că nu glumea deloc şi înţelese.

— Pe aici, răspunse ea repede, şi-l făcu să intre

într'o încăpere din fundul barului. Un telefon se afla pe masă.

Rex apucă receptorul. La ora aceea din noapte, linia era liberă, și într'o secundă obținu legătura cu Inspectorul șef.

— Allo, aici Trent. Ascultă, șefule, sunt cu gangsterii în drum spre vila lui Sir John Gilman la Swanley, unde trebue să facem o spargere. El a cumpărat fără să știe nimeni, o cantitate enormă de diamante, și eu trebue să deschid cassa de bani. Dacă dau greș, planul nostru cade baltă. Trebue să-i ordoni lui Sir John să lase ceva, în biurou, care să mă facă să găsesc combinația, dacă nu, ne-am curățat.

— Înțeles, răspunse Inspectorul șef, dacă...

In clipa aceea, pași grei se auziră pe sală, se apropiară de mica încăpere și se auzi vocea lui Murdoch.

— Hei! Unde ești? N'o să rămânem aici toată noaptea...

In mai puțin de o secundă, Rex puse receptorul în furcă; el se întoarse spre fată.

— Ciufulește-ți puțin părul, spuse el, și apoi apucând-o de mijloc, o luă în brațe. In aceeaș clipă, ușa se deschise și Murdoch apăru. El aruncă o privire întunecată spre cei doi tineri.

— Haide, spuse el cu brutalitate. astă seară ești de serviciu, și am pierdut destul timp.

Ieșind, Rex găsi mijlocul să strângă mâna fetei și să-i murmure:

— Merci, m'ai scos din încurcătură.

Câteva minute mai târziu, goneau din nou spre Swanley. Vila lui Sir John era situată în afara orășelului, într'un imens parc particular. Mașina fu lăsată într'o potecă mică, la vreun sfert de milă și cei patru oameni intrară în pădure. Când ajunseră la liziera, stătură câteva clipe nemișcați, culcați cu burta

la pământ. In fața lor se întindea o pajiște vastă, și în fund, se zărea, la lumina clarului de lună, masa impozantă a casei. Totul era tăcut; de abia se auzea țipătul vreunei cucuvele. Această liniște îi îngheță inima lui Rex.

— Vezi fereastră biroului? Este a treia din stânga ușei. Un servitor a lăsat-o deschisă pentru noi. De îndată ce luna va dispare după un nour, traversăm pajiștea.

Lui Rex i se părea că timpul se scurgea cu o încetineală anormală. El era mereu culcat în iarbă; deodată o umbră deasă năpădi peluza; silueta casei se șterse și totul fu cufundat în beznă. Un nour imens întunecase luna.

— Haideți, murmură Murdoch.

Asemeni unor fantome, cei patru bărbați străbătură gazonul. Cu mâna înmănușată, Murdoch împinse fereastra întredeschisă și, încălecând pe pervaz, se strecură în încăpere.

— Vino, suflă el lui Rex, voi doi stați aici la pândă și la cea mai mică alarmă fluerați încet.

La rândul său, Rex intră în biroul lui Sir John. Acesta era o cameră destul de mare, mobilată foarte sobru. Un birou imens, două clasoare de metal, fotolii de piele și faimoasa cassă de bani. Un covor gros acoperea podeaua. Murdoch aprinse o lampă de buzunar și plimbă raza luminoasă pe cassa de bani.

— Uite, spuse el cu o voce joasă.

Tânărul simți un fior înghețat din creștet până în tălpi. El rămase o clipă nemișcat, privind impozanta mobilă de oțel. El spera ca Inspectorul șef să fi lăsat vreun indiciu, cu ajutorul căruia să poată găsi combinația. Dar nimic... Nici cea mai mică indicație.

— Ce așteptați? șopti Murdoch.

Rex îngenunchie şi începu să întoarcă literele. Celălalt nu-l pierdea din vedere. Cu umerii îndoiţi, el se aplecă asupra lui, cu o mână în buzunarul hainei. Se scurseră trei sau patru minute. O sudoare îngheţată broboni pe fruntea tânărului. Putea să caute mult şi bine, cassa de bani nu se deschidea.

Murdoch făcu câţiva paşi înapoi. Ochii săi aruncară sclipiri neliniştitoare.

— Ei? întrebă el. Te împiedică durerea de măsea?

Un moment, Rex crezu că nu va mai putea rezista tentaţiei de a repezi un pumn formidabil în acea falcă hidos contractată. Dar se răsgândi şi răspunse cât se poate de calm.

— Mai am puţin. Luminează-mi.

In silă, colosul îi întinse lampa, dar, în aceeaş clipă, el scoase cealaltă mână din buzunar, şi Rex văzu că această mână ţinea un revolver automat.

— Acum încearcă să termini, dacă nu...

Rex luă liniştit lampa şi proiectă ca din întâmplare raza de lumină pe obiectele înconjurătoare. Totul părea în ordine. Nu se vedea nici un indiciu. Atunci, Rex se întrebă dacă nu era mai bine să termine imediat cu Murdoch, şi apoi să încerce să fugă, când deodată lumina căzând pe biuroul lui Sir John, fu cât pe aci să scoată un strigăt de triumf. In sfârşit găsise ce căuta.

In mijlocul mesei de scris, printre teancurile de dosare, o carte de copil, al cărei titlu era scris cu litere groase pe copertă, „Aventurile lui Poggy, Purcelușul Roşu", rătăcită caraghios, ca o glumă în acest decor grav de om de afaceri. Dar, fapt mai curios încă, numele lui Poggy fusese înconjurat cu un cerc de cerneală roşie. Stăpânindu-şi un zâmbet, Rex îngenunchie din nou în faţa cassei de bani şi reîncepu să întoarcă literele.

— Uite, spuse el nepăsător, e Poggy. Şi el for-

mă cadranul, ca şi cum toată viaţa lui nu făcuse decât aceasta.

— Ai găsit! exclamă Murdoch.

Cât se poate de liniştit, Rex întoarse placa pentru ultima oară şi apăsă pe mâner. Greaua uşă de oţel lunecă tăcută pe balamalele unse şi cassa de bani se deschide.

Rex scoase un adânc oftat de uşurare; cât despre Murdoch, el părea în culmea iritării; smulgând lampa din mâinile lui Rex, se aplecă şi începu să caute cu aviditate prin interior. Erau câteva hârtii şi în despărţitura din mijloc o casetă mică albă. Murdoch o apucă şi o deschise cu degetele tremurânde. La lumina palidă a lămpei, străluceau patru şiruri de diamante minunate.

Rex nu-şi crezu ochilor. Acesta era lucrul la care se aşteptase cel mai puţin. Dar Murdoch închise repede cutia.

— S'o ştergem, nu mai avem ce face aici.

In tăcere, cei doi bărbaţi săriră pe fereastră şi dispărură în noapte. De abia plecaseră că uşa biuroului se deschise şi intră Inspectorul şef, urmat de un bărbat destul de corpolent, care nu era altcineva decât însuşi Sir John Gilman.

— Totul a mers bine, observă poliţistul.

— Da, replică Sir John, dar continui să găsesc toate astea din ce în ce mai anormale. Ar fi trebuit să arestezi pe aceşti oameni.

Inspectorul şef era un om obişnuit să-şi spună gândurile. El îl privi pe Sir John drept în ochi.

— Asta nu te împiedică de a fi de acord cu mine ca să nu se descopere că deţii o asemenea cantitate de diamante. Dacă s'ar prăbuşi piaţa, dumneata...

El se întrerupse văzând uşa biuroului deschizându-se. Jane Gilman, în capod, privea uimită pe cei doi bărbaţi.

— Ce este tată? Am auzit sgomot și am venit să văd.

Ochii săi căzură pe cassa de bani deschisă. Ea rămase buimăcită.

— Hoți? bâlbâi ea.

Sir John scutură din cap.

— Nu, nu s'a întâmplat nimic, răspunse el stingherit. Stăteam de vorbă cu dumnealui. Asta-l tot. Du-te de te culcă.

Un sfert de oră mai târziu, Inspectorul șef părăsea casa, ducând cu el pe cei trei oameni înarmați până în dinți, pe cari îi ascunsese acolo, în caz de primejdie. La ora unu și jumătate, toată lumea dormea la Swanley House.

V.

Acasă, toată lumea era trează şi îi aştepta. Murdoch triumfa; părea un general după o victorie.

— Am lucrat repede, proclamă el. Totul a mers ca pe roate.

— Va să zică Brownlie n'a pierdut nimic din vechea-i îndemânare, spuse Wilburton, făcând aluzie la precedentele îndoieli ale lui Murdoch.

Murdoch roşi uşor.

— A avut nevoie de o doză bună de brandy, pentru a se hotărî, dar s'a descurcat de minune. Acum, uitaţi-vă.

Şi punând caseta albă pe masă, o deschise. Urmă un moment de tăcere, în timpul căruia fiecare contemplă minunatele pietre. In cele din urmă Wilburton se ridică şi luă cuvântul.

— Să bem pentru a-ţi celebra triumful, şi al dumitale de asemenea, Brownlie.

— Mai ales al lui Brownlie, întrerupse Valerie. Fără el n'am fi avut nimic.

In clipa aceea, Barfield, omuleţul pe care-l sunase Wilburton, îşi făcu apariţia în încăpere. El se duse drept la masă, şi aruncă o privire spre diamante.

— Frumos, rânji el, aveți de gând să împodobiți cu ele un pom de Crăciun?

Valerie isbucni în râs.

— S'ar putea împodobi mai mulți cu banii ce i-am lua pe ele, făcu ea cu veselie.

Dar Barfield dădu din umeri.

— Hm! rămâne de văzut! Astăzi toate sunt atât de scumpe. Odinioară am lucrat într'o fabrică de giuvaericale și mă pricep destul la ele. Acestea sunt foarte frumoase, dar se vede imediat că sunt false.

El luă două diamante și le frecă puternic unul de celălalt; apoi le întinse lui Wilburton. Suprafața fiecărei pietre era sgâriată.

O clipă, nu vorbi nimeni. Murdoch se făcu roșu ca un rac; vinele-i de pe frunte păreau gata să se spargă. Cât despre Wilburton, el rămase pe scaun, cu fața impasibilă, numai că, din palid cum era, deveni livid.

Valerie păru mai puțin turburată. Ea se mulțumi să se încrunte, reflectând adânc.

Deodată enorma mână a lui Murdoch se abătu peste cutie care sbură în aer și diamantele se împrăștiară pretutindeni. Barfield începu să râdă. Il privi pe Murdoch cu o expresie amuzantă, aproape satanică.

— Nu serios, ai crezut că sunt adevărate?

Murdoch nu se mai putu abține. Voi să se arunce asupra omulețului, când interveni Valerie.

— Bine, Barfield. Du-te și adu-ne whisky, un sifon și sandwichuri. O să te ajut să le prepari.

Valerie avea o autoritate deosebită. Cuvintele sale avură ca efect calmarea spiritelor. Murdoch, furios, se așeză rotind niște ochi furibunzi. Barfield și Valerie ieșiră.

In timpul lipsei lor, nu scoase nimeni o vorbă. După câteva minute, ei reveniră cu whisky și o tavă plină de sandwichuri. Barfield părăsi din nou încăperea și Valerie spuse:

— Mă întreb ce s'a întâmplat. Într'un fel sau altul, Sir John Gilman a aflat de afacerea asta. În loc să anunțe poliția, s'a mulțumit să substituie pietrele veritabile cu altele false. Dar cum a putut fi la curent cu planurile noastre? Ce spui de asta, Mr. Wilburton?

Wilburton dădu din umeri.

— Dumneata, eu, Murdoch și persoana care ne-a dat ordinele, eram singurii cari cunoșteam amănuntele acestei afaceri. Bine înțeles, servitorul care a lăsat fereastra deschisă bănuia ceva, dar nu-l cred în stare să ne fi trădat. Știe prea bine că la cea mai mică bănuială îl curățăm.

El tăcu o clipă și-l privi pe Murdoch.

— Dumneata erai șeful expediției. Imi închipui că până astă seară n'ai spus nimic oamenilor dumitale?

— Nici un cuvânt, ripostă celălalt cu mânie, și chiar dacă aș fi vorbit, oamenii mei știu să-și țină gura. Apoi, întorcându-se spre Rex: Afară numai dacă domnul de colo n'a ascultat pe la uși, adăugă el din ce în ce mai furios.

Indignarea împurpură obrajii Valeriei.

— Singur ai spus, că expediția va da greș dacă Brownlie te va lăsa baltă. Ei bine, Brownlie nu te-a lăsat și totuși expediția a dat greș. Nu e vina lui dacă diamantele sunt false.

— Atunci e a mea? replică grosolan Murdoch. Am urmat, literă cu literă, instrucțiunile ce mi-au fost date. Afacerea a eșuat, și sunt acuzat....

— Nu vreau să spun... începu Valerie, dar Murdoch arse un pumn formidabil în masă.

— Nu-mi pasă de ce vrei să spui, urlă el. M'am săturat să tot execut ordinele cuiva pe care nu-l cunosc și pe de-asupra să mai fiu și acuzat. Mă desgustați cu toții, cu șoaptele voastre și faimosul vostru Inger pe care nimeni nu l-a văzut vreodată. Dacă mai

are ceva pentru mine, să vie să mi-o spună în față. Acum am ideea mea și o voiu pune în practică.

El se ridică dintr'un salt și se duse spre ușă. Valerie alergă după el.

— Haide, Murdoch, protestă ea.

Dar celălalt nu mai asculta. El se repezi ca un nebun afară din cameră, trântind ușa după el.

— Mai bine să-l lăsăm în pace, pronunță Wilburton cu vocea lui liniștită. Dumnezeu știe ce încurcătură o să mai facă acum...

El dădu ușor din umeri.

— Băiatul ăsta e cu adevărat odios și totuși ne-a adus mari servicii. Poate că acuma nu mai e bun de nimic...

Dădu din nou din umeri. Părea obișnuit să nu-și termine niciodată gândul.

Valerie aprobă.

— Ai dreptate. Nu se poate discuta cu el când e în starea asta. Dar nu-mi place deloc cum se poartă cu Brownlie.

Rex se simți roșind. Evident, Murdoch se legase de câteva ori de el și Valerie îi luase apărarea. Constatarea aceasta nu-i făcea nici o plăcere. Pe de o parte el accepta prietenia fetei, și pe de altă parte lupta contra ei.

Se auzi bâzâitul unui motor care pornea. Murdoch și complicii lui plecau. Wilburton se ridică.

— Cred că nu ne-ar face rău câte un somn, mai ales dumitale, Brownlie. Avem tot timpul să știm ce clocește Murdoch. De altfel, nu mă aștept la nimic extraordinar.

După aceasta, fiecare se urcă în camera sa. Odată culcat, Rex începu să reflecteze. Grație Inspectorului Șef, el reușise să se descurce, dar nu părea să fie aproape de a descoperi misterioasa identitate a Ingerului. Deodată îi trecu prin minte o idee ciudată:

aceea că descoperirea criminalului putea să-i cauzeze o surpriză neplăcută. Nu-i trebuise mult timp pentru ca să vadă că Wilburton nu era personagiul cel mai important din bandă. Desigur, în ochii tuturor, el părea să fie șeful, dar evenimentele ce se desfășuraseră demonstraseră în deajuns că atunci când era un ordin de dat, autoritatea Valeriei se impunea mai mult decât a sa. Hotărît, Rex devenea din ce în ce mai neliniștit. La început crezuse că fata era un membru neînsemnat al bandei și acum își dădea seama de contrariul. Cine știe dacă nu era ea Ingerul? La acest gând, Rex se cutremură din cap până în picioare.

Tot răsucindu-se prin pat, el sfârși prin a cădea într'o amorțire adâncă ce dură două sau trei ceasuri. Sgomotul unei mașini care se oprea înaintea casei, imediat urmat de sgomote de voci sub ferestrele sale, îl trezi brusc. El se repezi afară din pat, luă un halat și alergă la ușă. Murdoch intră scoțând strigăte de triumf.

— Hei! Sculați-vă, leneșilor!

Valerie și Wilburton, atrași și ei de tapaj, apăruseră în halate și coborau scara. Rex îi urmă. Îl găsiră pe Murdoch roșu de enervare, și cu ochii strălucitori.

— Gilman era prevenit și combinase totul dinainte, strigă el. E un șiret. Dar nu se aștepta la o a doua vizită.

— Ce? Te-ai întors acolo? Ai luat bijuteriile? întrebă Valerie.

Dar Murdoch scutură din cap.

— Nu, răspunse el, nu știu unde sunt și n'am avut timp să le caut. Dar poate că atunci când va ști ce-am luat cu mine, Sir Gilman ne va da el singur diamantele.

Și spunând aceste cuvinte el rânji atât de îngrozitor, încât Valerie se dădu înapoi cu un pas și, instinctiv, se apropie de Rex.

— Ce-ai făcut? se bâlbâi ea.

In acelaş clipă intrară cei doi complici ai lui Murdoch, purtând o fată leşinată, pe care o lăsară într'un fotoliu.

Murdoch isbucni în râs.

— Ei bine! ce părere aveţi? întrebă el cu un aer arogant.

La sunetul acestei voci, prizoniera se însufleţi puţin. Ea ridică capul şi-şi plimbă ochii uimiţi prin jur. Zărindu-l pe Rex lângă Valerie, cea mai profundă stupefacţie i se zugrăvi pe faţă. Cât despre tânăr, el rămase încremenit, neştiind ce să facă. Murdoch continuă:

— Este fiica lui Gilman. Cred că acuma nu va şovăi să ne dea diamantele.

Rex nici nu mai asculta. El îşi spunea că neapărat trebuia să găsească ceva. Din momentul în care Jane îl va recunoaşte, totul era pierdut. Cum să-i impună tăcerea? Luând o hotărîre subită, el se încruntă şi articulă ca şi cum n'ar fi văzut-o niciodată:

— Fata lui Gilman? Nu seamănă deloc cu fotografiile ce le-am văzut prin ziare. Eşti sigur că nu te-ai înşelat?

— Ce tot îmi cânţi acolo? strigă Murdoch. Apoi întorcându-se spre Valerie: O recunoşti?

— Este într'adevăr Jane Gilman.

Ea spuse aceasta pe un ton rece, şi o privi pe Jane cu o indiferenţă totală.

Jane începu să creadă că înnebuneşte. Ea se simţise sculată din somn brusc de o mână enormă care o apucase de gât. Incercase să ţipe, apoi, totul se întunecase în jurul ei şi îşi recăpătase cunoştinţa în casa aceasta. Cineva aruncase un pardesiu peste pijamaua ei. Acum, se găsea în faţa unor oameni îngrozitori, printre cari îl vedea pe Rex, alături de o fată ale cărei trăsături nu-i erau necunoscute. Culmea,

era că Rex se încrunta privind-o şi părea să n'o recunoască. Era oare un avertisment? Janei i se păru că această comportare ciudată trebuia să aibe un motiv.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă ea. Şi cine eşti dumneata? Te-am mai întâlnit undeva.

Ea se adresa Valeriei. Aceasta răspunse cu aceeaş voce rece:

— Nu te ocupa de mine, nu te priveşte cine sunt. Vei fi condusă într'o cameră de sus. Peste o clipă ţi se va aduce îmbrăcăminte şi o ceaşcă de ceaiu cald. Atâta timp cât rămâi liniştită fără a căuta să fugi, nu ţi se va face nici un rău.

Apoi întorcându-se spre Barfield:

— Condu-o la numărul 14.

Urmă un minut de tăcere. Atmosfera părea ciudat de încordată. Fermecătoarea faţă a Valeriei rămase înmărmurită ca o mască; ar fi fost imposibil de spus la ce se gândea. Wilburton îşi păstra mereu expresia-i enigmatică; numai, o uşoară cută între ochi arăta oarecare preocupare. Cât despre Murdoch, iritarea sa dispăruse pentru a face loc unei profunde dezamăgiri. El se aşteptase la o primire mai entuziastă. Ochii lui întunecaţi aruncau sclipiri neliniştitoare, când spre Rex, când spre Valerie.

Barfield o apucă pe Jane de braţ şi vru s'o tragă din fotoliul în care şedea. Dar cu toate că ea făcu un efort pentru a se ridica, totuşi se simţi prea slabă şi recăzu înapoi. Capul îi redevenise perfect lucid, pe câtă vreme membrele mai sufereau încă efectul drogului. Valerie se adresă lui Rex.

— După ce termini, vino în biuroul meu.

In acest timp, Jane ajutată de cei doi ghizi, pătrundea într'un dormitor dela etajul al doilea şi se aşeză într'un fotoliu. Rex, luând atunci cuvântul, îi spuse cu asprime:

— Nu încerca să fugi, căci te va costa scump. Stai liniştită şi fă tot ce ţi se spune.

Şi întorcându-se spre Barfield.

— La urma urmei nu e nici un motiv ca să se îmbolnăvească. Du-te şi caută-i îmbrăcăminte şi încearcă să găseşti un radiator electric.

— Am înţeles, spuse Barfield care ieşi. Atunci, Rex se repezi spre Jane.

— N'am timp să-ţi explic tot, făcu el reluându-şi vocea-i naturală, dar, orice s'ar întâmpla, fă-te că nu mă cunoşti deloc. Oamenii aceştia cred că sunt un bandit cu numele de Brownlie. Dacă descoperă adevărul, mă curăţă.

— Te... te vor ucide? bâlbâi Jane.

— Chiar aşa. Deci, nici o vorbă. La prima ocazie te fac scăpată.

— Oh! murmură Jane.

Ei i se păru a fi victima unuui coşmar. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui o asemenea aventură. Citise romane poliţiste şi articole prin ziare unde era vorba de gangsteri, dar de aici până la a-şi spune că va întâlni într'o zi una adevărată!!!

— Pentru ce m'au răpit? întrebă ea. Şi cine e fata asta? Am mai văzut-o undeva. Cum o cheamă?

Rex şovăi câteva secunde. Apoi dădu din umeri.

— Smith, Brown sau Robinson. Asta depinde de zile. Oamenii aceştia îşi schimbă numele ca hainele.

Dar Jane observase că el nu răspunsese numaidecât, la întrebarea sa. Ea înţelese că el îi ascundea ceva.

— E foarte frumoasă, nu-i aşa? observă ea.

— Intr'adevăr, replică Rex cu un aer indiferent. Dar ea îi aruncă o asemenea privire, încât el rămase uimit. Atunci luă tabachera, pentru a-şi face de lucru

— Astăzi nu-ți pot spune mai multe, continuă el, dar să nu-ți fie frică și ai încredere în mine.

— Nu mi-e frică, strigă Jane cu vehemență. Ingroziторii tăi prieteni nu mă înspăimântă deloc.

Ea tăcu o clipă, apoi reluă pe un ton mai blând:

— Scuză-mă, sunt atât de sdruncinată. Dacă mi-ai da o țigare... poate că mă va calma.

— Cu plăcere.

Cum îi întindea chibritul, se auzi un sgomot de pași ce se apropiau pe coridor. Ușa se deschise. Era Valerie. Ea purta un braț cu îmbrăcăminte pe care le aruncă pe pat.

— Uite. Iți aduce imediat și radiatorul.

— Merci, murmură Jane.

Aceasta fu tot. Rex nu văzu, că în timpul acestui scurt schimb de cuvinte, cele două fete se observară reciproc.

Valerie se întoarse spre el.

— Hai în biurou.

Ei părăsiră încăperea și Valerie încuie ușa de două ori, lăsând cheia în broască.

— Ce părere ai? îl întrebă ea pe Rex.

Tânărul se simțea din ce în ce mai stingherit.

— Nimic special. Este fermecătoare.

— Da, spuse ea. Apoi, privindu-l drept în față:

— Am impresia că te înțelegi bine cu ea.

Rex se simți din nou stingherit.

— Mi-a cerut o țigare. El începu să râdă forțat. In curând vom vedea poate fotografiile noastre în rubricile mondene: Miss Gilman, fiica financiarului John Gilman, și Mr. Brownlie, celebrul spărgător de casse de bani, recent evadat. Frumos, nu-i așa?

El luă un ton de glumă, ca și cum numai ideea unei prietenii între el și Jane ar fi fost cu totul comică. Valerie schiță un zâmbet, dar după o clipă fața i se posomorî.

— Nu încerca să fugi, căci te va costa scump. Stai liniştită şi fă tot ce ţi se spune.

Şi întorcându-se spre Barfield.

— La urma urmei nu e nici un motiv ca să se îmbolnăvească. Du-te şi caută-i îmbrăcăminte şi încearcă să găseşti un radiator electric.

— Am înţeles, spuse Barfield care ieşi. Atunci, Rex se repezi spre Jane.

— N'am timp să-ţi explic tot, făcu el reluându-şi vocea-i naturală, dar, orice s'ar întâmpla, fă-te că nu mă cunoşti deloc. Oamenii aceştia cred că sunt un bandit cu numele de Brownlie. Dacă descoperă adevărul, mă curăţă.

— Te... te vor ucide? bâlbâi Jane.

— Chiar aşa. Deci, nici o vorbă. La prima ocazie te fac scăpată.

— Oh! murmură Jane.

Ei i se păru a fi victima unui coşmar. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui o asemenea aventură. Citise romane poliţiste şi articole prin ziare unde era vorba de gangsteri, dar de aici până la a-şi spune că va întâlni într'o zi una adevărată!!!

— Pentru ce m'au răpit? întrebă ea. Şi cine e fata asta? Am mai văzut-o undeva. Cum o cheamă?

Rex şovăi câteva secunde. Apoi dădu din umeri.

— Smith, Brown sau Robinson. Asta depinde de zile. Oamenii aceştia îşi schimbă numele ca hainele.

Dar Jane observase că el nu răspunsese numaidecât, la întrebarea sa. Ea înţelese că el îi ascundea ceva.

— E foarte frumoasă, nu-i aşa? observă ea.

— Într'adevăr, replică Rex cu un aer indiferent. Dar ea îi aruncă o asemenea privire, încât el rămase uimit. Atunci luă tabachera, pentru a-şi face de lucru.

— Adaugă şi pe Valerie Mc Leod, alias Valerie Lane, fiica unui ocnaş, spuse ea cu amărăciune. Nu pot uita că dacă tatăl meu a murit la ocnă, apoi aceasta e datorită lui John Gilman şi prietenilor săi.

Ea oftă adânc. Timp de câteva secunde rămase tăcută, ca absorbită de o visare îndepărtată. Deodată, Rex fu năpădit de o adevărată simpatie pentru ea. El o apucă cu blândeţe de braţ.

— Curaj, Valerie. Pentru prima oară, îi spunea pe numele de botez.

Ea ridică ochii spre el şi zâmbi din nou.

— Sunt fericită că te am lângă mine, făcu ea simplu.

Tot vorbind, ei ajunseră înaintea biuroului. Rex deschise uşa şi intrară.

VI

Murdoch şi Wilburton îi aşteptau. Murdoch părea la capătul răbdării; faţa lui, violent contractată, se făcuse stacojie. El nu-i lăsă timp Valeriei să scoată o vorbă.

— Ce va să zică asta? Am lucrat bine şi când mă întorc, sunt primit ca un câine. Sunteţi contra mea pentru că n'am avut nevoie de ajutorul scumpului vostru de Brownlie.

Dar Valerie se uită la el calmă şi rece.

— Dumneata spui că ai lucrat bine, nu eu. Credeam că plecaseşi să aduci diamantele; dacă aşi fi ştiut că te hotărîseşi să răpeşti fata, ţi-aşi fi interzis-o fără discuţie. Planul nostru era să luăm bijuteriile şi nu s'o răpim pe miss Gilman.

— Care e deosebirea? strigă Murdoch în culmea furiei. Din moment ce avem fata, bătrânul ne va da diamantele.

— Se poate. Dar pe urmă ce se va întâmpla? Fata m'a văzut. M'a recunoscut. A văzut pe toată lumea, cu dumneata împreună şi ne va recunoaşte pe toţi. Răpirea reuşeşte într'o ţară imensă ca America. Aici este o adevărată prostie. De altfel un lucru făcut în grabă este întotdeauna prost făcut.

— Dumnezeule, urlă Murdoch. Vrei să spui că am avut o idee strălucită pentru că nu mi-a trebuit o căpătâmână ca s'o execut? Ştii prea bine, că nu obişnuiesc să lucrez astfel.

— Când ai cerut să treci de partea noastră, ai acceptat să întrebuinţezi metodele noastre de lucru, răspunse Valerie apăsând pe fiecare cuvânt. Tot succesul organizaţiei noastre provine din faptul că nu facem nimic fără ca să nu ne pregătim planul îndelung şi în cele mai mici amănunte. Dacă ai fi adus diamantele, lucrurile s'ar fi petrecut admirabil, căci aranjasem totul pentru a le vinde imediat. Dar dumneata ai lucrat fără ordin şi acum iată-ne cu faţa asta pe cap, fără să fi avut timp să facem vreo preparativă.

Lui Murdoch nu-i plăcea să i se vorbească astfel. El se ridică brusc.

— Preparative, ţipă el, m'am săturat să te tot aud vorbind de planuri şi preparative. Când am o idee bună, o pun în aplicare şi n'am nevoie să mi se dea ordine. Şi apoi, dacă stăpânului dumitale nu-i place asta, puţin îmi pasă. Asta poţi să i-o spui.

El părea cu totul scos din fire. Valerie făcu un pas înainte.

— Fii înţelegător, Murdoch. Ştii foarte bine că nu ne permitem să facem lucrurile în grabă. Dacă nu ne elaborăm planurile dinainte, suntem....

— Mai dă-le dracului de planuri, o întrerupse Murdoch, spumegând. Pot foarte bine să mă descurc şi singur.

El se aplecă asupra ei cu un aer atât de ameninţător încât Rex făcu un salt şi se apropie de el. Murdoch se întoarse ca muşcat de şarpe.

— Elevul Brownlie are ceva de spus? întrebă el cu dispreţ.

Şi înlăturând-o cu violenţă pe Valerie, el se ridică

spre Rex, cu umerii curbați și ochii aproape închiși de ură.

— Ți s'a cerut părerea? făcu el cu o voce surdă care contrasta ciudat cu vociferările de adineaori. Buzele de abia i se mișcau și privirea i se făcea din ce în ce mai amenințătoare.

— N-nu, spuse Rex.

— Atunci, stai jos și fii liniștit, explodă Murdoch, beat de mânie. Și el ridică pumnul spre adversarul său.

Spre marea-i stupefacție, lovitura nimeri în gol. Scoțând un urlet de furie, se aruncă din nou asupra tânărului. Dar Rex prevăzuse atacul; el se sgribuli cum fac boxeurii, și trimise un crochet formidabil în maxilarul brutei. Murdoch se clătină, rămase câteva clipe năuc și sângerând, și în cele din urmă, căzu ca o cârpă pe jos.

Urmă o tăcere de moarte. Nimeni nu îndrăsnea să facă nici cea mai mică mișcare. Murdoch reuși să se așeze și încerca să-și revie. Fața lui, urâtă întotdeauna, acuma era îngrozitoare la vedere. Un torent de obscenități și de blesteme îi scăpă de pe buzele tumefiate, în timp ce-și ducea mâna la buzunarul hainei.

— Sus mâinile și nu mișca.

Era vocea Valeriei. Dreaptă și svelță, ea stătea impasibilă, îndreptând țeava unui revolver asupra omului deslănțuit. Timp de câteva secunde, se crezu că Murdoch nu va asculta de acest ordin, atât de mare îi era furia. Dar Wilburton luă cuvântul.

— Te sfătuiesc să asculți, Murdoch, spuse el rece.

Omul își scoase încet mâna din buzunar. Cu ochii injectați el privi pe cei de față.

— Bine, articulă el cu o voce răgușită. De acum înainte, nu mai sunt cu voi. De altfel, n'am de primit ordine dela nimeni și vă voiu arăta tuturor că Ingerul vostru este un mistificator.

Apoi, adresându-se Valeriei:

— Plec cu oamenii mei, dar în curând veți avea veşti dela mine şi prietenul vostru Brownlie la fel.

Şi el ieşi, trântind uşa cu violenţă.

După ce plecă, atmosfera din încăpere deveni mai calmă. Valerie îşi lăsă braţul să cadă. Părea descurajată.

— Regret ce s'a întâmplat, spuse ea scurt.

— Nu putem face nimic, reluă Wilburton filosofic. Se întâmplă şi d'astea. De când s'a reîntors din America, a devenit o brută.

— Când a fost în America? întrebă Rex.

— Chiar după arestarea dumitale. Şi a lucrat foarte bine acolo. In cinci luni a umflat aproape cincizeci de mii de dolari.

— Dece n'a rămas la Chicago?

Wilburton zâmbi cu blândeţe.

— Cred că şi-a băgat în cap să se însoare cu Miss Lane. In orice caz, s'a reîntors foarte îngâmfat, cu buzunarele pline şi cu o mică bandă ce şi-a format-o la Chicago. Natural, am reluat legătura cu el şi trebuie să mărturisim că ne-a adus servicii foarte mari. Din nefericire, după cum ţi-am spus, este o brută care nu poate primi ordine dela nimeni şi-şi închipuie că totul trebuie făcut americăneşte.

Şi privindu-l pe Rex cu oarecare admiraţie:

— I-ai dat o lovitură grozavă; n'o s'o uite prea curând. Dacă am memorie bună, înainte de a te fi dus la închisoare, ai cam încasat-o dela el.

— Nu e-eram puternic, bâlbâi Rex. Şapte luni de închisoare m'au format.

Se auzi sgomotul unei maşini sub ferestre.

— Pleacă Murdoch, pronunţă Wilburton. A terminat cu noi. Adică avem un duşman mai mult.

El o apucă de braţ pe Valerie.

— Cari sunt planurile dumitale? Dacă am pleca de aici?

Ea aprobă.

— Da, cu cât mai repede cu atât mai bine. Va trebui s'o ducem pe Jane Gilman de aici. Mă întreb dacă într'adevăr m'a recunoscut. E atâta timp de când nu ne-am văzut. Dar atunci....

Ea se întrerupse şi dădu din umeri.

— Nu contează asta, spuse ea. Şi după ce reflectă câteva minute se întoarse spre Rex.

— Până acum, ai lucrat ca simplu membru al unei mici bande. Vrei să iei locul lui Murdoch care devenise şef la moartea lui Ryan?

— Eu, în fruntea unei bande, bâlbâi Rex. El remarcase o expresie de adâncă mirare pe faţa lui Wilburton la propunerea Valeriei.

— Chiar aşa. Ai putea conduce unele operaţii cu o trupă mică de oameni şi, de altfel, vei avea beneficii destul de frumoase. Desigur, nu e o muncă uşoară, şi dacă preferi să deschizi casse de bani pentru alţii, spune-o. Dar dacă crezi că eşti capabil... Mi-ar place să-i dovedesc lui Murdoch că eşti un şef tot atât de bun ca el.

— Desigur că voiu putea, se grăbi să răspundă Rex.

— Minunat, spuse Valerie, mai vorbim noi de asta. Până atunci, avem tocmai timp s'o ştergem la Londra.

Ea sună şi Barfield apăru.

— Plecăm peste un sfert de oră. Adu maşina şi vezi să fie rezervorul plin. Ai dus ceaiul doamnei?

— S'a făcut, dar fata a şters-o. Pariez că blestematul de Murdoch a luat-o cu el.

Timp de câteva minute toată lumea rămase mută de uimire. Evident, nu se gândise nimeni la acest desnodământ ciudat. Wilburton isbucni în râs.

— La urma urmei asta n'are nici o importanță, puse el. Nu ținem în mod special la fata asta.

— Cum n'are importanță? urlă Rex.

El părea scos din fire. Vestea că Jane fusese răpită e Murdoch îi făcea efectul unui glonte primit în plin ept. Cu fața răvășită, el fixă asupra asistenței niște hi rătăciți.

— Cum n'are importanță? urmă el cu o voce răgu tă. Trebuie neapărat s'o smulgem din ghiarele acestui celerat și asta numaidecât. Dacă nu vreți, mă voiu uce singur.

— Pentru ce te interesează atâta Jane Gilman?

Clipa de răgaz ce urmă întrebării îi permise lui ex să reflecteze. Desigur, primul lucru ce trebuia cut era s'o salveze pe Jane, chiar dacă pentru asta ebuia să sacrifice cu totul dorința de a demasca anda. Dar violența și graba nu i-ar servi la nimic, oată lumea, afară de el, era înarmată. La cea mai ică tentativă de fugă pentru a anunța poliția, va fi urătat; și, de altminteri, admițând că reușea să jungă la poliție, ce indicii avea el despre locul unde e afla fata? Cel mai bun lucru era să lucreze de cord cu banda Ingerului. In acest mod poate va utea să descopere ascunzătoarea lui Murdoch.

— Pentru ce mă interesez de ea? repetă el cu un er furibund, dar nu vedeți că dacă Murdoch reușește á smulgă diamantele bătrânului, va fi un triumf norm pentru el? Vom fi de râsul lumii întregi. ngerul bătut de Murdoch. Vă dați seama că bruta sta a plecat cu scopul acesta? Cât despre mine, mi-ar face mai bine să mă reîntoarc la gherlă decât să-l văd e ticălosul acela bătându-și joc de mine... Ați spus á și putea conduce unele operații... Ei bine, începeți rin a mă însărcina să pun mâna pe fată.

El îi privi cu îndrăsneală, sigur de sine. Mai

înainte ca Valerie să fi avut timp să răspundă, interveni Wilburton.

— Aici ai dreptate, spuse el cu chibzuință, dar pentru moment nu se poate face nimic. Nu-i așa, miss Lane?

Valerie privea înaintea ei cu un aer gânditor.

— Dece nu? replică ea însfârșit. Dacă o aduce pe Jane Gilman, ce va dovedi asta, dacă nu că este în stare să fie un bun șef?

Și făcând un pas spre Rex, ea îi întinse mâna.

— Am încredere în dumneata, spuse ea simplu. Nu mă face să-mi pară rău.

Rex îi luă mâna.

— Ți-o promit.

Sub fereastră se auzi bâzâitul mașinei. Rex lăsă mâna.

— S'a făcut, murmură fata. Vom lucra împreună.

Ea ieși din cameră. Wilburton se ridică.

— De necrezut, comentă el cu voce joasă.

— Ce spui? întrebă Rex încruntându-se.

Dar fața lui Wilburton era impasibilă ca de obiceiu.

— Mă gândeam la Miss Lane, se mulțumi el să spună. Ea e întotdeauna atât de flegmatică, mai ales cu bărbații. Dar pare să aibe în dumneata o încredere fără margini.

— Și dumneata, nu?

Wilburton dădu din umeri.

— Eu n'am încredere în nimeni. Cu toate că n'am nimic contra dumitale, sunt convins că entuziasmul lui Miss Lane pentru dumneata, va aduce complicații serioase.

VII

La orele nouă dimineaţa, maşina gonea spre Londra, ducând pe Valerie, Wilburton, Barfield şi Rex. In aceeaş clipă, un automobil al poliţiei îl lăsă pe Inspectorul şef Williams în faţa vilei lui Sir John Gilman, la Swanley. Cu puţin înainte de ora opt, camera Janei fusese găsită goală. Sir John se repezise la telefon şi ceruse Scotland Yardul. După câteva minute i se dădu legătura cu domiciliul inspectorului şi acesta îi interzisese categoric să anunţe poliţia din Swanley, până la sosirea lui.

Evenimentele acestei nopţi dăduseră o lovitură puternică detectivului. Desigur, când căzuseră de acord, Sir John şi cu el, pentru deschiderea cassei de bani, el nu prevăzuse că banditii vor veni a doua oară şi o vor răpi pe Jane. Acum, situaţia era grozav de complicată şi nefericitul Inspector şef se cam temea de faptul de a se găsi faţă în faţă cu Sir John.

Temerile sale nu erau exagerate, căci cu toată durerea sa, Sir John începu să-i facă reproşuri violente.

— Toate astea din vina dumitale, strigă el. Ştiai că banditii aveau intenţia să mă prade şi m'ai obligat, în contra voinţei mele, să las să mi se deschidă cassa de bani şi să le abandonez diamantele

false. Datoria dumitale era să-i arestezi. Dacă ai făcut-o, n'ar mai fi putut reveni să-mi răpească fiica.

Ce să răspundă la acestea? Pentru prima oară în viața lui, Inspectorul șef era forțat să-și mărturisească că nu avusese dreptate.

— Dar nu mă voiu opri ici. Voiu face cunoscut adevărul în toată țara și vom vedea dacă lumea va mai avea încredere în Scotland Yard.

Tocmai de acest lucru se temea polițistul. Într'adevăr, dacă Sir John desvăluia această poveste publicului, rezultatele ar fi fost dezastruoase. Nu numai că Scotland Yardul se expunea unui blam serios, dar Ingerul odată la curent cu planurile poliției, sărmanul Rex se va găsi într'o situație grozav de primejdioasă.

— Te înțeleg perfect, Sir John, spuse el cu simpatie, și mai mult ca oricine deplâng această nenorocire. Este evident că, față de eșecul lor, banditii s'au hotărît să-ți răpească fiica pentru a o schimba cu diamantele veritabile. Din cauza asta sunt convins că până în prezent nu trebue să te temi de nici un pericol pentru ea.

— Pericol! strigă Sir John, din ce în ce mai furios. Poate crezi că nu e pericol să fi răpit de acești mizerabili. Și găsești foarte natural s'o schimb contra diamantelor. Te întreb, ce voiu spune asociaților mei. Ei trebue să sosească astă seară și o să fie foarte nostim. Le voiu povesti că, pentru a ajuta poliția în povestea asta abracadabrantă, am lăsat să-mi fie răpită fiica, și pentru a o recăpăta voiu fi obligat să plătesc două sute de mii de lire în diamante, cele două treimi ce le revin lor. Desigur, vor spune că toate astea sunt din vina mea și eu voiu plăti.

Nu era, vai! decât foarte adevărat. Asociații lui Sir John, d-nii Morris și Silverstein, nu erau oameni

gari să pună sentimentul înaintea interesului. Ei vor decreta, fără nici o îndoială, că Sir John n'ar fi trebuit să se preteze la o asemenea combinație și că cel mai simplu bun simț îi comanda să facă să fie arestați hoții la prima lor vizită la vilă. Astfel, fata n'ar fi fost răpită. Lucru curios, Williams nu părea să găsească ipoteza asta displăcută. Poate era o ocazie de a-l convinge pe Sir John că era mai bine să tacă.

— Nu-i nevoie să povestești asociaților dumitale adevărul exact. Va fi de ajuns să le spui că banditii ți-au răpit azi noapte fiica. Nu te vor putea blama că ai acceptat planul meu, fiindcă nu vor ști nimic. Dar nu numai pentru asta te rog să nu desvălui înțelegerea noastră. Știi că am reușit să introducem pe cineva în bandă, cineva care se dă drept unul de-ai lor. Dacă este descoperit adevărul, nu dau nici doi bani pe pielea acelui nenorocit.

— Îl vor ucide? se bâlbâi Sir John cu o voce sufocată.

— La cea mai mică bănuială că omul acesta este al poliției, îl vor suprima fără șovăire, pe câtă vreme dacă ei îl cred mereu unul de-ai lor, el va putea aduce mari servicii fiicei dumitale. De altfel, sper să primesc curând un mesaj dela el în care să-mi arate unde se află fata.

— Crezi că-mi voiu putea recăpăta fiica, fără a fi obligat să dau diamantele? murmură Sir John cu însuflețire. In acest caz, de îndată ce vei descoperi unde se află ea, îți va fi foarte ușor să arestezi banditii.

— Tocmai ce socotesc să fac, dar este indispensabil ca dumneata să nu sufli nimănui nici o vorbă despre afacerea asta, afară bine înțeles de răpirea fiicei dumitale. Cea mai mică indiscreție ar aduce descoperirea adevărului și singura șansă ce-o avem

de a o elibera pe miss Jane, grație omului nostru, va fi pierdută.

Sir John se lăsă convins de acest raționament și făgădui să păstreze tăcere. Imediat, Inspectorul șef se reîntoarse la Londra. Cu tot sfârșitul favorabil al convorbirei, el se simțea foarte preocupat. După orice aparență, primul obiectiv al lui Rex, pentru moment, va fi s'o ajute pe Jane Gilman să fugă și polițistul se întreba cu teamă cum o va putea face fără a-și desvălui adevărata identitate.

Cam după vreo oră dela plecarea Inspectorului șef, soneria telefonului răsună la Sir John. Acesta luă receptorul și auzi o voce ciudată la capătul firului.

— Complimentele mele pentru noaptea trecută, spunea vocea. N'a fost rea ideea să înlocuiești diamantele. Dar după cum ai putut constata azi de dimineață, nu suntem atât de proști.

Sir John sări în sus. Vorbea cu unul din gangsteri.

— Cine ești? strigă el. Ce-ai făcut cu fiica mea?

— Nu te ocupa de mine, replică vocea cu răceală, și cât despre fiica dumitale, află că până acum nu i s'a întâmplat nimic rău. Asociații dumitale sosesc astăzi și așteptați vizita unui bijutier din Amsterdam pentru a cumpăra diamantele. Un sfat: nu le vindeți și spune asociaților dumitale și bijutierului că aceste pietre sunt răscumpărarea fiicei dumitale. Va fi prudent. De îndată ce voiu lua dispoziții pentru a încasa diamantele, vei avea vești dela mine. Nu încerca să faci ceva. Fiica dumitale va petrece un sfert de oră cam prost.

Vocea tăcu și Sir John închise telefonul. Puțin înainte de dejun, asociații săi sosiră la vilă.

Leonard Morris și Marcus Silverstein erau amândoi oameni bogați. Ei mai fuseseră asociați de multe

ori cu Sir John. Morris era un omuleț vioiu, cu părul negru și ochi pătrunzători. El purta ochelari mari de baga și manierele sale aveau ceva impetuos. Silverstein, din contra, era înalt și svelt, cu trăsături fine și aproape ascetice. Ochii săi aveau o expresie tandră și melancolică. Cât despre vocea lui, ea era blândă și el se exprima foarte încet. In reuniunile de afaceri, Mr. Silverstein nu spunea decât câteva cuvinte, dar aceste cuvinte se găseau a fi tocmai acelea ce trebuiau.

Sir John îi trase imediat pe cei doi în biroul său și după ce le oferi de băut și țigări, le făcu cunoscut că fiica sa fusese răpită și ce răscumpărare se cerea pentru ea. Urmă un moment de tăcere penibilă; însfârșit Morris vorbi primul.

— Spui că au răpit-o de aici, de sub nasul dumitale? exclamă el cu un aer sceptic. Extraordinar. Ce-ai să faci acuma? Dacă accepți târgul, asta te va costa ceva.

Silverstein se aplecă înainte.

— Sunt mâhnit să aflu această veste, spuse el cu vocea-i blândă și șovăindă. Dar nu înțeleg deloc. De unde știau banditii că ai aceste diamante? Eu credeam că afară de noi trei, nimeni din Anglia nu știa nimic.

— Dumnezeule, da, strigă Morris. N'au putut afla asta dela bătrânul Hensius; el e mut ca un mormânt. De altfel el nu știe decât un singur lucru, că avem să-i propunem niște diamante. Trebue să fi vorbit cineva din noi. Eu n'am vorbit nimănui. Dumneata, Gilman?

— N'am vorbit nimic, răspunse Sir John cu mândrie. N'am obiceiu să informez pe alții de afacerile mele.

— Nici eu, făcu Silverstein.

Din nou cei trei oameni rămaseră tăcuți. Deodată Morris se încruntă.

— Nimeni, în afară de noi, nu cunoștea existența acestor diamante; nici unul din noi n'a vorbit cuiva despre ele și totuși o bandă de gangsteri era la curent cu totul, spuse el sarcastic. Mărturisesc că asta pare cam necurat.

Și aruncând o privire bănuitoare asupra celor doi bărbați, reluă cu vocea ridicată:

— Nu rămâne mai puțin evident că acești bandiți au fost informați de unul din noi. Rămâne de știut care...

Nu răspunse nimeni.

VIII.

La orele zece precis, Rex intra cu maşina în Lon-
dra, străbătea cartierele cele mai aglomerate şi în
ele din urmă, se oprea în faţa unui imobil luxos
le pe Oxford Street. Wilburton locuia acolo un a-
partament la primul etaj, mobilat cu tot atâta grije
a simplicitate.

— Luaţi loc şi făceţi-vă comozi, spuse el. Bar-
ield ne va cumpăra sandwichuri şi cafea.

— Până atunci, strigă Valerie, îl voiu pune pe
Brownlie la curent cu amănuntele organizaţiei noa-
tre. Trebue să ştie câteva lucruri înainte de a în-
epe.

Ea spunea aceasta neglijent, puţin prea neglijent
hiar, ca pentru a nu atrage atenţia. Wilburton avu
n zâmbet care dovedea că nu era păcălit.

— Cunoşti părerea mea, de altfel i-am spus-o şi
ui Brownlie, făcu el. Ştiu că ai mare încredere în
l şi nu pretind că n'ai dreptate. Dar mă îndoiesc
a ceilalţi să împărtăşească această încredere. Dum-
eata ne asiguri că aducând-o pe Jane Gilman, Brown-
ie îşi va arăta capacităţile de şef şi astfel va putea
ace parte din cercul nostru. Se poate, dar presu-
une că n'ar fi capabil să conducă o expediţie şi că

ıcercând s'o aducă pe Jane Gilman, va trimite trei au patru oameni în închisoare.

El tăcu şi o privi pe Valerie îndelung. Aceasta ăli şi nu răspunse. Când ea se întoarse spre Rex, aţa sa avea o expresie de gravitate neobişnuită.

— Mr. Wilburton înţelege prin asta că dacă e-uezi cu misiunea asta, nu vei mai putea conduce ıici o expediţie şi în acest caz...

Ea şovăi. Wilburton termină fraza începută.

— ...în acest caz, vei fi concediat, spuse el sec, i cred că ştii, Brownlie, că oamenii pe cari îi con-:ediem noi nu sunt trimişi undeva unde pot fi li-ıişiţi...

— A-adică, sunt suprimaţi, îl întrerupse Rex cu ăceală. Asta nu mă interesează, n'am intenţia de ı da greş.

El zâmbi uşor.

— Ce-o să fie? O să se bucure cineva dacă nu vom ıvea diamantele?

Glumind, Rex se întrebă într'adevăr ce avea să se întâmple. El îşi amintea să-l fi auzit pe Inspector-ul Williams, că în bandă, orice eşec era pedepsit cu moartea. Observaţiile lui Wilburton confirmau acest lucru. Dar, în cazul de faţă, Valerie şi cu Wilburton conduseseră expediţia diamantelor. Lovitura nu ısbutise. Atunci? Poate aceşti doi membri erau atât de sus plasaţi în bandă încât scăpau legilor comune ale asociaţiei?

Wilburton se însărcină să răspundă la această întrebare.

— Da, se va bucura cineva — Murdoch. Dar nu va fi singurul. Dacă un altul l-a anunţat pe Sir Gilman, acest altul trebuie să se aştepte la ceeace merită.

— Nu văd unde vrea să ajungă Brownlie, intervені Valerie. Desigur că el crede, că d[illegible] şi

cu mine suntem responsabili de afacerea diamantelor. (Ea se întoarse spre Rex). Știi că în orice organizație mare, este un șef suprem, patru sau cinci alți șefi și un număr nesfârșit de directori cari conduc expedițiile. Natural, șeful suprem este capul. Ceilalți șefi pregătesc de asemenea planuri și dau ordine. Cât despre directori, ei execută aceste ordine. Și uneori li se permite să ia inițiative. Dacă un ordin dat de unul din șefi nu este executat cum trebue, directorul este singurul responsabil și este concediat. Dacă un director lucrează din capul lui, fără a fi consultat pe vreunul din șefi și dă greș, este deasemenea concediat. Organizația noastră nu este decât una din multiplele ramuri ale unei asociații enorme.

— Văd că dumneata și Dr. Wilburton sunteți doi șefi. Murdoch trebue să fi fost un simplu director. Noaptea trecută a dat un fiasco complet astfel că va fi măturat.

— N'ai ghicit, reluă Valerie că căldură. Murdoch va fi concediat, dar nu din cauză că a eșuat în expediția diamantelor. Expediția asta a fost pregătită admirabil și Murdoch a condus-o foarte bine. Nu. Greșeala lui Murdoch a fost că și-a angajat propria-i responsabilitate și a lucrat fără ordinele noastre. Aici a dat greș. Dacă intri în grupul nostru și iei locul lui, vei deveni un fel de director, sub autoritatea imediată a lui Mr. Wilburton și a mea. Noi controlăm o secție vastă a acestei organizații și nu suntem responsabili decât în fața șefului suprem. Cât despre a-ți spune cine este acest șef suprem, nimeni nu știe; el dă ordine și noi le executăm. Este numit Ingerul, asta-i tot.

Ea pronunță aceste ultime cuvinte cu o voce cu totul naturală, ca cineva care face un simplu exorcism. Rex se simți ușurat. In orice caz, un lucru era de acum înainte sigur: ea nu era Ingerul.

După un minut de tăcere, Valerie reluă:

— In fiecare săptămână, ne adunăm într'un loc tabilit. O listă [illegible]rimată este pregătită pentru noi, uprinzând planurile şi subiectele la ordinea zilei. Numai şefii importanţi au dreptul să asiste la aeste adunări; toţi sunt cunoscuţi de Inger...

— Intr'un cuvânt, Ingerul ar putea fi oricare din efii voştri, sau unul din directori, întrerupse Rex.

— Exact. Eu aşi putea fi Ingerul. Mr. Wilburon ar putea fi Ingerul. Oricare din noi ar putea fi ngerul. Noi nu suntem curioşi şi dacă am fi, cea nai elementară prudenţă ne-ar împiedeca s'o arăăm, căci, mai presus de orice, ne este interzis să căutăm a şti cine este şeful cel mare. Nici nu treuie să vorbim de el. Ţi-am spus toate astea pentru ı-ţi face o idee de cine suntem, acum îţi recomand ıă nu vrei să afli mai multe.

După ce ea termină, Wilburton dădu din umeri.

— Bine, spuse el adresându-se Valeriei, sper că va şti să merite încrederea dumitale.

Rex îl privi cu un aer provocator.

— Se pare că te temi să nu fac vreo gafă şi să ıu trimit o duzină de oameni la gherlă...

Wilburton înclină simplu din cap, în semn de aprobare. Felul lui Rex de a fi îl lăsa cu totul rece.

— Perfect. Acum vă voiu propune ceva. Puteţi să-mi spuneţi unde a ascuns-o Murdoch pe Jane Gilman?

— Cu plăcere. Desigur că a dus-o în casa lui din Condor Street. Dar dacă speri să intri la el nestingherit şi s'o iei pe Miss Gilman, te înşeli amarnic. Murdoch este la adăpost de spărgători. Casa lui e păzită zi şi noapte de oameni înarmaţi.

El continuă zâmbind.

— Ai declarat c'o vei aduce pe Jane Gilman. Eu îţi spun că nu vei intra în casa aceea. Chiar luând

Zece oameni cu dumneata, nu vei avea sorți de izbândă. Văd că ai încredere în dumneata, dar te angajezi într'o afacere primejdioasă.

Acest raționament nu-l făcu pe Rex să se clintească.

— Se pare că îi cunoști casa foarte bine. Ai mai fost pe acolo?

— De multe ori.

— Există vreo încăpere unde stă Murdoch de obiceiu? Un salon, de exemplu?

Wilburton holbă ochii. El păru uimit de această întrebare.

— Dar, desigur. El stă întotdeauna în salon — o cameră situată la dreapta hall-ului.

— Și cam unde ar putea ascunde fata? Într'o pivniță sau chiar în apartament?

— Casa lui e modernă. Nu are pivniță. Cred că probabil a dus-o în pod.

— Mu..ulțumesc, spuse Rex. Mă voiu duce astăzi la prietenul Murdoch și o voiu aduce pe miss Gilman.

De data aceasta, Wilburton rămase încremenit. El încetă de a mai zâmbi și-l privi pe Rex cu un amestec de admirație și neîncredere. Cât despre Valérie, ea nu mai putea de bucurie.

— Trebue că ai un plan. Câți oameni îți trebue?

Dar tânărul isbucni în râs.

— Oameni? Pentru ce? Nu am nevoie decât de unul și pe acela mi-l găsesc singur. Tot ceeace vă cer, este să pregătiți un loc unde s'o ducem pe Miss Gilman. Mă voiu duce s'o iau la nouă fără un sfert și o voiu aduce la zece.

Valerie și Wilburton îl priviră ca pe un nebun.

— Niciodată nu vei putea reuși singur, obiectă fata. Cum o să faci?

— Foarte simplu, răspunse Rex. Plimbați-vă prin împrejurimi între nouă și zece și veți vedea.

El afecta un ton nepăsător, dar în fond, se bizuia pe prezența unuia din ei, pe lângă casa lui Murdoch. Avea un plan pentru a o răpi pe Jane și dorea ca gangsterii să-l vadă punând acest plan în aplicare. La urma urmei, dacă survenea vreun accident care să-l împiedice să le aducă fata, cel puțin ei ar constata că nu era vina lui.

El își aprinse o țigare.

— Acum, voiu ieși pentru a pune câteva amănunte la punct. Pe diseară!

IX.

Pe la amiază Rex intra într'un garaj pentru a închiria o maşină — un Daimler mare, cu numărul P. V. 11.832. El cumpără în acelaş timp o panglică roşie pe care o fixă de capota radiatorului. După care o şterse spre Scotland Yard.

O oră mai târziu, se întâlnea cu Inspectorul şef într'un bar mic. Poliţistul era lacom să afle ce se petrecuse, dar după ce Rex termină de vorbit, dădu din cap cu un aer nemulţumit.

— Din moment ce fata se află în mâinile lui Murdoch, spuse el, nu poţi face nimic pentru ea. Dacă facem o percheziţie la el, se întâmplă o catastrofă. Va trebui să dăm o luptă în toată regula şi nu cred că Miss Gilman va scăpa cu viaţă.

— Am intenţia s'o liberez astă seară, afirmă Rex. O voiu lua în Daimlerul pe care-l vezi afară. Priveşte-l bine; notează-i numărul şi panglica roşie, căci doresc s'o reperezi.

Inspectorul şef păru cam stingherit.

— Cum te gândeşti s'o răpeşti?

Rex chicoti.

— Mă voiu duce foarte simplu la Murdoch şi-o iau. Apoi am întâlnire cu banda; dar bine înţeles

că dacă mașina are un accident în cursul drumului nu mă voiu putea duce la întâlnire. Dumneata n'ai decât să provoci accidentul.

O licărire de interes luci în ochii polițistului. El începea să înțeleagă. Tânărul urmă:

— Diseară, la nouă, dacă totul va merge bine, voiu fi în Maybrick Street cu mașina asta și cu Jane alături de mine. Fă în așa fel ca un alt automobil să fie pe stradă, în acelaș timp, și ca acest automobil să fie condus de un șofeur atât de neîndemânatec, încât să-mi ciocnească mașina. Natural, nu trebue să fie un accident grav, dar destul pentru a face ca mașinile să fie oprite câteva minute și să se adune lume în jurul lor. Jane Gilman se va plânge de contuziuni și va cere un doctor. O voiu lăsa acolo și-mi voiu lua picioarele la spinare. Astfel nu va fi din vina mea că n'o voiu duce gangsterilor. Sper că-și vor da seama de asta.

Inspectorul șef aprobă din cap.

— Ideea nu e rea. Mă voiu ocupa numaidecât, să-ți găsesc o mașină bună care să te tamponeze.

Ieșind din bar, Rex se duse direct acasă la el și-și chemă valetul, un bătrân care fusese decorat în timpul războiului. Cu o înfățișare nu prea plăcută, obrazul avea un nas cu totul turtit, o pereche de ochi feroci și un maxilar ce atârna ca la un bull-dog. Ursuz și arțăgos, el era foarte devotat stăpânului său care-l scosese din mizerie.

Rex dădu lui Maxwell (acesta era numele valetului) diverse instrucțiuni pe cari acesta le ascultă cu religiozitate. Apoi, se duse la un prieten de-al său, chimist, un irlandez tânăr. Între cei doi isbucni o discuție violentă chimistul opunând oarecare rezervă propunerilor lui Rex. In cele din urmă căzură de acord.

— Intoarce-te la șapte, totul va fi gata, spuse irlan-

dezul. Dar dacă sunt arestat, ai să plăteşti tu cheltuielile procesului.

La ora şapte fix, Rex se prezentă din nou la prietenul său care-i dădu două lucruri: o seringă mică hipodermică şi un obiect rotund, puţin mai mare decât o minge de golf. Rex lăsă obiectul rotund lui Maxwell şi luă seringa cu el. La două fără şaptesprezece minute, el telefona la Murdoch din vecinătate şi la nouă fără un sfert suna la uşa casei.

— Doresc să-l văd pe Mr. Murdoch, spuse el omului care deschise.

Acesta era unul din cei ce-l însoţiseră pe Murdoch în expediţia diamantelor. El recunoscu vocea lui Rex şi îl examină îndelung. Apoi se întoarse spre interiorul apartamentului şi strigă în gura mare:

— Hei, şefule, vrea să te vadă Brownlie. Poate să intre?

Uşa din dreapta hall-ului se deschise şi Murdoch apăru. Zărindu-l pe Rex în prag, se opri uimit. Apoi spuse rânjind:

— Da, dar mai întâiu scotoceşte-l.

Omul îşi plimbă mâinile-i experte peste corpul lui Rex, aşteptându-se să găsească vreo armă. Rex era dezarmat.

— Bine, spuse el, poţi să intri.

Murdoch şedea la biurou. Lângă el se afla un revolver.

— Ce te-aduce? întrebă el cu brutalitate. Mare curaj ai avut să vii aici. Crezi c'o să pleci teafăr?

Cu tot tonul său aspru, omul se simţea cam neliniştit. Trebuia să fie o cursă la mijloc. Lui Murdoch nu-i venea să creadă că Rex era atât de nebun pentru a se aventura la el, singur şi fără arme.

— Am venit s'o iau pe miss Gilman, răspunse Rex cu voce blândă.

Răspunsul acesta fu pentru Murdoch ca o lovitură de măciucă. El îl privi pe Rex cu ochii holbați.

— Ai venit s'o iei pe miss Gilman, repetă el. Ești țicnit?

Afară, pe stradă, se auzi strigătul unui vânzător de ziare. În depărtare o mașină de pompieri făcea să răsune văzduhul de sunetul sirenelor sale.

— Nu sunt țicnit, reluă Rex cu același calm. Apoi ridicând deodată tonul:

— Uite, spuse el arătând cu degetul peste umărul lui Murdoch.

Celălalt se întoarse fără să vrea. In aceeaș clipă geamul sbură în țăndări și un proectil rotund, puțin mai mare decât o minge de golf, căzu pe copor. Se auzi un sgomot ușor și imediat un fum des și negru se răspândi în încăpere.

— Foc, strigă Rex cu voce tunătoare, și repezindu-se spre biurou, puse mâna pe revolver.

Sirena pompierilor se apropia din ce în ce. După câteva secunde, mașina se afla în fața casei. Ea sosea la timp. Rex o chemase înainte de a intra la Murdoch. Se auzi clopotul dela intrare și lovituri puternice în ușă. Anunțați că ardea casa și văzând fumul negru ce ieșea pe fereastră, pompierii se grăbeau să ajungă la fața locului.

Rex se repezi spre ușă și o deschise. Un nor gros de fum, atras de curent, ieși pe coridor. Un om trecu în fugă; undeva pe sus parcă se dădea o luptă. Fumul continua să iasă din salon, în așa fel încât aproape că nu se mai vedea.

Pe jumătate orbit, Rex căuta scara pipăind. Era la jumătatea drumului, când se întâlni cu doi oameni ce coborau în fugă.

— Ce este? urlă unul din ei. Era atât de speriat și ceața era atât de deasă, încât nu-l recunoscu pe Rex.

— Foc, spuse tânărul cu o voce răgușită, arde casa.

Dar celălalt nu se mulțumi cu acest răspuns. El se opri și apucându-l pe Rex de braț:

— Cine ești? mormăi el.

— Abdul Hamid, strigă Rex, și apăsă țeava revolverului pe tâmpla interlocutorului său. Omul se clătină, se agăță de brațul tovarășului său și amândoi se rostogoliră pe scară în jos.

In hall, Murdoch profera înjurături îngrozitoare prin fum. Pompierii se aflau deja în casă. Cât despre Rex, el se cățără în viteză la etajul superior.

— Jane!

Nici un răspuns. In două salturi, Rex fu în pod. O strigă din nou pe Jane. De data aceasta, crezu că aude un geamăt înnăbușit în spatele unei uși închise.

Nici nu se osteni să vadă cum se deschidea ușa. Se repezi cu toată puterea corpului său și cu un pârâit grozav, lemnul cedă.

Jane era acolo. Ea se repezi spre Rex.

Dar Rex nu avea timp de pierdut.

— Fă tot ce-ți spun, zise el repede. Trebuie să pari că te simți rău. Te răpesc de aici cu mașina. Îți explic totul mai târziu.

— Bine, răspunse ea simplu.

El o luă pe brațe și o așeză pe umeri, cum fac pompierii. In acest timp, fumul ajunsese la ultimul etaj și aproape că nu se mai vedea nimic. In casă năvăliseră o jumătate de duzină de pompieri, din partea gangsterilor nu mai era nici un fel de pericol. Trecând prin fum, Rex ajunse în stradă. O mulțime compactă se adunase în fața casei.

— Loc! urlă Rex. E cineva rănit.

Oamenii se dădură în lături. El o aruncă pe Jane în mașină, apăsă pe accelerator și porni. După câteva

secunde, se găsea într'o stradă liniştită şi uitându-se la ceas, văzu cu stupefacţie că de când intrase şi până ieşise dela Murdoch, trecuseră de abia patru minute.

El se întoarse spre Jane.

— Poţi să-ţi revii, pentru câteva minute, dar exact peste unsprezece minute, voiu fi tamponat de o maşină şi va trebui să leşini din nou. Am în buzunar o seringă cu morfină şi voiu spune gangsterilor că a trebuit să-ţi fac o injecţie înainte de a te răpi.

— Nu înţeleg nimic din poveştile tale, strigă Jane furioasă. Şi mai întâiu ce treabă ai tu cu escrocii aceştia?

In câteva cuvinte, Rex o puse la curent cu pactul său cu poliţia. Jane ascultă fără a pune nici cea mai mică întrebare... După ce el termină, ea dădu gânditoare din cap.

— Pari să fii amorezat de fata aia! Iţi place, nu?

— Hm... o iubesc, răspunse Rex destul de stingherit.

— In tot cazul se vede dela o leghe că e reciproc. Incântătoare, această prietenie cu o fată de gangsteri...

Ca totdeauna vocea ei răsuna rece şi batjocoritoare, dar ochii săi negri rămaseră gravi.

— Vom avea un accident, trebuie să leşin şi tu te duci să-ţi întâlneşti prietenii gangsteri? urmă ea.

— Chiar aşa. E ora nouă fără un minut şi iată Maybrick Street. Pregăteşte-te.

In momentul când intră pe Maybrick Street, un automobil venea din direcţie opusă, descriind tot felul de zigzaguri. Ciocnirea era inevitabilă. Rex aştepta.

Maşina se apropia din ce în ce mai mult... Deodată, o mână mică dar hotărâtă, apucă volanul şi-l întoarse spre stânga. Daimler-ul se urcă pe trotuar. Şocul fusese evitat cu câţiva centimetri. Rex furios se întoarse spre Jane.

— Ce te-a apucat? urlă el. Ştiai că mă bizuiam pe accidentul acesta.

Ea zâmbi cu blândețe.

— Sunt dezolată, dar n'aveam nici un chef să mă ciocnesc cu mașina asta. Planul tău e în aer, prietene. Ești obligat să mă conduci la ei.

— Dar haide... e imposibil.

— De ce? Le vei fi cu mult mai puțin suspect ducându-mă, decât povestindu-le cine știe ce poveste de accident. Și apoi, nu te teme pentru mine. Nu-mi prea place prietena ta, dar sunt sigură că nu ține să mă omoare. De altfel, dacă va merge prost, vei putea oricând chema poliția.

— N'are nici un sens, eu...

— Atenție! strigă deodată Jane lăsându-se să cadă pe pernele mașinei, ca leșinată. Se auzi sgomotul unei mașini care se apropia în viteză. Într'o secundă, ea fu lângă ei și Rex îl recunoscu pe Wilburton.

— Bine lucrat! exclamă acesta. Te-am pierdut din vedere, un minut după ce ai ieșit și te regăsim chiar în clipa când era să ai un accident.

Alți trei bărbați ședeau alături de Wilburton și mașina lor era mult mai puternică decât a lui Rex. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se încline.

— Stai! strigă Wilburton din nou, John și cu mine venim cu dumneata.

Inima lui Rex începu să bată mai repede. Cu doi oameni înarmați în spatele lui, orice șansă de fugă devenea de acum înainte imposibilă. El rămase o clipă fără să poată vorbi, când ceva îl ciupi de picior, în timp ce un murmur se ridică din corpul culcat alături.

— Fă ce spune, inutil să cauți să fugi.

Nemulțumit. Rex opri și Wilburton se urcă împreună cu celălalt.

— Drept înainte și nu pierde timpul.

Rex oftă resemnat și luă direcția docurilor. Timp de vreo douăzeci de minute, el merse de-alungul cheiu-

lui, printre magaziile murdare și cenușii. In cele din urmă, coti la dreapta și se găsi în fața unui zid mare ale cărui porți mari de fier se deschideau spre o clădire cu înfățișarea lugubră, ce purta o placardă: „De închiriat".

— Iată-ne, spuse Wilburton. Să ducem fata înnăuntru. A propos, scuză-mă că m'am îndoit de dumneata. Ai săvârșit ceva extraordinar.

Rex nu răspunse. El se mulțumi s'o ajute pe Jane să iasă din mașină. In timpul drumului, fata se prefăcuse leșinată; acum că trebuia s'o înfrunte pe Valerie, voia să-și recapete puterile.

Ei străbătură o curticică și intrară pe un coridor strâmt și murdar, luminat slab de o lampă cu gaz. Se simțea mirosul de aer închis al caselor nelocuite.

— La stânga și jos, ordonă Wilburton.

Ei cotiră și coborîră câteva trepte.

— Am ajuns, spuse Wilburton cu vocea mereu aceeași.

El deschise o ușă și se dădu în lături pentru a lăsa pe Rex și Jane să intre. Deși mică, încăperea era mobilată foarte confortabil. Un pat-divan ocupa aproape un perete întreg. Cineva se ridică dintr'un fotoliu de lângă cămin. Era Valerie. Cu obrajii împurpurați, ochii strălucitori, ea făcu câțiva pași înainte și se opri brusc văzând-o pe Jane. Orice urmă de enervare dispăru de pe fața ei. Ea redeveni rece, absolut sigură de sine.

— Bravo Brownlie, spuse ea simplu. Am urmărit, prin telefon, toată expediția dumitale.

Jane se retrase puțin.

— Regina gangsterilor te felicită, îi spuse ea lui Rex. Trebuie să fii mândru.

Urmă o tăcere în timpul căreia cele două fete se priviră cu ostilitate. Hotărît lucru, Rex nu se prea

simțea în largul său. Cât despre Valerie, ea păli se; disprețul Janei o rănise profund.

— Dacă faci aluzie la mine, replică ea, nu mi-e rușine de ceace sunt. Nu roșesc nici de faptul că tatăl meu a murit în închisoare.

Jane nu mai știu ce să răspundă. Ea ridică imperceptibil din sprîncene.

— Serios, spuse ea, încercând să pară cât mai detașată.

Cu toate sforțările sale de a părea nepăsătoare, se simțea că este foarte enervată. Nu tot astfel era cu Valerie. Fața ei, deși palidă, părea liniștită; ea vorbea cu răceală; numai o licărire în ochi trăda o iritare violentă. La vederea acestor două ființe fermecătoare, s'ar fi spus că sunt două prietene pălăvrăgind despre cine știe ce: dar tăcerea bărbaților și chiar atmosfera încăperei dădeau o senzație de neliniște greu de descris. Era ceva ca acel calm deosebit al naturei care precede cele mai grozave furtuni.

— Nu mi-e rușine că tatăl meu a murit la închisoare, pentru că era nevinovat, urmă Valerie cu voce joasă dar distinctă. El a fost înșelat de asociații lui — trei oameni cari au fugit ca soarecii și l-au părăsit învinovărându-l cu toate greșelile lor. Ai vrea să știi poate cine erau acești trei mizerabili?

— Spune, făcu Jane pe un ton glacial.

Ochii săi negri exprimau oarecare neliniște. Ea avea aerul că se ferește de ceva ca și cum s'ar fi temut de lovitura dușmanului.

— Numele acestor trădători sunt: Morris, Silverstein și Gilman. Sir John Gilman, continuă Valerie încet.

Tăcere de moarte. Deodată, Jane se repezi înainte, cu fața înflăcărată, cu pupilele dilatate.

— Nu-i adevărat! urlă ea scoasă din fire. Ești o criminală și vrei să faci să se creadă că alții sunt banditii....

Dar Valerie reluă cu voce tăioasă:

— După moartea tatălui meu, în închisoare, am jurat să ruinez pe toți aceștia, cari prin lașitatea și lăcomia lor, îl trimiseseră acolo. Morris, Silverstein și tatăl dumitale. Acesta nu este decât începutul și când vei fi liberă le-o vei putea spune. Acum te las să meditezi asupra celor ce ți-am spus.

Și întorcându-se spre Rex și Wilburton:

— Haideți.

Pe coridor, Wilburton spuse Valeriei:

— N'ai făcut bine. O să ghicească cine suntem

— Puțin îmi pasă, răspunse ea cu bruscheță. Crez că era să-i suport disprețul?

Cu un gest impulsiv, ea apucă mâna lui Rex

— N'ai să mă lași să cad? Mă pot bizui pe dumneata, nu?

— Desigur, răspunse Rex cu adevărat mișcat.

In acelaș timp își spunea că Jane bizuindu-se pe el, Valerie bizuindu-se pe el, poliția bizuindu-se pe ei, era o încurcătură frumoasă.

Ei urcară treptele de piatră, merseră de-alungul coridorului rău mirositor și se regăsiră în curticica ce înconjura clădirea. Planul lor era făcut. Miss Gilman, era lăsată acolo și ei se duceau să mănânce la Wilburton. Acolo se vor organiza pentru căpătarea diamantelor.

In momentul când ieșeau, în fața porței se opri o mașină și un om se repezi în curte. Zărindu-i, el scoase un strigăt de mirare.

— Ah! sunteți aici! Și mie care-mi era teamă că sosesc prea târziu.

— De ce? Ce s'a întâmplat? întrebă Wilburton.

— Cel mai rău lucru, gâfâi omul. Zece minute după fuga lui Brownlie, copoii au venit la Murdoch; au arestat cinci oameni. Murdoch s'a putut strecura prin mulțime și s'a ascuns la Maica Gapp. Semnal-

mentele lui Brownlie și ale mașinei au fost date pretutindeni. Nenorocirea e că acum copoii sunt la dumneata, Wilburton; sunt vreo șase cari te așteaptă. Ar fi dat o lovitură frumoasă dacă ați fi fost toți patru acolo.

— Poliția e la mine, repetă Wilburton, în culmea stupefacției. Dar cine dracul le-a dat ideea să se ducă acolo?

— Poate Murdoch... el îți cunoaște adresa.

— Murdoch n'ar fi anunțat poliția, obiectă Rex.

El înțelegea ce se întâmplase. Poliția adunase un număr destul de mare de oameni, în caz când tentativa lui de răpire ar fi dat greș. Expediția reușind, polițiștii așteptaseră ciocnirea prevăzută între Daimler și mașina poliției. Faptul că acest accident nu se produsese, făcuse să se creadă că planul eșuase și ei lucrau în consecință. Probabil că o căutau pe Jane pretutindeni. In aceste condițiuni, Rex se întrebă neliniștit cât timp va mai scăpa bănuielilor bandei.

— In tot cazul, copoii știau că fata era la Murdoch și că avea să plece în noaptea asta.

El se scotoci în buzunar și scoase un plic.

— Am ordine pentru voi. Mașina e afară cu oamenii.

Valerie deschise plicul și citi scrisoarea. Era o foaie simplă scrisă la mașină.

Iată cari erau acele condițiuni:

Pentru V. Lane. R. Wilburton. J. Brownlie.

Sunteți descărcați de orice responsabilitate față de miss Gilman. O escortă vă va conduce cu mașina, în Rennie Street, 13, unde veți aștepta alte instrucțiuni. Pentru moment, este interzis fiecăruia din voi să comunice cu cineva din afara casei.

In josul hârtiei, un desen mic cu cerneală roșie reprezenta un înger.

Valerie și Wilburton tăceau. Rex luă cuvântul.

— Nu'nțeleg. Ce se face cu fata? De ce nu trebuie să comunicăm cu nimeni?

— Faceți cum vreți, reluă noul venit, eu mi-am făcut datoria. Mi s'a spus să vă aduc în Rennic Street 13 și am șase oameni cari să vă păzească. S'a înțeles?

Valerie atinse brațul lui Rex.

— Te rog nu insista. Fă ce ți se spune.

Rex dădu din umeri. La urma urmei, ce putea face?

Dar părăsind curticica, el se simți năpădit de o presimțire rea.

X.

In seara aceea, la orele zece și un sfert, sir John Gilman și cei doi asociați ai lui, Leonardo Morris și Marcus Silverstein, ședeau în biuroul lui sir John. Acesta vorbea și vocea sa răsuna plină de indignare.

— Poliția mă asigurase că știe unde se găsește fiica mea și că spera să mi-o aducă chiar în noaptea asta. Natural, a dat greș și de altminteri este vina ei dacă acești bandiți au răpit-o pe Jane, continuă el cu amărăciune. L-am văzut pe Comisarul Șef și i-am spus tot ce gândesc despre afacerea asta. La întoarcere am găsit un bilet care spunea că la ora unu va veni cineva să ia diamantele și că numai cu condiția asta, îmi va fi redată fiica. In caz că aș refuza, sau aș face ca persoana să fie arestată, Jane va fi ucisă. Am scrisoarea aici.

— Arat-o, spuse Morris.

El luă biletul din mâinile lui Sir John și tot mestecându-și țigarea, o examină printr'un nor albastru de fum. Era o scrisoare scrisă de mână și purtând ios un înger desenat cu cerneală roșie. Morris nu scoase o vorbă: el se mulțumi să dea din umeri și întinse foaia celuilalt asociat.

— Ce părere ai? întrebă el.

Silverstein nu răspunse imediat. Felul său de a fi era atât de detaşat în timp ce citea încât părea că n'are nici un interes deosebit în această afacere... numai o părere de dat. Sir John îl privea exasperat. El îl găsea cu totul neomenesc.

Insfârşit Silverstein vorbi.

— N'ai decât să asculţi, spuse el încet.

El aruncă o a doua privire pe scrisoare, cu sprincenele puţin ridicate.

— Fără ca să fiu expert în materie de scris, bănuiesc că scrisoarea asta a fost scrisă de o mână de femeie. Poliţia „dumitale" s'a gândit vreodată că criminalul numit Îngerul poate fi o femeie?

— Poliţia! strigă Sir John cu mânie, ca şi cum ea se gândeşte la ceva! Ei mi-au jurat că Jane îmi va fi înapoiată, nevătămată şi acum trebuie să mă execut faţă de secăturile astea... Dar voiu spune câteva cuvinte în Parlament.

— Foarte bine, spuse Silverstein, până atunci, eu păstrez scrisoarea şi după ce-ţi vei fi regăsit fiica, o voiu arăta poliţiei. Poate că va putea descoperi cine a scris-o.

El se ridică.

— Trebuie să plec. Sunt dezolat de ceeace ţi s'a întâmplat, cu adevărat dezolat. Sper c'o vei regăsi curând pe Miss Jane.

Maşina îl aştepta afară. El se urcă în ea şi, în timp ce pornea, pe buze îi flutura un zâmbet ciudat. O licărire de satisfacţie i se aprinse în ochi.

Într'adevăr, el găsea toate acestea foarte caraghioase. El se bucura grozav că, fără ştirea celor doi asociaţi ai lui, avea să-i despoaie de partea lor de diamante. El se bucura, mai mult încă, la planul ce-l folosea, fără ca fata ce-i jurase pieirea să-şi dea seama. Şi, ca culme, el avea de gând, atunci când nu

va mai avea nevoie de ea, s'o denunțe, ca să se ducă la fel ca tatăl ei, să-și ispășească crimele în închisoare.

Afară de afacerile ce le exploata în comun cu Sir John și Morris, el avea o mulțime de altele pe cari le conducea pe contul său și printre cari se găsea o casă de raport ce-o construise el și în care locuia. Apartamentul lui, situat la parter, avea două intrări: una ducea în hall-ul principal și cealaltă comunica, printr'un coridor strimt, cu garajul. El ocupa de asemenea garajul și apartamentul de de-asupra.

După ce-și gară mașina, el deschise o ușiță, din stânga și intră la el trecând prin faimosul coridor. Valetul său, Smannel, îi aduse imediat un whisky-soda. Smannel era un omuleț de șaizeci de ani, cu un obraz ascuțit și ochii negri, foarte strălucitori. Silverstein îl avea în serviciul lui de mult timp și era poate singura ființă omenească în care avea încredere.

— Mai doriți ceva? întrebă servitorul punând tava pe biurou.

— Mersi, trebuie să plec din nou peste o oră (el zâmbi). Avem un trădător, Smannel. Poliția e avertizată. Ei au plasat un om în banda mea, care le comunică planurile mele de îndată ce le dau.

El vorbea nepăsător, ca și cum lucrul era neînsemnat.

— Scrios, domnule, răspunse Smannel politicos. (Cu toate că era omul de încredere al lui Silverstein, el păstra față de acesta manierele respectuoase ale unui servitor).

— Da, continuă Silverstein; la început gândeam că era cretinul de Murdoch, dar cred că mă înșelam.

El bău o înghițitură de whisky.

— E vorba de a ști prin cine este informată poliția. Într'adevăr, polițiștii încep să devină foarte inteligenți.

El își amintea vag că-și părăsise casa la sosirea poliției. Innebunit și neștiind unde să se ducă, alergase prin străzile pustii și, în cele din urmă, venise să se refugieze la Maica Gapp. Aceasta îi adusese de băut. De rest nu-și mai amintea.

El trase din toate puterile de legături. Dar ele erau foarte solide și Murdoch înțelese că era mai bine să nu insiste. Rămase deci nemișcat, suflând ca o focă.

Totul era tăcut. El nu auzea decât sgomotul propriei sale respirații. Omul nu era laș, dar simțea, încet încet, cum inima îi îngheța de groază. Îl sfidase pe Inger și avea să moară.

Nu de moarte îi era frică. O înfruntase deseori, dar atunci se găsise în plină acțiune, în timp ce, acum... Această așteptare a necunoscutului era de netolerat.

El nu-și dădea seama cât timp trecuse astfel, când sgomotul unei uși care se deschidea rupse tăcerea. Niște pași ușori atinseră podeaua, se apropiară și Murdoch zări o siluetă aplecată asupra lui.

O voce murmură:

— Bună seara, Mr. Murdoch.

Era imposibil de spus dacă aceste cuvinte fuseseră rostite de un bărbat sau de o femeie. Vocea continuă cu o asemenea blândețe și un astfel de accent ironic, încât era sinistră.

— Dorești să mă vezi? Sunt Ingerul.

O sudoare rece udă tâmplele nenorocitului. El făcu un efort disperat și încercă să-și rupă legăturile, dar zadarnic. Alături de el, ciudatul personagiu râdea cu un râs muzical.

— M'ai sfidat. Ai spus că vei lupta contra mea. Știi cum îi pedepsesc eu pe trădători, Mr. Murdoch?

De data aceasta, Murdoch isbucni:

— Ei bine! omoară-mă. Ce mai aștepți?

— Ești prea grăbit, reluă vocea batjocoritoare. Nu

vreau să te ucid mai înainte de a aranja o altă afacere. M'ai denunțat, Mr. Murdoch; ai dat informații poliției. Și asta merită o pedeapsă. Totuși nu te pot ucide de două ori.

— Eu te-am denunțat? urlă Murdoch. Nu-i adevărat. Niciodată n'am vândut pe cineva.

— Stai, stai, liniștește-te. La urma urmei, nu sunt prea sigur că ai fost tu; poate Brownlie, sau miss Lane. Nu-mi place să-i acuz, dar totuși trebuie să dau un exemplu, înțelegi?

O clipă vocea tăcu. Apoi reluă pe un ton glacial:

— Îți mai dau o săptămână de trăit, Murdoch, o săptămână, în timpul căreia vei putea arăta oamenilor recompensa trădătorilor. Apoi, te voiu ucide. Acum...

O mână înmănușată apăsă încet fața lui Murdoch, până îi dete cu totul capul pe spate. Ceva îi atinse obrazul și deodată, el simți că un acid îiardea pielea. El scoase un urlet de durere și într'un suprem efort, reuși să se întoarcă. Mâna îi dăduse drumul capului, dar i se părea că un fier roșu îi sfâșia obrazul.

— Uite, continuă vocea, timp de o săptămână, cei ce te vor vedea își vor da seama că e mai bine să nu fii trădător. Peste opt zile vei muri. Până atunci, noroc.

Mâna îl atinse din nou pe Murdoch. De data aceasta un ac ascuțit îi străbătu brațul și el își pierdu cunoștința.

Când își reveni, era tot pe jos, dar mâinile și picioarele îi erau libere. El auzi voci de oameni. Se ridică clătinându-se și-și atinse obrazul care-l făcea să sufere îngrozitor.

O rază de lumină trecea pe sub ușa care comunica cu camera învecinată, luminând locul unde stătea el. In doi pași, fu lângă ușă și apăsă pe clanță. Spre marea-i surprindere ea se deschise și el zări

un coridor mic pe care-l recunoscu numaidecât. Era la Maica Gapp.

In fundul coridorului trei oameni discutau cu înfiorare. Zărindu-l, ei se opriră brusc şi-l priviră uimiţi. Deodată începură să râdă.

— T! asta vrea să zică trădător. Asta o să te 'nveţe minte să-ţi ţii gura, băiatule.

— Hei! strigă Murdoch. Slăbit cum era, el simţea că-i vine rău în faţa acestor oameni care-şi băteau joc de el.

Ochii săi căzură pe o oglindă agăţată de perete şi înţelese pentru ce râdeau. Sângerândă, litera T îi apărea lămurit pe obrazul livid. Intr'o clipă îşi dete seama de natura pedepsei aplicată de Inger.

Timp de o săptămână, el va fi liber să se ducă unde va voi, batjocorit şi persiflat de subordonaţii lui, pierzându-şi tot prestigiul, devenit un exemplu viu de ceeace se va întâmpla tuturor acelor ce vor îndrăsni să lupte în contra Ingerului. După acest timp va muri.

Aruncând o privire pe obrazu-i desfigurat, el îşi făcu un jurământ îngrozitor. Va muri: fie; dar nu înainte de a se fi răsbunat pe cei trei oameni cărora le atribuia toate nenorocirile sale: Wilburton, Brownlie şi Valerie. Lucru ciudat, el îi ura mai mult decât pe Inger, socotindu-i singurii responsabili.

Şi tocmai pe acest lucru se bizuia Ingerul.

XI.

In Rennie Street, Valerie, Wilburton şi Rex fuseseră conduşi într'un salon elegant mobilat. Instalaţi în faţa unor gustări, ei nu mai aveau decât să aştepte noile instrucţiuni.

Toţi trei se simţeau destul de prost, simţindu-se bănuiţi. Wilburton fu primul care rupse tăcerea, exprimând gândul tuturor.

— Evident că se află un trădător printre noi şi că toţi trei suntem bănuiţi deopotrivă, spuse el cu vocea-i gravă. Nu ştiu ce credeţi voi, dar mie asta nu-mi place deloc. Dacă aşteptarea asta se prelungeşte prea mult, sunt hotărît să plec de aici oricum şi în caz că cineva va voi să mă împiedice, va fi rău de el. Bine înţeles, mă voiu curăţa, dar cum odată tot trebue să murim...

El tăcu. Faţa sa rămase calmă şi rece; totuşi ochii îi străluceau într'un chip neliniştitor. El continuă:

— Odinioară am aparţinut unei organizaţii de acest fel. Pe timpul acela, eram căpitan în armată şi ataşat Intelligence Service-ului. Într'o zi, nişte documente căzură în mâna unei puteri streine şi fui bănuit. Timp de o lună, fui ţinut sub o supraveghere strictă, deschizându-mi-se toate scrisorile şi spionân-

du-mi-se fiecare mişcare. Ştiam perfect şi, nemai pă-sându-mi de nimic, lovii un ofiţer superior. Trecui prin curtea marţială şi fui obligat să-mi dau demisia. În cursul procesului, se află că fusesem foarte bănuit de a fi comunicat nişte documente secrete unui alt guvern.

— Apoi? întrebă Valerie. (Era vădit că ea auzea pentru prima oară această poveste).

Wilburton zâmbi sardonic.

— Oh! e foarte simplu. Unchiul meu a început prin a-mi suprima confortabila pensie ce mi-o ser-vea. Am fost radiat din toate cluburile şi prietenii mi-au întors spatele. Câtăva vreme, am crezut că nu voiu mai putea face nimic. De altfel asta îmi era destul de indiferent, căci întotdeauna am gândit că „Societatea" este idioată. Astfel că, atunci când un individ oarecare, pe care nu-l voiu numi, mi-a ofe-rit de lucru, am primit cu bucurie. Mi se părea că aveam tot ce trebue pentru a deveni un perfect in-divid în afara legilor şi experienţa de mai târziu, nu făcu decât să confirme această părere. Dar, la drept vorbind, dacă acum trebue să fiu bănuit de a fi dat informaţii poliţiei, mă las. Sunt sătul de a mai juca rolul de trădător şi perspectiva de a fi curăţat, într'o bună zi, nu-mi surâde deloc. Mai bine să fiu ucis pe faţă de duşmani decât pe ascuns de aşa zişii prieteni.

El vorbea cu un aer nepăsător, ca şi cum ar fi fost vorba de un altul. Rex îl privi cu atenţie. De-sigur, el nu se îndoise niciodată de inteligenţa lui Wilburton, dar îl credea cu totul lipsit de scrupule. Vedea, din contra, că sub aparenţe reci şi nepăsă-toare, era un om extrem de mândru şi, care odată cu orgoliul rănit, ar fi fost în stare să se bată cu curaj cu oricine.

Valerie nu se mai putu stăpâni

— Nu veĭ merge... până la a fi contra noastră?

— Desigur că nu.

Valerie roşi. Wilburton spusese aceasta cu o voce gravă, foarte gravă. Dar, ca şi cum i-ar fi fost ruşine că se arătase prea serios, isbucni în râs.

— Ce părere are fratele Brownlie?

— Hm, e sigur că su-untem luaţi la ochi. Ni-ici mie nu-mi place asta.

Urmă o tăcere. Valerie privi pe rând pe Rex şi Wilburton cu neliniște. Uşa se deschise; un om intră, aruncă un plic pe masă şi ieşi.

— Iată ordinele.

Ca de obiceiu, scrisoarea era bătută la maşină şi avea un înger desenat cu cerneală roşie.

Iată ce conţinea:

„Dat fiind operaţiile poliţiei care a fost anunţată de un trădător, s'a socotit necesar să fiţi duşi la un loc sigur. Acum, având în vedere, că primejdia e înlăturată şi că Murdoch, denunţătorul, şi-a primit plata, sunteţi rugaţi să vă reluaţi lucrul.

„Mr. Wilburton se va duce imediat la Maica Gapp, unde îl aşteaptă noui instrucţiuni.

„Miss Lane se va prezenta în noaptea asta, la ora unu, la domiciliul lui Sir John Gilman, pentru a lua diamantele. Miss Lane se va putea deghiza, în caz că va crede că e mai bine să nu fie recunoscută.

„După ce va primi diamantele, Miss Lane se va duce în Dryden Court, 17, la Mayfair. Acolo va găsi pe cineva căruia îi va da diamantele. După ce omul va pleca, Miss Lane va lua în primire apartamentul ce i-a fost hotărît şi va aştepta ordinele ce vor urma.

— Nu veĭ merge... până la a fi contra noastră?

— Desigur că nu.

Valerie roşi. Wilburton spusese aceasta cu o voce gravă, foarte gravă. Dar, ca şi cum i-ar fi fost ruşine că se arătase prea serios, isbucni în râs.

— Ce părere are fratele Brownlie?

— Hm, e sigur că su-untem luaţi la ochi. Ni-ici mie nu-mi place asta.

Urmă o tăcere. Valerie privi pe rând pe Rex şi Wilburton cu neliniște. Uşa se deschise; un om intră, aruncă un plic pe masă şi ieşi.

— Iată ordinele.

Ca de obiceiu, scrisoarea era bătută la maşină şi avea un înger desenat cu cerneală roşie.

Iată ce conţinea:

„Dat fiind operaţiile poliţiei care a fost anunţată de un trădător, s'a socotit necesar să fiţi duşi la un loc sigur. Acum, având în vedere, că primejdia e înlăturată şi că Murdoch, denunţătorul, şi-a primit plata, sunteţi rugaţi să vă reluaţi lucrul.

„Mr. Wilburton se va duce imediat la Maica Gapp, unde îl aşteaptă noui instrucţiuni.

„Miss Lane se va prezenta în noaptea asta, la ora unu, la domiciliul lui Sir John Gilman, pentru a lua diamantele. Miss Lane se va putea deghiza, în caz că va crede că e mai bine să nu fie recunoscută.

„După ce va primi diamantele, Miss Lane se va duce în Dryden Court, 17, la Mayfair. Acolo va găsi pe cineva căruia îi va da diamantele. După ce omul va pleca, Miss Lane va lua în primire apartamentul ce i-a fost hotărît şi va aştepta ordinele ce vor urma.

„Mr. Brownlie va rămâne în Rennie Street, până ce diamantele vor fi remise destinatarului lor. Va fi anunțat prin telefon după ce totul se va termina. Va veni o mașină să-l ia și-l va conduce în locul unde este ținută prizonieră Miss Gilman. După ce o va lega la ochi pe Miss Gilman, Brownlie o va lăsa într'o stradă pe care o va socoti convenabilă. Se va întoarce apoi în Rennie Street pentru a primi alte instrucțiuni.

După ce terminară de citit, Valerie scoase un oftat de ușurare.

— Așa mai merge. Sper că suntem la adăpost de bănuieli.

Wilburton ridică ușor din sprincene.

— Cine știe? In tot cazul, mă întreb ce-l face pe Inger să creadă că Murdoch este acela care ne-a vândut. Și apoi, mai este un lucru care mă necăjește; s'ar spune că ține să ne despartă. Eu mă duc la Maica Gapp, dumneata în Dryden Court și Brownlie rămâne aici. Ciudat.

Dar Valerie nu-l mai asculta. Frumoșii săi ochi albaștri scânteiau.

— Uite unde mă trimite, strigă ea. Dryden Court, acolo locuiește groaznicul Silverstein. Poate vom întreprinde ceva contra lui...

— Se poate, spuse Rex.

El tăcu o clipă, apoi reluă:

— Faptul că suntem despărțiți nu ne împiedică să lucrăm împreună. Putem coresponda între noi.

— Bună idee, exclamă Valerie și, aruncând o privire la ceas: e timpul să ne cărăbănim. Voiu încerca să vă chem mâine de dimineață. După ce ea

plecă, Wilburton își aprinse o țigare cu un aer gânditor.

— Pentru ce crezi că e mai bine să corespondăm între noi?

— Dar, am fost reținuți împreună. Și apoi, țin foarte mult la Miss Lane.

— Într'adevăr; și ea la dumneata. Amintește-ți de prezicerea mea cu privire la asta.

El zâmbi imperceptibil.

— Va să zică, o vei libera pe Miss Gilman. Sper că-ți va fi pe plac.

Rex roși. Cel mai supărător lucru cu acest om îndrăcit, era că niciodată nu puteai ști cu adevărat la ce se gândește. Fața lui își schimba foarte rar expresia.

— Ce vrei să spui?

— Oh! nimic. (El vorbea cu indiferență) Amintește-ți numai că Miss Lane se bizuie pe dumneata.

Spunând aceste cuvinte, el fixă asupra lui Rex ochii săi verzi pătrunzători. Tânărul se simți stingherit în fața acestei priviri sfredelitoare. El roși pentru a doua oară și voi să se explice limpede.

— Uite, Wilburton: nu știu ce-ți închipui și, de altfel, puțin îmi pasă. Ești un tip deosebit pe care nu pretind că-l înțeleg. Dar să știi că n'o voiu părăsi pe Miss Lane niciodată. Mai bine să am de-aface cu dumneata, sau cu Ingerul, sau cu toată lumea.

Wilburton continuă să-l examineze pe Rex câteva secunde. In cele din urmă dădu încet din cap, în timp ce un zâmbet slab îi trecu pe buze. Dar el schimbă vorba.

— Cred că aș face bine să mă duc la Maica Gapp. La revedere.

Wilburton ieși. Rex își aprinse o țigare, se așeză și începu să reflecteze. De câtva timp îi intrase în cap ideea de a o smulge pe Valerie Ingerului. Și

acum, iată că erau despărțiți. Acest lucru îi complica grozav sarcina.

Și apoi, gândul la Wilburton îl chinuia. Avea într'adevăr acesta din urmă intenția de a-l înfrunta pe Inger? O clipă îl crezuse; dar acum nu mai era atât de sigur. I se părea că Wilburton spusese aceasta pentru a-l face pe el să facă confidențe. Și cursa, dacă fusese una, reușise.

Era cufundat în meditații, când intră omul care adusese mesajul Ingerului.

— S'a telefonat că totul merge bine. Știi ce ai de făcut? Mașina e jos.

— Bine, făcu Rex, mă duc. Va să zică Sir John a dat diamantele, gândi el. Ce va spune poliția de asta?

Mașina îl duse direct la locul unde era închisă Jane. În curte, se întâlni cu un bărbat.

— Ah! iată-te, strigă acesta din urmă. Fata e gata. Am legat-o la ochi, spunându-i că o vom repune în circulație, dar că dacă încearcă cel mai mic lucru, are să regrete. N'ai decât s'o lași într'o stradă pustie.

— Știu, știu, mormăi Rex.

Jane fu adusă. Cu un fular pe ochi și mâinile legate, ea se lăsa condusă cu ușurință. Rex apăsă pe accelerator și mașina porni.

Când fură în deajuns de departe de casă, Rex vorbi.

— De îndată ce vom părăsi cartierul, te voiu scăpa de legături. Aici, e prea primejdios.

Fata scoase un strigăt de surpriză.

— Ah! tu ești. Sunt într'adevăr mișcată că ai binevoit să-ți părăsești o clipă, prietena din bandă.

— Nu face pe idioata, o întrerupse Rex care n'avea chef să înceapă o conversație. Dar, încăpățânată, ea continuă:

— Mă faci idioată, acum. Acesta este probabil rezultatul noilor tale legături.

Apoi, văzând că tânărul nu răspundea:

— Imi închipui că mă eliberezi, fiindcă tatăl tău a dat diamantele. Din ce în ce mai bine. Se dacă aşi avea-o în mână pe respectabila ta tenă aşi scutura-o...

Rex începu să râdă. El nu se putea împiedica recunoască că Jane avea motiv să fie exăspera

— S'au terminat necazurile, spuse el. Peste clipă, vei fi liberă să te întorci acasă.

Dar Jane nici nu voi să audă.

— Şi crezi că mă vei lăsa aşa; fără pudră roşu, descoafată şi îmbrăcată oricum. Nu dragul mă vei duce acasă.

— Dar... începu Rex.

— Inutil. Dacă nu vrei, încep să ţip de adun cartierul. Nu-ţi va mai rămâne decât să-mi dai ceva în cap.

El oftă, opri maşina, desfăcu legăturile Janei şi repuse motorul în mişcare.

— Merci, master Brownlie, spuse ea cu ironie Voiu putea să-mi reiau viaţa-mi monotonă de fată de lume, în timp ce tu te vei reîntoarce la existenţa agitată de gangster. Ce contrast.

— Dumnezeule, da, răspunse tânărul nepăsător

— Ei bine, dacă găseşti natural asta, eu n'o găsesc. Nerusinata aia l-a calomniat pe tata. In afară de asta, ne-a furat diamantele şi am de gând să le iau înapoi; culmea, este că tu mă vei ajuta, altminteri mă duc la poliţie să povestesc tot ce ştiu despre ea şi tine.

— Pentru Dumnezeu, Jane, fii înţelegătoare. Ai fi să te joci cu moartea. De altfel, cum voiu putea să te ajut eu?

— Pe ea o ajuţi, răspunse Jane liniştită. Fă-le

fel cu mine. Sunt sigură că n'ai spus poliției că este fiica lui Mc Leod.

Cum Rex nu replica nimic ea urmă triumfătoare

— Vezi! Acum, ascultă-mă. Voiu avea aceste diamante fără ajutorul poliției. Tu îmi vei da toate informațiile trebuitoare. Gândește-te la asta și telefonează-mi mâine.

Ei sosiseră înaintea locuinței lui Sir John. Rex opri și deschise portiera.

— Dă-ți bine seama ce faci, începu el slab, dar ea îi puse mâna pe buze.

— Ssst. Sunt prea obosită ca să mai discut. Cheamă-mă mâine și noapte bună.

Ea se înfundă în grădina ce înconjura casa. Rex plecă.

De abia dispăru mașina din vedere că din tufișuri apăru o formă omenească și se strecură tăcută pe marginea drumuluui. Era Murdoch. Ochii săi întunecați străluceau de triumf și de ură.

El plecase aproape imediat dela Maica Gapp. Cu toate că nu i se făcuse nici o remarcă, zâmbetul batjocoritor al oamenilor îl exasperase. Faptul că odinioară îngrozea toată lumea ca șef de temut îi dubla mânia cu privire la trio: Rex, Valerie și Wilburton.

El alergase la o cabină telefonică și chemase un om care făcea parte din vechea lui bandă. Douăzeci de minute mai târziu, suna la ușa unei locuințe modeste din Ladbrook Street.

O femee cu aerul neîncrezător veni să deschidă. Murdoch îi întinse un teanc de bani.

— Vreau o cameră liniștită și mai ales fără întrebări. Înțeles?

Femeia aruncă o privire curioasă pe crestătura sinistră, dar se mulțumi să încline din cap în semn de asentiment.

— Bine, Mr. Murdoch. N'avem obiceiul să ne plictisim clienţii.

Singur în camera lui, Murdoch începu să reflecteze adânc. Gândul unei răsbunări grozave îl reconforta, dar habar nu avea cum să pună mâna pe duşmanii săi. Nu trebuia să se bizuie pe subordonaţii lui nici pentru cea mai mică informaţie şi, singur, era foarte greu.

Aşezat într'un fotoliu, cu pumnii crispaţi, el îşi spărgea capul, pentru a găsi o idee. In cele din urmă, crezu că găsise. Din moment ce Miss Gilman fusese răpită, Ingerul va trimite pe cineva la domiciliul lui Sir John pentru a încasa răscumpărarea. In caz că nu va fi unul din cei trei, putea fi un om care va şti unde se aflau aceştia. Şi ameninţarea unui revolver desleagă limbile cele mai rebele. Dé altfel, dacă planul acesta dădea greş, va făuri un altul.

El se spălă în grabă şi-şi unse faţa cu o pomadă alinătoare. El ajunse la Sir John Gilman câteva clipe după ce Valerie plecase cu diamantele şi puţin înainte de sosirea Janei însoţită de Rex.

Intins pe burtă în tufiş, el văzu pe cei doi tineri coborînd din maşină şi faţa sa, deja atroce, luă o expresie de bucurie grozavă. Brownlie, în persoană, era acolo, înaintea lui. Mâna sa strânse convulsiv crosa revolverului şi-l ţinti pe Rex.

In clipa când era să apese pe trăgaci, el se opri brusc. Brownlie şi fata vorbeau ca nişte prieteni, ca nişte cunoştinţe vechi. El îi auzi spunându-şi pe nume: Jane, Rex. El întinse gâtul pentru a surprinde câteva minute din convorbirea lor şi deodată, i se făcu lumină în minte. El îşi aminti de a fi avut o impresie curioasă faţă de Brownlie, când ieşise din închisoare. Acum, înţelegea pentru ce. Omul acesta

nu era Brownlie. El se numea Rex și era un prieten al Janei Gilman.

Murdoch își vârî încet revolverul în buzunar. I se oferea un alt plan.

După ce plecă Rex, el ieși din ascunzătoare, zâmbind, chemă un taxi și se reîntoarse acasă.

— Imi trebue o informație, Mrs. Harker, spuse el proprietăresei. Fiica lui Sir John Gilman are un prieten numit Rex. Am nevoie să știu unde stă.

— Il voiu însărcina pe Dippy, nas de câine. E un specialist.

— Repede; vei căpăta douăzeci de lire.

— Vei ști mâine, făgădui Mrs. Harker.

XII.

Prima grije a lui Rex, după ce-o părăsi pe Jane, fu să telefoneze Inspectorului şef Williams.

— Allo, Trent? Ne întrebam dacă n'ai fost ucis.

Vocea răsuna tăioasă. Ea părea să-şi fi pierdut tonul amical obişnuit. Rex răspunse calm:

— Unde te pot vedea? N'am mult timp la dispoziţie, căci mă aşteaptă banda.

— Lasă să aştepte, spuse Inspectorul pe un ton sec. De unde telefonezi?

— Dela un telefon public, Mayfair 07542. Dece?

— Te chem peste o clipă. Asistentul Comisarului este aici şi vrea să te vadă.

Rex închise telefonul şi aşteptă. După zece minute, se auzi sonéria.

— Du-te imediat la Asistentul de Comisar, în Gordon Street 251, spuse vocea Inspectorului. Superintendantul Markham şi cu mine vom veni acolo după ce vom telefona lui Sir John Gilman. El a trebuit să dea diamantele şi fiica îi va fi redată. Dar poate că ştii deja?

— Iţi voiu spune mai târziu tot ce ştiu, răspunse Rex.

După care închise telefonul şi se duse la adresa indicată. Un servitor îl introduse într'un salon şi-l

întrebă ce dorea. Rex îi spuse că fusese convocat de Inspectorul şef Williams. După un sfert de oră servitorul reveni.

— Urmaţi-mă, vă rog.

Rex pătrunse într'un birou în care se găseau adunaţi Superintendantul Markham, Williams şi Asistentul Comisarului, maiorul Martin. Acesta din urmă era un bărbat înalt, destul de înţepat şi părea să aibe vreo cincizeci de ani. Privirea sa aspră dovedea lămurit încrederea ce avea în aplicarea disciplinei stricte.

— Domnule Trent, începu el. Ne datorezi câteva explicaţii. Ce s'a petrecut după răpirea lui Miss Gilman? Fusese înţeles ca să aibe loc o ciocnire între maşina dumitale şi aceea a poliţiei. Pentru ce a fost altfel?

— Lucrurile n'au mers exact după cum prevăzusem. In maşina mea se afla un om cu revolverul în mână şi în caz de accident s'ar fi servit de el. Dacă se producea ciocnirea, Miss Gilman n'ar fi ieşit vie din maşină.

Maiorul Martin dădu din cap.

— Cu alte cuvinte, planul dumitale de a o răpi pe Miss Gilman a eşuat. De altfel, substituirea dumitale adevăratului Brownlie n'a avut ca rezultate decât inconveniente. Sir John Gilman este furios că şi-a pierdut diamantele; el ne ameninţă, nici mai mult nici mai puţin, că va face o interpelare în Parlament despre metodele întrebuinţate de poliţie.

El îl privi pe Rex cu severitate.

— Ai descoperit cine este Ingerul?

— Nu încă, răspunse Rex.

— Eşti în contact cu o femee care ar putea fi Ingerul?

Această din urmă întrebare îl buimăci pe Rex. El rămase tăcut câteva clipe.

— Cine dracu v'a putut face să credeți că Ingerul este o femee? spuse el însfârșit.

De data aceasta Maiorul răspunse la o întrebare cu o altă întrebare. Luând o foaie de hârtie de pe biurou i-o arătă lui Rex.

— Cunoști scrisul acesta?

Era biletul în care Ingerul poruncea lui Sir John să dea diamantele, dacă voia să-și revadă fiica în viață. Rex rămase mut de uimire. El se întreba pentru ce Ingerul scrisese cu mâna în loc să se servească de mașină, ca de obiceiu.

— Mr. Silverstein a sugerat lui Sir Gilman că această scrisoare a fost scrisă de o femee, continuă Maiorul Martin. Incă n'am dat-o unui expert s'o examineze, dar Mr. Markham și Inspectorul șef sunt de aceeaș părere. Tot o femee a telefonat lui Sir John și a venit să ridice diamantele. Noi avem de asemenea certitudinea că o femee era astăzi în apartamentul lui Wilburton unde am percheziționat. Trebuie că ai întâlnit femeea asta, Mr. Trent. Cine este și cum o putem aresta?

Rex făcu o grimasă.

— Am întâlnit, într'adevăr o femee, dar pot afirma că nu pare să ocupe un loc preponderent în bandă. Acuma nici nu știu unde se află. In orice caz dacă aveți intenția de a aresta membrii secundari ai bandei, o să mă faceți să fiu suspectat și veți stânjeni considerabil misiunea mea. Am avut clipe foarte rele după percheziția dvs. la Wilburton și am avut un noroc formidabil că am putut scăpa. Dar dacă procedați noui arestări, voiu fi pus în cauză și planul de a descoperi Ingerul va da greș.

— In ceeace te privește a și dat greș, spuse Maiorul Martin sec. Nu-ți fac reproșuri, Mr. Trent, din contra: apreciez mult curajul dumitale în afacerea asta, dar rămâne un lucru: toate astea nu ne-au adus

decât necazuri. Ţi-am spus că Sir John ameninţă să se plângă în Parlament. In aceste condiţiuni, ne-am hotărît să abandonăm partida.

— Să abandonăm, repetă Rex.

— Chiar aşa. Rolul dumitale, ca John Brownlie, s'a terminat. Tot ce vei putea face acum pentru noi, este să ne spui tot ce ştii despre bandă şi să ne dai numele şi adresele membrilor pe cari îi cunoşti. Apoi te poţi duce acasă să-ţi reiei identitatea.

Tăcere penibilă. Rex nu răspundea. In cele din urmă se încruntă.

— Nu voiu face nimic din ce-aţi spus, articulă el cu o voce scurtă.

— Cum?.. Maiorul sări de pe scaun.

— Eu m'am angajat în aventura asta pentru a-l descoperi pe Inger şi-l voiu descoperi. Cât despre a vă da informaţii, cu nu sunt informator. Să nici nu vă gândiţi la asta.

Ochiul albastru al Maiorului scânteie.

— Iţi ordon să-mi spui tot ce ştii despre aceşti oameni, spuse el cu mânie. Dacă nu, vom fi nevoiţi să luăm măsuri regretabile.

— Imi ordoni?

El vorbea liniştit, pe un ton puţin cam zeflemist. Maiorul Martin nu era obişnuit să fie sfidat astfel. El nu se mai stăpâni.

— Chiar aşa, îţi ordon, strigă el. Dacă nu ne spui nimic, atunci eşti complicele lor. In cazul acesta te voiu aresta imediat.

De data aceasta, Rex isbucni în râs.

— Bună seara, spuse el. Şi se îndreptă spre uşă.

Maiorul Martin făcu un gest pentru a-l opri. Superintendantul Markham se repezi de asemenea. Ei îl apucară pe Rex, fiecare de un braţ. Timp de câteva secunde, cei doi oameni luptară, încercând să-l

rețină. In cele din urmă Markham, epuizat, se lăsă să cadă cu greutate într'un fotoliu; Maiorul Martin făcu la fel, dar cu toată tăria și demnitatea cuvenită. Cât despre Rex, el ședea în picioare lângă ușă, cu același zâmbet pe buze.

— Vă previn că dacă încercați să mă arestați, o o să iasă scandal, spuse el cu răceală. Nu vă cer să mă ajutați, dar lăsați-mă în pace, altminteri se va căi tot Scotland Yardul.

Nimeni nu suflă o vorbă. După ce el plecă, Maiorul se hotărî să vorbească.

— Insolentul, murmură el; dar nu puteam să-l arestez — cel puțin nu încă.

— Ar fi fost cea mai mare imprudență, interveni Inspectorul șef împăciuitor. La urma urmei, băiatul acesta își riscă pielea pentru noi.

— In tot cazul, la cea mai mică prostie din partea lui, îl închid, reluă Maiorul cu mânie. Acuma lucrează pe propria-i responsabilitate și dacă se găsește amestecat într'o crimă, va fi tratat ca un vulgar răufăcător de drept comun, asta este.

— Fără a merge atât de departe, eu cred că vrea numai să se lipsească de poliție. Ce va fi, vom vedea, conchise detectivul cu filosofie.

Rex știa că-și asuma o grea responsabilitate față de Scotland Yard; pe de altă parte, de acum înainte era singurul care lupta contra Ingerului... Dar departe, de a fi descurajat de aceste greutăți multiple, el se simțea mai bine prin faptul că putea lucra în voie.

Cu toată ora tardivă, primul lui gând, părăsind biroul Maiorului Martin, fu să se ducă s'o găsească pe Valerie. Acea scrisoare scrisă de mână și purtând semnătura Ingerului îl preocupa. El se întreba cu groază dacă într'adevăr nu Valerie era autoarea.

El se opri uimit în faţa unei persoane tinere cu buclele roşcate care veni să deschidă. Un halat pus peste pyjamaua de mătase îi desena corpul încântător. El o recunoscu pe Valerie.

Ea îl privi, mirată, cu ochii încă grei de somn.

— Brownlie! strigă ea. Ce s'a întâmplat?

— Ni-imic grav. Am eliberat-o pe Jane Gilman, după instrucţiunile primite şi m'am gândit că am putea sta puţin de vorbă. Te-am sculat din somn?

Expresia neliniştită dispăru depe faţa ei. Apoi începu să râdă.

— Ei asta e! Dar sunt mulţumită că te văd. Stai jos, îţi aduc ceva de băut. Apropos, cum îmi găseşti părul? A trebuit să mă deghizez, fiindcă Silverstein locuieşte în imobilul acesta.

— Eşti răpitoare ca întotdeauna. Tot aşa te-ai dus şi la Sir John Gilman?

Ea scuturâ din cap.

— Nu, răspunse ea scoţând dintr'un bufet o sticlă de whisky, un sifon şi un pahar, din moment ce Jane Gilman m'a recunoscut, era inutil. Desigur că-i va fi spus tatălui ei.

Rex nu era atât de sigur, dar se feri s'o spună. El bău o înghiţitură de whisky.

— Sir John te-a recunoscut?

— Nu. E prea mult timp de când nu ne-am mai văzut şi de altfel, era într'o stare! El n'a făcut decât să mă ameninţe pe mine şi ceeace numeşte el banda mea.

— Banda dumitale? repetă Rex. Te crede deci Ingerul?

Convorbirea se găsi angajată pe un teren arzător. Rex îşi aprinse o ţigare şi, maşinal, trase un fum. El ar fi vrut să pună mai multe întrebări fetei, dar într'un mod cât se poate de natural.

— Cred, replică Valerie, dar puţin îmi pasă.

— Se vede. Eşti un adevărat demon mic şi îndrăsneţ. Pariez că scrisul dumitale este foarte încurcat.

— Deloc. Scrisul meu este cât se poate de limpede. La şcoală am luat şi premiu pentru asta.

Dar tânărul scutură din cap cu un aer de îndoială.

— Haide. Scrie ceva.

O clipă, ea îl privi vag neliniştită. Era o cursă? Nu vizitezi oamenii la o asemenea oră numai pentru a discuta despre scris... Dar Rex oferea o fizionomie atât de sinceră încât ea se linişti.

— Uite, spuse ea.

Şi scriind două versuri ale unui poem celebru pe o foaie de hârtie, ea i-o întinse.

— Asta îţi ajunge?

Rex privi foaia. Nici un muşchi al feţei nu-i tresări.

— Ai dreptate, spuse el. Ai un scris foarte limpede. Totuşi eşti imprudentă. Priveşte bucla acestui L şi piciorul acestui Y.

El vorbea cu calm, dar inima îi bătea cu violenţă. Scrisul Valeriei era identic cu acela al scrisorii trimisă lui Sir John şi semnată Ingerul.

— In tot cazul, trebuie să fii foarte echilibrată, continuă el; de altfel, dacă n'ai fi astfel n'ai putea face ceeace faci. Cum ai ajuns să intri în banda asta?

Ea îl privi uimită. Rex nu clinti. El nu părea să-şi dea seama că îi pusese o întrebare la care ea nu trebuia să răspundă.

Dar ea îşi spuse că la urma urmei nu era nici un motiv pentru a-i ascunde adevărul. Aceste confidenţe nu le-ar fi putut face altuia... lui, putea.

— După moartea tatălui meu, începu ea cu o voce surdă, jurai să mă răsbun pe trei oameni:

Morris, Silverstein şi Sir John Gilman. Ştiam că pentru asta nu exista decât un singur mijloc: de a mă pune în afara legii. Timp de un an, frecventai toate mediile criminale ce le putui găsi în East End şi aflai o grămadă de lucruri. La început a fost mai greu, dar după ce mă cunoscură, devenii prietena lor. Le datoresc mult.

Ea tăcu, apoi urmă:

— Voiam să-i ating pe cei trei ex-asociaţi ai tatălui meu în ceeace aveau ei mai scump: banul. Primul pe care pusei ochii, fu Silverstein. El posedă o colecţie de obiecte de artă care trece drept cea mai frumoasă din lume şi de care este foarte mândru...

— Am auzit de ea, întrerupse Rex, sunt mai ales obiecte vechi de aur şi de argint, nu-i aşa?

— Da. Pe timpul acela, tocmai cumpărase un artofor de aur încrustat cu pietre scumpe, pe care-l plătise douăsprezece mii de dolari. Hotărîi să pun mâna pe el; reuşii de altfel cu mare greutate, şi poliţia fu cât pe aci să mă prindă de data aceea. Dusei artoforul unui om pe care-l cunoşteam şi care-mi ceru să i-l încredinţez oarecare timp pentru a găsi un amator. Eu acceptai ca o proastă. Câteva zile mai târziu, omul negă să fi primit ceva dela mine. Această necinste nu mă duru decât foarte puţin, căci nu doream să mă îmbogăţesc.

Puţin timp după asta, omul mă chemă înapoi şi-mi dădu cinci sute de lire spunându-mi că fusese o greşeală. El îmi dădu de asemenea un bilet care spunea să mă găsesc în hall-ul Hotelului Royal, a doua zi la ora patru după amiază. Scrisoarea avea ca semnătură, Ingerul. Natural, auzisem vorbindu-se despre Inger şi mă dusei la întâlnire.

La ora patru fix fui chemată la telefon. O voce de bărbat, care-mi spuse că e Ingerul, îmi ceru să

mă alătur organizației sale. Îi răspunsei că nu făceam parte din nici o bandă și că luptam numai contra lui Morris, Silverstein și Gilman. Atunci el îmi spuse că dacă lucram cu el mă va numi șef al tuturor operațiilor ce se vor întreprinde în contra acestor trei oameni. Primii. Mi-l dădu pe Wilburton ca sfătuitor și Murdoch, cu banda lui, fu pus sub ordinele noastre.

Urmarea o cunoști. Sparserăm vila lui Morris, luând o sumă considerabilă de bijuterii. Erai deja la închisoare. Apoi ne veni ideea să furăm diamantele lui Sir John. Atunci te făcurăm să evadezi. Acuma, nu știu ce vom face, dar cred că de data asta va fi vorba de Silverstein.

Rex se încruntă. Silverstein. Silverstein. Silverstein... I se păru că auzise toată ziua acest nume. După un furt la Silverstein, Valerie făcuse cunoștință cu Ingerul. Silverstein sugerase poliției că scrisoarea trimisă de Inger lui Sir John fusese scrisă de o femee.

Alt lucru: nimeni afară de Sir John, Morris și acelaș Silverstein nu cunoștea existența faimoaselor diamante. Și totuși Ingerul o știuse.

In mașina care-l ducea spre casă, Rex reflecta. El își dădea seama că dacă emitea cea mai mică bănuială față de Silverstein, i s'ar fi râs în nas. El însuși își spunea că era numai o intuiție; nu putea să dovedească nimic. Și totuși...

Se crăpă aproape de ziuă când ajunse în Rennie Street. In bucătărie găsi omul cu mesajul care așteptа.

— Nu ești grăbit, rânji acesta, ți-a trebuit tot timpul ăsta pentru a pune fata în siguranță?

— Nu chiar așa. După ce mi-am terminat treaba, am fost să stau de vorbă cu Miss Lane. Imi pare rău că a trebuit să mă aștepți.

— Nu face nimic, mormăi omul, dar tocmai mă întrebam dacă nu ți se întâmplase ceva.

Il conduse pe Rex în camera lui, coborî și formă un număr la telefon.

— S'a întors F., anunță el. Totul a mers bine și el s'a dus apoi să stea puțin de vorbă cu Miss Lane, spuse el.

— Bine, fu răspunsul care veni dela celălalt capăt al firului.

XIII

Când Rex se trezi, soarele intra pe fereastră. Cineva îl scutura puternic.

— Haide, scoală, spunea o voce de bărbat, ai o scrisoare.

— Alte instrucțiuni, gândi Rex deschizând un plic voluminos ce purta numele de Brownlie; dar primul lucru ce-l văzu fu un teanc destul de impresionant de bani. Un bilet dactilografiat însoțea acești bani.

„Te felicit că ai executat atât de bine ordinele mele. Grație dumitale, ceeace părea la început un eșec s'a transformat în succes.

„Ne având nevoie de d-ta timp de două zile ce vor urma, ești liber să întrebuințezi acest timp cum vei vrea. Alături ai un acont din ceeace ți se cuvine.

„Vei găsi noui instrucțiuni acasă, Vineri la miezul nopții".

Ingerul.

— Ura! strigă Rex cu bucurie.

Omul zâmbi cu un aer priceput.

— Frumos. Ești bun de cinste.

— Te cred. Sunt anunțat că sunt în concediu până Miercuri. Am de gând să mă distrez grozav.

— Ai dreptate. Până atunci mă duc să-ți caut de haleală. Sunt sigur că o vei lua din loc imediat.

— Nu ți se poate ascunde nimic. (Rex rădea). Voi dispare la orizont ca un nor de praf.

In realitate, el se simțea foarte bine dispus. Aceste două zile de vacanță erau tocmai ce dorea el mai mult. Aceasta îi permitea să examineze puțin situația și să făurească planuri pentru viitor.

Incă un lucru îl liniștea: mesajul îngerului părea să fie acela al unui șef de bandă către un subordonat care ar fi reușit o lovitură dificilă. Deci, pentru moment, Rex era la adăpost de bănuieli. Numai cu prețul acesta o putea ajuta pe Valerie.

După ce bău cafeaua și-și termină toaleta, tânărul ieși și telefonă Janei Gilman.

— Am să-ți vorbesc. Vrei să mănânci cu mine?

— Cu plăcere, răspunse ea. Intre interogatoriile poliției, întrebările ziariștilor și urletele tatălui meu, simt că înebunesc. Treci să mă iei. A propos, cu cine voiu avea onoarea să dejunez? Rex Trent sau John Brownlie?

— Rex Trent. Dar nu voiu veni să te iau. Mă găsești în colț la Bond Street cu Oxford Street, la douăsprezece și jumătate. Vezi să nu fii urmărită.

— Dânsa e atât de geloasă? întrebă Jane sarcastic.

— Nu e vorba de ea. Mă gândesc la poliție; nu prea mă am bine cu domnii aceia, și dacă ei știu că ai întâlnire cu mine, nu te vor slăbi.

— Așa că prietenii tăi trebue să te aștepte în colțul străzii, spuse fata. (Ea părea nervoasă și vocea îi deveni deodată aspră). Insfârșit, sper că toate astea se vor termina într'o bună zi.

Cu aceste cuvinte, ea închise telefonul. Rex își

spuse că, din când în când, simţea o poftă irezistibilă să-i tragă o pereche de palme răsunătoare.

El luă tot felul de precauţiuni pentru a nu fi urmărit, schimbă de mai bine de zece ori taxiul şi la ora unsprezece era acasă la el.

Decorul familiar al garsonierei sale îi păru delicios. El începu prin a se schimba şi-şi puse un elegant costum gri. Apoi se ocupă de voluminoasa poştă ce-l aştepta, fumă multe ţigări şi bău un pahar de sherry. Cu puţin înainte de prânz el ieşi, îşi luă maşina şi se duse în colţ la Bond Street unde îl aştepta Jane.

— Mergem să mâncăm la ţară, anunţă el. Dacă ne urmăreşte cineva, va fi primit bine.

El străbătu cu o viteză rezonabilă cartierele aglomerate ale Londrei, dar odată ieşit din Great West Road, începu să gonească şi ţinu piciorul încontinuu pe accelerator. Alături de el, Jane nu se simţea neliniştită deloc. Ea îl văzuse câştigând marele Premiu din Mans anul trecut şi ştia că nu avea de ce să se teamă.

Când fură prin împrejurimile Camberley-ului, Rex ochi un hotel cu înfăţişarea modestă şi opri maşina. Cei doi tineri intrară în restaurant şi se aşezară la o masă retrasă. Ei aveau aerul preocupat.

— Imediat ce am sosit, tata a telefonat la poliţie. Superintendantul Makham şi Inspectorul şef Williams au venit îndată. Nu m'au întrebat prea multe, căci le-am spus că eram prea obosită pentru a răspunde întrebărilor lor; dar ei au adus scrisoarea pe care a trimis-o prietena ta, tatălui meu.

— Nu a scris-o ea, întrerupse Rex cu însufleţire; dar să lăsăm asta. Ce ai spus azi de dimineaţă poliţiei?

— Aproape nimic. Ei voiau să ştie dacă văzusem o femee printre răpitorii mei. Le-am răspuns că tot

timpul stătusem sub influența drogului și că nu recunoscusem pe nimeni. Ești sigur că nu prietena ta a scris scrisoarea aia? S'ar spune că e scrisul unei femei.

— Cât se poate de sigur. Este scrisul ei, dar nu a scris ea.

Jane îl privi cu milă.

— Natural, ca îți va fi spus că scrisoarea nu era a ei și ai crezut-o.

Pentru a doua oară în ziua aceea, lui Rex îi veni poftă s'o pălmuiască.

— Ea nici nu știe de asta, replică el rece. Dar să vorbim de altceva. Cunoști pe asociatul tatălui tău, Mr. Silverstein?

Ea îl privi ușor uimită.

— Desigur, îl cunosc foarte bine. Dece mă întrebi asta?

— Pentru că cred că omul acela e un bandit.

Ea rămase buimacă. In cele din urmă isbucni în râs.

— Sărmanul meu Rex, spuse ea compătimitoare, aiurezi. Pentru a ajunge la concluzia asta ți-ai bătut atâta capul?

— Chiar așa și nu mă bazez pe faptul că Miss Mc Leod este convinsă că Silverstein este unul din cei trei responsabili ai nedreptății comise față de tatăl ei...

— Spune mai bine că ea pretinde să fie convinsă, îi tăie vorba Jane cu asprime.

— Crezi într'adevăr că pretinde numai?

Ea șovăi înainte de a răspunde. Dar cinstea ei naturală sfârși prin a triumfa.

— Nu, cred că este cu adevărat convinsă... dar se înșeală și socotesc să i-o dovedesc. Cum îndrăznește să-l trateze pe tata de bandit? Și tu, care îi ții partea. Ești nebun...

— N'am spus niciodată că tatăl tău e un om necinstit, o îndreptă Rex. Am emis numai părerea că Silverstein este unul. Vrei să mă asculți fără să mă întrerupi? Valerie — Miss Mc Leod lucrează pentru un gangster supranumit Ingerul. Ei bine, mi-a intrat în cap ideea că Silverstein și Ingerul este una și aceeași persoană. Cât despre a spune dacă tatăl ei era nevinovat sau nu, eu nu l-am cunoscut, și...

— Oh! dar eu îl cunoșteam bine! strigă Jane; venea mereu pe la noi. Valerie era într'un pension, în străinătate; din cauza asta am văzut-o atât de puțin.

— Încearcă să-ți reamintești. Mc. Leod ți s'a părut vreodată a fi un om necinstit?

— N-nu. Trebue chiar să mărturisesc că-l iubeam mult. Dar asta nu vrea să spună că fiica lui are dreptul să-l acuze pe tata.

— Pentru moment nu e vorba de el. Faptul este acesta; în afacerea asta, cineva a furat și Mc Leod a plătit pentru el. Acum, neținând seama de asta, dacă ai avea de judecat între acești doi oameni, pe care l-ai socoti vinovat: Mc Leod sau Silverstein?

Ea păru să reflecteze câteva secunde, apoi:

— Silverstein, pronunță ea cu o voce șovăindă; dar asta nu dovedește că... De altminteri nu-mi place.

— Pentru ce?

— Ei bine, îl găsesc foarte inteligent, foarte seducător, foarte artist; tata îl admiră mult... dar...

Ea tăcu o clipă și reluă, cu obrazul deodată însuflețit:

— Cred că... mă iubește prea mult... și într'un fel care-mi displace; parcă s'ar feri de tata. Întotdeauna îmi face o grămadă de complimente, când sunt singură cu el; am o impresie ciudată. Dar tata și Mr. Morris îl stimează foarte mult.

— Mc Leod era poate tot de părerea asta, spuse

Rex pe un ton glumeț. Dar punctul care mă interesează actualmente este de a ști dacă el este Ingerul. Tu poți să ne ajuți, Jane. Încearcă să afli dela tatăl tău împrejurările exacte ale acelui faliment pentru care a fost condamnat Mc Leod. Probabil că vom descoperi ceva. De asemenea obscarvă-l pe Silverstein.

Figura Janei se întunecă.

— Crezi într'adevăr ca tata să fie, în parte, responsabil de arestarea lui Mc Leod? întrebă ea cu neliniște.

El dădu din umeri.

— De unde să știu? Tot ce îți pot spune, este că am impresia că Mc Leod era nevinovat. Bine înțeles, nici o clipă nu-l bănuiesc pe tatăl tău. El este prea cinstit pentru a arunca vina pe cineva de care e sigur că nu e vinovat. Eu încerc numai să descopăr adevărul.

Fata aprobă din cap.

— E drept. Și eu sunt nerăbdătoare să știu. Îți făgăduiesc să încerc să descopăr cine este adevăratul Silverstein.

— Merci, spuse Rex.

Și ei se despărțiră, ca doi asociați cari au încheiat un pact.

XIV

Puteau să fie orele patru după amiază, când Rex se întoarse acasă. El se găsea în apartament cu totul singur, servitorul său fiind liber. Timp de o jumătate de oră se ocupă de poștă, apoi se duse în bucătărie să-și facă o cafea.

Cineva sună la ușă. Rex deschise și se dădu înapoi văzându-l pe Murdoch.

Omul era livid; obrazul drept era străbătut de o crestătură imensă în formă de T. Statura lui înaltă părea mai amenințătoare ca de obiceiu. El rânjea, descoperind un șir de dinți albi și ascuțiți ca aceia ai unui lup. Ochii săi aruncau fulgere.

— Cu cine am onoarea să vorbesc? Cu Mr Trent, sau Mr Brownlie? întrebă el sarcastic.

Spre marea sa surprindere, Rex nu clinti.

— Cu cine vrei, răspunse el vesel. Intră.

Când fură în salon:

— Nu mă așteptai, hai? spuse Murdoch cu o voce brutală, dar în care se simțea oarecare surprindere. Am să-ți spun două sau trei lucruri: cunosc tot adevărul despre tine și Jane Gilman; de asemenea știu că ne-ai vândut și că niciodată n'ai fost John Brownlie, ci Rex Trent, bogătașul Rex Trent.

— Destul de bine informat, observă tânărul nepăsător.

— După cum spui. Şi acum ai să-mi dai ceva gologani. Ingerul este pe urmele mele; el a jurat să mă curețe şi cu zece mii de dolari mă poi salva. Înțelegi?

Rex îl privi o clipă. Fără să vrea, era mâhnit de ceeace i se întâmpla duşmanului său.

— Ascultă, spuse el; hotărît că nu-ți voiu da banii aceştia; dar dacă te amenință Ingerul, te pot ajuta. Am multe acțiuni într'o companie mare de navigație şi voiu aranja să te îmbarci pe un cargobot care se duce în America de Sud. In plus, îți voiu da două sute de dolari. E bine?

Formulând această ofertă, Rex comitea o greşeală gravă. In fața acestui tânăr elegant pe care-l ținea responsabil de tot şi care îi propunea derizoria sumă de două sute de dolari, atunci când ar fi putut, să-i dea cu uşurință zece mii, Murdoch deveni [illegible] furios; el se aruncă blestemând asupra lui.

Rex încercă să pareze atacul; era prea târziu. O lovitură de pumn formidabilă, în plină falcă, îl trimise să se rostogolească pe covor. Intr'o clipită Murdoch fu asupra lui şi încercă să-l apuce de gât. Dar Rex făcu un salt în lături, reuşi să se libereze şi, profitând de acest avantaj, se aruncă înainte, repezind un crochet de o violență extraordinară care atinse adversarul în tâmplă.

Lovitura ar fi doborît şi un bou; Murdoch se prăbuşi şi în cădere se lovi de căminul de marmoră. Avu două sau trei tresăriri, apoi nu mai mişcă.

Puțin buimac, Rex se ridică clătinându-se şi se aplecă asupra corpului inert. Capul îi atârna într'o parte; un fir subțire de sânge îi curgea din nas şi ochii, mari deschişi, păreau să contemple un punct fix, foarte departe, dincolo de toate obiectele înconjurătoare. Tânărul simți cum îi înghiață inima în

piept. Mai văzuse odată un om culcat astfel în nemișcarea morții; în timpul unei curse de automobile, un concurent își fracturase craniul.

Timp de câteva secunde rămase uluit. Îl ucisese pe Murdoch.

In fața acestui cadavru sgârcit, cu ochii dilatați, el simți un fior din creștet până în tălpi. Ideea morții nu-l îngrozea, dar gândul că se găsea lângă un om pe care îl ucisese, îl umplea de groază.

Soarele strălucea vesel prin ferestre. Afară, se auzea sgomotul confuz al circulației; pe o măsuță, o țigare se consuma, trimițând o spirală de fum în aer; era aceea pe care Murdoch o lăsase întrând. Acum, mizerabilul zăcea ca o uriașă paiață desarticulată, ca ceva jalnic, nemișcat odată pentru totdeauna.

Impins de o forță interioară, Rex stinse țigarea. Apoi se așeză și începu să se gândească. Situația era din cele mai grave. Evident, putea chema poliția imediat și să dovedească destul de ușor că fusese în legitimă apărare... dar în acest caz s'ar fi făcut o anchetă, va fi deferit tribunalului. Totul ar fi descoperit și Valerie iremediabil pierdută.

Pe de altă parte, dacă încerca să ascundă moartea lui Murdoch și aceasta ar fi fost descoperită mai târziu, ar fi avut să răspundă într'o zi de ea și să se disculpe de a fi ucis un șantagist.

Totuși adoptă soluția din urmă. Nu se putea hotărî să anunțe poliția.

Dar cum să se scape de cadavru? Valetul său trebuia să vie cam peste două ore; până atunci cadavrul trebuia să dispară.

Tot gândindu-se el se apropie de fereastră și o deschise. Apartamentul fiind situat la etajul întâiu, el putea distinge lămurit ce se petrecea pe stradă. Un om îi atrase atenția numaidecât; el se plimba, chiar dedesubtul lui. Zărindu-l pe Rex, acesta se

încruntă şi, recunoscându-l, îi adresă un semn amical cu mâna.

Era Wilburton.

Maşinal, Rex răspunse la salutul lui Wilburton, apoi se cutremură gândindu-se că poate şi acesta îi descoperise adevărata-i identitate.

Câteva secunde fură de ajuns pentru a-i explica prezenţa lui Wilburton sub ferestrele sale. El îşi aminti că o auzise pe Valerie spunându-i că Wilburton fusese desemnat să-l urmărească pe Murdoch. După toate probabilităţile, Murdoch îl adusese pe Wilburton până aici.

In acest timp, Wilburton îl făcea să înţeleagă prin semne că avea să-i vorbească. Rex şovăi o clipă, dar îşi spuse imediat că dacă nu cobora, Wilburton l-ar fi demascat pe loc. Era de ajuns să pună câteva întrebări portarului.

El coborî deci în stradă. Wilburton îl privea cu ochii pătrunzători.

— Poate vei fi surprins să afli că unul din prietenii dumitale a intrat în imobilul acesta? spuse el cu răceală.

— Murdoch?

— Chiar aşa. Ştiai? A propos, iartă-mi indiscreţia, dar mi-ar place să ştiu pentru ce te regăsesc, gătit ca un lord şi aplecat pe fereastra unei garsoniere luxoase. Al cui este apartamentul? Te anunţ că sunt gata să întreb portarul.

— Aparţine unui oarecare Rex Trent.

— Rex Trent? Ah da! I-am văzut adesea fotografiile în „Tatler". Ce căutai la el?

Şi fixând deodată asupra lui Rex nişte priviri stupefiate:

— Rex Trent, repetă el. Dumnezeule! dumneata eşti! Imi amintesc figura dumitale.

Pentru prima oară de când îl cunoştea, Rex văzu

zugrăvindu-se o profundă emoție pe trăsăturile acestui om impasibil. Ochii săi își schimbară expresia și se făcură grozav de amenințători.

— Dumneata ești „vânzătorul"?

— Imposibil de răspuns aici, spuse Rex, să urcăm la mine.

— Bine. (Wilburton își recăpătase sângele rece). Cei doi bărbați pătrunseră împreună în apartament. Zărindu-l pe Murdoch zăcând pe jos, cu craniul sfărâmat, Wilburton ridică imperceptibil din sprâncene și aruncă o privire întrebătoare spre Rex.

— Dumneata l-ai ucis?

— A venit aici să mă șantajeze și ne-am bătut.

Wilburton dădu din cap.

— Înțeleg, l-ai curățat. El te amenința să te denunțe Ingerului sau poliției?

— Ingerului.

— Ah! Lucrezi deci pentru poliție? Cred că dumitale trebuie să-ți mulțumesc că mi s'a percheziționat apartamentul?

Rex îl privi drept în ochi.

— Da.

Cu veșnicul său zâmbet sardonic pe buze, Wilburton se rezemă cu spatele de perete. Își păstra mereu gesturile-i nepăsătoare, dar mâna dreaptă se înfundă în buzunarul hainei.

— E destul de comic, pronunță el însfârșit. Și Valerie avea atâta încredere în dumneata și dumneata... poliția....

El dădu din umeri.

— Cred că locuința dumitale este păzită, continuă el. el.

Rex scutură negativ din cap.

— Nu. Am avut o discuție cu domnii aceia și i-am părăsit. Au mers până la a mă amenința că mă arestează. Uite, dacă telefonezi Superintendentului

Markham să-i spui că l-am ucis pe Murdoch, mă va închide scoţând strigăte de bucurie şi dumneata vei fi „persona grata". L-am cam bruscat seara trecută şi nu mă prea iubeşte.

— Pentru ce te-ai certat cu poliţia? (O licărire de interes străluci în ochii lui).

— Ei cred că le ascund ceva important. Voiau cu orice chip să ştie numele femeei care i-a scris lui Sir Gilman, căci după el, lovitura a dat-o o femeie.

— O femeie? repetă Wilburton. Dar scrisoarea trebuie că a fost scrisă la maşină...

— Vai, nu! Era chiar scrisul Valeriei.

El citi o asemenea neîncredere pe faţa interlocutorului său, încât se hotărî să bruscheze lucrurile. Cu vocea aspră, el începu să accentueze pe fiecare cuvânt:

— Ascultă-mă, Wilburton. Se întâmplă că semăn uimitor cu Brownlie. Poliţia propunându-mi să iau locul lui pentru a descoperi cine este Ingerul, ideea mi-a plăcut şi am primit. Înţelegi?

— Apoi? (Această sinceritate nu părea să-i displacă lui Wilburton).

— Apoi? Nu vreau ca Valerie să fie arestată, asta-i tot; şi sunt hotărît să lupt până la capăt pentru a o salva. In timpul când am lucrat cu poliţia, n'am făcut niciodată aluzie la ea. Astăzi ei îi cunosc existenţa şi nu din cauza lui Miss Gilman, ci din cauza propriului vostru şef — Ingerul. El vrea s'o dea pe mâna poliţiei pentru a se pune el la adăpost.

El tăcu, apoi reluă:

— Nu-l voiu lăsa să facă asta. Vrei să mă ajuţi?

Wilburton nu răspunse imediat. In fond, el nu avea nici un motiv pentru a pune la îndoială sinceritatea acestei povestiri. Ce interes avea Rex să fabrice o asemenea minciună? Dacă era încă bine cu poliţia, îi era uşor să facă să fie arestaţi, şi el şi Valerie.

O capcană nouă era cu totul inutilă.

— Povestește-mi totul, în amănunte, făcu el simplu.

Când, în câteva cuvinte, tânărul îl puse la curent cu cele ce se petrecuseră, el spuse laconic:

— S'a făcut, te voiu ajuta.

Și pe un ton mai grav:

— De altfel, știi. Lucrăm împreună ca doi aliați, până ce ea este în afară de orice pericol; apoi, te previn că voiu face tot posibilul pentru a te ucide.

— De acord.

Acum că un pact fusese încheiat, un fel de încredere se stabili între cei doi bărbați.

— Cred că primul lucru de făcut, spuse Wilburton, este de a ridica corpul. Imi dai voie să telefonez?...

El luă receptorul, chemă un număr și, după o scurtă convorbire, se întoarse spre Rex.

— Peste o jumătate de oră o mașină pentru mutări se va opri în fața casei și vor intra doi oameni la dumneata, cu un dulap mare. După câteva secunde, vor vedea că ți-au adus, din greșeală, un dulap pe care nu l-ai comandat și-l vor lua înapoi. Înțelegi?

Wilburton dădu din umeri.

— Ești sigur de discreția acestor oameni?

— Natural. Dar nu-ți pot garanta că Ingerul nu va ști nimic despre asta. In după amiaza asta l-am urmărit pe Murdoch și sunt convins că și pe mine mă urmărea cineva și că l-a văzut pe Murdoch intrând aici, după cum m'a văzut intrând pe mine cu dumneata. Insfârșit vom vedea ce va fi...

El își pocni degetele cu un gest nepăsător și urmă:

— In orice caz, trebuie să terminăm odată cu el, altfel....

Rex aprobă.

— Evident, spuse el, într'o zi sau alta. Dar, până atunci, mi-ar place mai mult să fie el.

XV

Valerie rămăsese acasă toată dimineaţa, sperând că Rex va veni sau îi va telefona. Ea începea să fie neliniştită, căci îşi spunea că dacă n'ar fi fost împiedecat, ar fi venit. Cu tot sângele său rece, tot felul de temeri o asaltau. Poate fusese arestat?

Sunau orele şapte când se auzi telefonul.

— Allo! Valerie Lane? întrebă o voce răguşită pe care n'o cunoştea.

— Da, eu sunt.

Ea auzi un râs înnăbuşit la capătul firului şi vocea reluă:

— Trebuie să te anunţ că prietenul dumitale Brownlie a petrecut toată ziua în tovărăşia Janei Gilman. — Vocea se făcea din ce în ce mai ironică; — De altfel are dreptate; este încântătoare.

— Cine eşti? strigă Valerie.

Nici un răspuns. Un ţăcănit îi spuse că misteriosul corespondent închisese telefonul. Valerie se înfundă gânditoare într'un fotoliu. Ce era asta? Ea nu putea admite ca Brownlie să fi petrecut, de bună voie, o zi în tovărăşia celei mai mare duşmane ale ei.

Şi totuşi, ce făcuse el în acest timp?

Un vag sentiment de gelozie o strânse. Deodată începu să plângă. La urma urmelor Jane Gilman părea

să îl intereseze pe Brownlie. Ea era bogată, frumoasă şi puternică. In ciuda tuturor eforturilor sale pentru a uita ce-i spusese necunoscutul la telefon, Valerie se simţea năpădită de o mare tristeţe.

Pe la opt şi jumătate, se auzi soneria dela intrare. Câteva secunde, ea rămase nemişcată, palidă şi îngheţată, întrebându-se dacă avea să deschidă sau nu. Apoi scuturâ din cap şi se duse să deschidă.

— Hello! spuse ea. (Vocea sa îşi regăsise cordialitatea obişnuită, dar zâmbetul său era cam forţat). Mă gândeam că eşti dumneata. Intră.

Rex părea preocupat. Evenimentele ce se desfăşurau nu-l prea bucurau. El se simţea cam prost gândindu-se că ea-şi punea toată încrederea în Inger şi că acesta îi plănuia pierderea. Uneori, voia s'o previe.

— Ce-ai făcut astăzi? întrebă ea turnându-i un pahar de whisky-soda.

— Nu mare lucru; am hoinărit pretutindeni.

Acest răspuns îi dădu un şoc. Ea întrebă iar:

— Te-ai întâlnit cu cineva?

Rex şovăi. O clipă fu pe punctul de a mărturisi că-l văzuse pe Wilburton. Ea care îl observa, puse şovăirea lui pe socoteala unui alt motiv. Vocea răguşită şi batjocoritoare, auzită cu o oră mai înainte, îi răsuna în urechi.

— Ţi-ai petrecut ziua cu Jane Gilman, nu-i aşa? spuse ea deodată.

Rex lăsă să-i cadă paharul. Această acuzare bruscă îl buimăci. Primul gând ce-l avu, fu că ea se întâlnise cu cealaltă.

— D-da... am văzut-o, bâlbâi el. Lasă-mă să-ţi explic.

Dar Valerie îl privi în faţă. Ochii săi străluceau, ciudat de trist. Ea spuse pe un ton aspru:

— Inutil. Nu vreau să te mai văd. Pleacă.

— Eşti nedreaptă. Nu goneşti pe cineva fără să-l asculţi.

— Ce-ai de explicat? spuse ea cu dispreţ. Totul este atât de limpede. N'ai întâlnit-o pe Jane Gilman din întâmplare... de altfel eraţi deja de acord, altfel ea ar fi chemat poliţia pentru a te aresta. Când te-am întrebat adineaori, ce-ai făcut astăzi, mi-ai răspuns: am hoinărit pretutindeni. Probabil că ai crezut că faptul de a te fi întâlnit cu cea mai mare duşmană a mea nu merita să-mi fie spus.

Ea tăcu şi reluă, cu aerul obosit:

— Aveam mare încredere în dumneata şi....

Vocea i se sparse deodată. Rex se repezi şi o apucă de braţ.

— Trebuie să mai ai încredere în mine. Te implor ascultă-mă, Valerie.

Ea se degajă.

— Imposibil. Nu poţi fi în acelaş timp şi prietenul meu şi al Janei Gilman. De altfel Ingerul nu va mai avea nevoie de dumneata, acum....

Ochii săi se măriră peste măsură, ca sub imperiul unei spaime grozave.

— Părăseşte imediat Anglia, spuse ea repede, altminteri te va ucide.

— La dracu cu Ingerul. Sunt sătul de toate poveştile astea şi-ţi voiu spune adevărul, fie că vrei sau nu. Ingerul te înşeală, el plănuieşte, nici mai mult nici mai puţin, să facă să fii arestată în locul lui. Dacă nu mă crezi, citeşte ziarele. Toate povestesc că şeful bandei este o femee. Toate astea pentru că scrisoarea trimisă lui Sir John, pentru răscumpărarea fiicei sale, este cu scrisul dumitale.

Valerie îl privi cu răceală.

— Imi închipui că asta ţi-a spus-o Jane Gilman.

— Deloc. Am văzut chiar eu scrisoarea, noaptea trecută. Pentru asta am venit şi te-am făcut să scrii câteva cuvinte. Voiam să fiu sigur.

ea părea din ce în ce mai neîncrezătoare.

— Spui că ai văzut scrisoarea? repetă ea încet. Cine ți-a arătat-o?

De data asta Rex se simți pierdut. Dar el mersese deja atât de departe, încât văzu că nu mai putea ascunde nimic.

— Poliția, murmură el. Ea voia cu orice preț să știe dacă am întâlnit o femeie în bandă. Le-am răspuns că nu, dar nu m'au crezut și m'am certat cu ei. Mai este un lucru pe care trebuie să-l știi: Jane Gilman n'a spus poliției nimic despre dumneata. Denunțul vine numai dela Inge.

Valerie ascultase prima parte a acestui discurs, în culmea stupefacției, dar când el vorbi de Jane, ea se ridică, brusc, cu fața împurpurată. Ideea că nu Jane o denunțase îi displăcea. Nu voia să datoreze nimic dușmanei sale.

— Va să zică mă crezi obligata ei? strigă ea cu mânie. Și dumneata, îmi trădezi prietenii; dar, în mărinimia dumitale, vrei să mă salvezi. Nu-ți sunt recunoscătoare. Ceeace mi-ai spus mă face să te urăsc și să te disprețuiesc mai mult. Grație Ingerului ai ieșit din închisoare și acum, îl trădezi pentru fata asta. Nu ești decât un... Iuda... un...

Soneria ușei dela intrare o întrerupse. Aruncând o privire ostilă către Rex, ea se duse să deschidă și se găsi față în față cu Wilburton.

Rex scoase un oftat de ușurare. El își spuse că cu ajutorul lui Wilburton, poate o va putea convinge pe Valerie, că era vorba de salvarea ei, dar fata nici nu-i dădu timp să deschidă gura.

— Îmi dai voie să-ți prezint spionul poliției, Mr Brownlie, spuse ea pe un ton sarcastic, adresându-se lui Wilburton. Mr Brownlie se oferă cu generozitate să mă protejeze, după ce vă va fi arestat pe toți.

— Foarte bine, articulă Rex, desigur că mă vei

asculta, când...

— Tacă-ți gura, îl întrerupse Wilburton cu o voce aspră. Cu dinții strânși și ochii amenințători el îndrepta spre Rex un revolver automat.

— Te-am bănuit întotdeauna, Brownlie, continuă el cu răceală. Acum, văd că aveam dreptate. N'am intenția să te ucid aici, dar dacă faci cea mai mică mișcare, ești mort. Ieși și nu-ți închipui că vei scăpa atât de ieftin. In curând vei mai auzi de mine.

Aceasta fu ultima lovitură pentru Rex. El se bizuise pe sprijinul lui Wilburton și acesta se întorcea în contra lui. O clipă, avu poftă să înfrunte revolverul și să se arunce asupra adversarului său. Dar se reținu. Wilburton nu glumea cu armele de foc. Își înghiți deci furia și părăsi apartamentul.

După ce rămaseră singuri, Wilburton se îndoarse spre Valerie.

— Să se ducă dracului, spuse el. Dar, cui ai descoperit toate astea?

— Mi-a telefonat cineva ca să mă anunțe că și-a petrecut ziua cu Jane Gilman. La început nu-mi venea să cred; dar, când l-am întrebat, el n'a putut tăgădui.

— A telefonat cineva?

Wilburton păru să reflecteze.

— Vom... începu el și se opri brusc față de aerul nefericit al Valeriei. Ea își crispa mâinile, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii-i palizi.

El alergă spre ea, prinzând-o în brațe.

Ea își rezemă capul de umărul lui.

— Aveam atâta încredere în el, murmură ea, mâhnită.

— Înțeleg, dar nu trebuie să te descurajezi. Din contra. Este mai mult ca probabil că Brownlie va telefona poliției și că vor fi aici dintr'un minut într'altul. Din fericire, mașina mea e jos. Fă-ți valiza și să plecăm.

XVI

După ce-o părăsi pe Valerie, Rex se duse imediat acasă. Avea impresia că lucrurile mergeau grozav de prost. Gândindu-se la felul cum se purtase Wilburton cu el îl umplea de mânie.

După toate aparențele, rolul său ca Brownlie se terminase; el redevenea Rex Trent și de acum înainte banda avea de aface cu Rex Trent. Într'un sens cearta sa cu Valerie lămurise atmosfera.

Cu fața trasă, ochii înfrigurați, el reflecta adânc. Că Silverstein era Ingerul, pentru el nu mai era nici o îndoială; dar cum să facă pentru a-l prinde? Nu-l putea provoca fără motiv.

In cele din urmă găsi o idee. In acel moment auzi soneria telefonului. Era Jane.

— Ah! ești acolo, spuse ea. Am noutăți. Sunt șantajată.

— Cine încearcă să te șantajeze și pentru ce?

— Mi-a telefonat un om că întâlnindu-mă cu un ocnaș evadat, mă sfătuia să-i cumpăr tăcerea. Astfel că am întâlnire cu el mâine de dimineață într'o ceainărie de pe Baker Street.

— Ce i-ai răspuns?

— Că mă voiu duce, natural. Incă n'am văzut nicio-

dată un şantagist şi n'am chef să pierd o ocazie atât de frumoasă.

— Dacă ai fi cât de puţin înţelegătoare, ai lua primul avion pentru Paris. Ai scăpat odată, ajunge. Pentru ce ţii atâta să te amesteci în afacerea asta?

— Sunt destul de înţelegătoare şi ştii foarte bine pentru ce mă amestec. A propos, am pus o grămadă de întrebări tatălui meu asupra acelui faliment care l-a trimis la închisoare pe onorabilul Mc Leod. Nu ştie aproape nimic. In calitate de director de bancă, a trebuit să vie să depuie mărturie la proces, dar a fost foarte surprins să afle că fondurile fuseseră delapidate şi mai ales că delapidatorul fusese Mc Leod. Alt ceva: Silverstein a descoperit lipsa banilor.

— Asta nu mă miră.

— Il aşteptăm dintr'un minut într'altul. A telefonat în timpul cinei şi a întrebat dacă putea veni să ia cafeaua cu noi. Mi-a intrat în cap că este la curent cu telefonul meu misterios şi că vrea să vadă cum iau eu lucrurile. Trebuie să fiu consternată sau bucuroasă?

— Fleacuri. Te sfătuiesc să părăseşti Londra pentru câtva timp, asta-i tot.

— Niciodată. Acum, trebuie să te las, căci aud un automobil care se opreşte în faţa casei şi trebuie să fie Silverstein. Te chem mâine.

— O secundă. Poţi să-mi spui câţi servitori are Silverstein?

— Unul singur — un bătrân, Smannel. Pentru ce?

— Vei şti mâine. Şi Rex închise telefonul. El ştia ce-i mai rămânea de făcut. Singura dată când îl întâlnise pe Silverstein, el constatase imediat la acesta din urmă un imens sentiment de superioritate; o încredere în sine aproape anormală. Nu era decât un singur mijloc pentru a doborî această inteligenţă atât de rece: să ia omul pe neaşteptate şi să-l înfunde. Pri-

mejdia nu-l înspăimânta pe Silverstein. Era mai bine să-i atace vanitatea decât existența. Rex se hotărî să încerce astfel.

O jumătate de oră mai târziu, el ieși, luă autobuzul și coborî în fața casei lui Silverstein. Smannel deschise ușa.

— Aș vrea să-l văd pe Mr. Silverstein, spuse Rex. Numele meu este Brownlie.

El remarcă privirea uimită a servitorului și, mai înainte ca acesta să poată face un gest, îl împinse repede, pătrunse înăuntru, închise ușa și se aruncă asupra lui Smannel. Toate acestea duraseră o secundă. Smannel încercă să cheme ajutor, dar Rex îl apucă de gât și-l reduse repede la neputință. În câteva secunde, bătrânelul fu legat.

— Acum să vedem casa, își spuse Rex după ce termină.

El socotea că Silverstein nu se va întoarce mai înainte de unsprezece și jumătate, ceeace îi dădea încă un ceas pentru a repera locurile. El se orientă și intră în studio.

Un biurou imens ocupa centrul camerei. Rex deschise sertarele; ele nu conțineau decât accesorii fără importanță: cerneală, agrafe, tocuri, blocuri, creioane, fișe și alte obiecte așezate într'o ordine meticuloasă. Peste aceste obiecte, ca și cum fusese strecurată în grabă, se afla o scrisoare.

Rex o luă repede. Plicul purta adresa lui Mr. Evans, 28 Morecambe Mews, Londra W.; timbrul era datat din aceeași zi, atestând că Mr. Evans primise această scrisoare.

Ochiul tânărului scânteie. Morecambe Mews se găsea, chiar în colțul străzii, în spatele locuinței lui Silverstein; pe de altă parte, el știe că Silverstein își gara mașina acolo. Cum, o scrisoare sosită cu un ceas sau două mai înainte, pentru un oarecare Mr. Evans, se

afla acum în biuroul lui Silverstein? El deschise plicul. Pe o foaie simplă de agendă erau scrise câteva cuvinte.

„Arătat pietrele lui V. Z. El oferă 140,000 litc.
„Anunţă mă dacă trebuie să primesc".

Acesta era totul. Rex examină plicul şi văzu că fusese trimis dela biuroul poştal din Harwich.

El scoase un şuerat de triumf. De data aceasta, avea o urmă serioasă. Pentru prima oară, descoperea o legătură între Silverstein şi bandă — numită Evans. In al doilea rând, poseda o indicaţie cu privire la diamante. Dacă cel puţin reuşea să descopere identitatea misteriosului Evans....

El auzi un sgomot uşor în hall; cineva introducea o cheie în broască. Repede, el puse scrisoarea la loc în sertar şi stinse lumina. Nişte paşi răsunară în hall; uşa se deschise şi deodată încăperea fu inundată de lumină. Cei doi bărbaţi se găseau faţă în faţă.

Timp de câteva secunde, ei se priviră în tăcere. Insfârşit Rex vorbi.

— Bună seara Mr. Inger. Treceam pe aici şi aveam chef de vorbă.

Uimirea lui Silverstein era imposibil de descris.

— Cine eşti şi ce cauţi aici? întrebă el cu o voce surdă. Şi, mai întâiu, cum ai intrat?

Rex începu să râdă.

— Nu mă recunoşti? Totuşi am lucrat destul de bine pentru dumneata, ultimele zile. In tot cazul, desigur că mi-ai văzut poza în ziare.

Silverstein înclină uşor din cap.

— Ah! da! Dumneata este Brownlie, ocnaşul evadat. Un individ primejdios, după cât se pare.

El își reluase aerul impasibil. Vocea îi redevenea calmă ca de obiceiu.

— Aș vrea să știu pentru ce-mi spui Mr. Inger? Vrei o țigare?

Cu o mișcare cât se poate de naturală, mâna i se lăsă spre buzunarul hainei, ca pentru a căuta tabachera; dar, de fapt, el apucă un mic revolver pe care-l purta întotdeauna asupra lui. Numai că nu fusese destul de rapid; Rex se așteptase la ceva de acest fel, făcu un sal. într'o parte, chiar în clipa când el apăsă pe cocoș trăgând prin buzunar. Glontele lovi o oglindă mică agățată în perete și care sbură în țăndări. Rex apucă un vas de flori ce se afla pe masă și-l aruncă în capul lui Silverstein. Acesta se clătină o clipă buimăcit de lovitură și jumătate orbit de apa din vas. Rex profită pentru a se repezi spre el și a-i smulge revolverul. Cei doi bărbați se aruncară unul asupra celuilalt.

Cu toți cei patruzeci și cinci de ani ai săi, Silverstein era un adversar de temut. Cu corpul atletic și antrenat la toate sporturile, el era puternic și agil. Fața lui, de obiceiu atât de calmă, se contracta sub imperiul urei; cu ochii înguști, buzele subțiri și paloarea sa excesivă, mai curând s'ar fi spus că e un demon decât o ființă omenească. Rex, din contra, lupta cu răceală, metodă și tenacitate. Un pumn îl atinse pe Silverstein la buză; un altul îi închise ochiul. Incet, încet, el pierdea din teren. Intr'un efort disperat el își adună toată energia și se repezi asupra lui Rex, încercând să-i dea o ultimă lovitură mai înainte de a-l părăsi forțele. Dar tânărul îl opri trimițându-i o directă cu stânga, în timp ce cu dreapta, îi pisa falca. Silverstein se clătină, bătu aerul cu mâinile și, în cele din urmă, căzu la picioarele inamicului său.

Timp de o clipă fața lui Rex fu luminată de un

zâmbet fericit. Nu era un om rău, dar faptul de a-l fi doborît pe Silverstein îl umplea de bucurie. El se aplecă asupra omului leşinat şi, cu briceagul, îi tăie hainele în şuviţe subţiri. Apoi, cu ajutorul acestor legături improvizate îi legă mâinile şi picioarele.

După ce termină, pleoapele lui Silverstein bătură încet. Rex stătea în picioare, privindu-l cu un aer zeflemist.

— Ei bine, Ingerule? Cum te simţi?

Silverstein încercă să se libereze; dar imediat văzu inutilitatea efortărilor sale şi fixă asupra lui Rex un ochiu rătăcit.

— Tu... tu.. bâlbâi el, incapabil de a mai spune ceva.

Rex isbucni în râs. Nu avea obiceiu să-şi bată joc de un duşman care zăcea pe pământ; dar în cazul de faţă, căuta să-l umilească cât mai mult; numai scoţându-l din fire îl putea aduce pe Silverstein să comită o imprudenţă pentru a se trăda.

— Nu prea pari în formă, continuă el; îmi închipui ce mutră ar face oamenii dumitale dacă te-ar vedea astfel, cu un ochiu vânăt, cu buza umflată şi hainele în sdrenţe. Arăţi admirabil.

El părea din ce în ce mai mult amuzat. Silverstein se uita mereu la el. Era livid.

— Ticălosule! scuipă el într'un spasm.

Apoi, făcând un efort suprem, reuşi să se stăpânească.

— Bine, Brownlie, articulă el cu o voce răguşită. Ai câştigat primul round. Fereşte-te de al doilea.

Rex nu răspunse imediat. El se gândea că Silverstein îl lua mereu drept Brownlie.

— Am plecat, spuse el. Cred că n'ai să te plictiseşti până mâine.

Şi luând de pe jos o bucată de stofă din hainele lui Silverstein, îi puse un căluş şi ieşi.

Afară, el se întrebă dacă va intra la Valerie înainte de a se întoarce acasă. Încet, în vârful picioarelor, el se opri la uşa fetei şi ascultă. Totul era tăcut; împingând uşa, el văzu că era întredeschisă şi pătrunse în apartament.

El se simţea cam neliniştit. Valerie nu era femeia care să lase uşa întredeschisă. Imediat îl frapă o oarecare dezordine. Valerie plecase.

El nu întârzie în Dryden Court, luă un taxi şi se duse acasă. Acolo, scrise câteva scrisori, toate adresate directorilor de ziare, anunţându-i că criminalul supranumit Îngerul se găsea legat în apartamentul lui Silverstein. Rex socoti că scrisorile vor sosi pela prânz la ziare. După toate probabilităţile, directorii vor trimite reporteri la Silverstein pentru a ancheta şi cu toate că nu era nici o dovadă care să probeze că Silverstein era Îngerul, aceştia ar fi avut totuşi o dare de seamă despre evenimentele ce se desfăşuraseră în timpul nopţii. În tot cazul, atenţia poliţiei şi a publicului se va îndrepta asupra lui Silverstein şi, cum nu era fum fără foc, poate că şi aceştia vor face o anumită presupunere. Astfel că banditul va fi obligat să stea liniştit, cel puţin câtva timp.

El puse scrisorile la cutie, se reîntoarse acasă şi se culcă. De abia se aşeză în pat, că sună telefonul. Furios, căci cădea de oboseală, el apucă receptorul. Era Inspectorul şef.

— Allo, Trent. Ţi-am mai telefonat de câteva ori. S'a întâmplat un lucru care face că trebue să încetezi imediat rolul lui Brownlie.

— Ce? Un moment, Rex crezu că telefonul acesta era în legătură cu vizita la Silverstein.

— Adevăratul Brownlie a evadat. După cum ştii,

fusese despărțit de ceilalți ocnași; ieri a ucis un gardian și a fugit. L-am urmărit până la Liverpool, unde i-am pierdut urma.

— Ce faceți acuma?

— Nu prea știu. Dat fiind faptul că am anunțat pretutindeni că a scăpat săptămâna trecută, nu putem reîncepe. Se va încerca să fie arestat. De data aceasta e vorba de adevăratul Brownlie; dacă rezistă, s'a dat ordin să se tragă asupra lui. Înțelegi?

— Perfect!

— Atunci, nu face prostii. Șterge-o mai înainte de a avea supărări.

— Vom vedea, răspunse Rex simplu închizând telefonul. El se culcă din nou, dar somnul nu mai venea.

Alte complicații. Totuși era din ce în ce mai hotărît s'o salveze pe Valerie; pentru asta, trebuia să redea lui Sir John Gilman diamantele ce-i fuseseră luate. Se hotărî deci să se ducă, a doua zi la Harwiche și să încerce să le ia.

XVII

Rex se înşela când credea că Wilburton se întorsese în contra lui. Acesta din urmă înţelesese imediat că dacă avea aerul să ia apărarea cuiva care nu inspira Valeriei decât dispreţ, încrederea ce i-o arăta fata ar dispare numaidecât. Cu orice preţ, trebuia s'o împiedice să creadă că cei doi bărbaţi erau de acord. Din cauza aceasta, el ridicase revolverul, punând pe tânăr în imposibilitate de a pronunţa vreun cuvânt imprudent. Motivul pentru care o obligase pe Valerie să fugă era de asemenea foarte simplu: nu se temea câtuşi de puţin că Rex îi va denunţa poliţiei; în realitate se temea grozav de răsbunarea Ingerului şi mai înainte de toate Valerie trebuia dusă la adăpost. Mai târziu, îi va explica lui Rex adevărul.

Un alt gând îl neliniştea pe Wilburton. El fusese desemnat pentru a-l urmări pe Murdoch şi persoana căreia trebuia să-i dea socoteală de această misiune nu era alta decât misteriosul Mr. Evans care locuia lângă Valerie. Acum că Murdoch era mort, Wilburton nu avea nici un chef să aducă acest lucru la cunoştiinţa şefului lui; va spune că pierduse urma omului. Dar chestiunea era de a şti dacă va reuşi

să ascundă moartea lui Murdoch şi rolul ce-l jucase el însuşi în cursul dramei.

Şi apoi, era Valerie. Putuse foarte bine fi văzut intrând în imobilul unde locuia ea şi reieşind împreună. Fără nici o îndoială, va fi întrebat pentru ce şi unde o dusese. La asta, va răspunde că, temându-se de o descindere a poliţiei, judecase preferabil să pună fata la adăpost; dar nu ţinea deloc să informeze banda de locul unde avea s'o ascundă pe Valerie şi aceasta nu va merge fără a trezi oarecari bănuieli.

El se gândea la toate aceste chestiuni străbătând străzile Londrei şi faţa lui spână, de obiceiu impasibilă, da data aceasta exprima o crudă preocupare. Valerie mergea alături de el fără a scoate o vorbă. Ei luară un taxi şi cum treceau de Hammersmith, ea se întoarse, uimită.

— Unde mergem? Afară din Londra?

Wilburton dădu din cap în semn de afirmare.

— Chiar aşa. Trebue, pentru câtva timp. Poliţia este pe urmele dumitale şi te-ar găsi uşor în Londra. Mergem la o vilă mică ce-o posed în Surrey.

— Dar... Ingerul nu mă va părăsi?...

— Desigur că nu. In noaptea asta, când mă voiu reîntoarce, îţi voiu spune unde vei locui.

— Cum, te întorci la Londra?

— Imediat ce te instalez.

Locul unde o conducea el era o vilă încântătoare acoperită cu iedere, la o milă de Elmesdale. Un oarecare Ford locuia acolo cu soţia lui; el fusese sub ordinele lui Wilburton când acesta fusese ofiţer. Era un om scund, cu un cap de bull-dog şi cu gesturi repezi; soţia lui, care putea să aibe vreo treizeci de ani, oferea o faţă plăcută şi zâmbitoare. Amândoi duceau o viaţă paşnică de fermieri. Ei

nu fuseseră niciodată amestecați în bandă, dar Wilburton știa că se putea bizui cu totul pe ei.

După ce făcu prezentările, le-o recomandă pe Valerie.

— Fii liniștit. Vom avea grije de ea, spuse soția lui Ford.

După ce-și luă rămas bun dela Valerie, Wilburton îl luă pe Ford de-o parte.

— Ai un revolver?

— Am o pușcă de vânătoare pentru iepuri.

— Bine. Dacă încearcă să intre cineva, trage.

El făcu semn că înțelege. Era un om destul de puțin vorbăreț.

Wilburton se întoarse direct la Londra. El avea obiceiu să se ducă, în fiecare seară, pela unsprezece, pela Maica Gapp, unde i se făcea o dare de seamă a evenimentelor zilei. Nota lucrurile mai interesante și întocmea un raport pentru Mr. Evans. In seara aceea, sosi ca de obiceiu. Mai înainte, încercase să-i telefoneze lui Rex de trei sau patru ori, dar nu obținu nici un răspuns.

In camera din fund o găsi pe Maica Gapp.

— Astăzi nu-i prea mare lucru, începu ea. Tubby Moss și Spike au discutat despre o lovitură ce ar fi dat aproape de Hampstead. Bill Bolson și-a mardit cartoafa și ea a șters-o cu Dapper Iggins; o să fie groasă când se vor întâlni. Alf Shayer mi-a telefonat, acum un ceas. Se pare că Brownlie este prin împrejurimi și va dormi aici, în noaptea asta.

— Brownlie! exclamă Wilburton, uimit. Se întreba ce căuta Rex în cocioaba lui Alf Shayer, și pentru ce venea să petreacă noaptea la Maica Gapp.

— Da, reluă bătrâna. Alf mi-a spus că i-e frică să nu fie recunoscut. Am vorbit chiar eu la telefon; m'a făcut să jur că nu spun nimănui că venea aici, și să-i pregătesc o cameră, până ce o să plece.

Wilburton se gândi imediat că Rex avea un plan. Dar care?

— Ce-ai răspuns?

— Să bată la uşa din dos, pela unu.

Timp de câteva minute Wilburton reflectă; imposibil să mai revină la Maica Gapp pentru a-l vedea pe Rex, căci trebuia să se ducă la Mr. Evans. Pe de altă parte nu ţinea să se arate împreună cu tânărul mai ales în crâşma Maicei Gapp. Se gândi că era mai bine să fixeze o întâlnire pentru a doua zi.

— Iţi las un bilet pentru Brownlie, spuse el. Dă-mi o foaie de hârtie, un plic şi nişte ceară roşie. Şi el scrise cu o mână febrilă:

„V. L. în siguranţă într'o vilă, aproape de Elmsdale. Te chem mâine de dimineaţă acasă, să-ţi explic tot. Am încercat să-ţi telefonez astă seară. Distruge imediat scrisoarea asta.

„R. W."

El vârî scrisoarea în plic şi-i puse sigiliu. Maica Gapp era curiozitatea în persoană, dar n'ar fi îndrăznit niciodată să deschidă o scrisoare sigilată.

— Nu uita să i-o dai lui Brownlie, îi recomandă el.

El părăsi crâşma şi alergă la apartamentul lui Mr. Evans, din Morecambe News, 28. Nu veni să deschidă nimeni. Wilburton îşi scrise raportul repede, îl aruncă în cutia de scrisori şi se întoarse acasă la el.

La ora unu fix, adevăratul John Brownlie primea mesajul scris de Wilburton. Omul era neliniştit, cu o privire de fiară fugărită. El se încruntă citind biletul.

— Ce vrea să zică asta? mormăi el, am impresia că am înebunit. Am ieşit chiar azi dela gherlă şi toată lumea are aerul de a crede că sunt afară de mai mult timp. Nu mai lipsea decât asta...

El întinse scrisoarea Malcei Gapp, care, se încruntă și ea după ce-o citi. O licărire de șiretenie îi străluci în ochii-i urduroși. Ea făcu să dispară repede hârtia în buzunarul șorțului.

— Voiu ști mâine ce înseamnă asta, spuse ea simplu.

XVIII.

A doua zi, la douăsprezece și jumătate, poliția escortată de Inspectorul șef Williams, se prezenta la domiciliul lui Silverstein și forța ușa dela intrare. Un număr impresionant de ziariști îi însoțeau.

Silverstein fu liberat numaidecât. Acesta de abia reuși să stea pe picioare, atât de sfârșit era. Cu toate acestea, își dădea seama perfect de ridicolul tragic al aspectului său și vedea dinainte deplorabilele articole pe cari ziarele nu vor lipsi să le publice despre el.

După ce bău o înghițitură de coniac, polițistul începu să-l interogheze.

— Cunoști pe individul care te-a aranjat așa bine?

Silverstein nu avea decât o idee: să se răsbune cât mai crud posibil pe Brownlie. Dacă, după cum se gândea, Brownlie o iubea pe Valerie, îl va atinge mai sigur lovind-o pe fată.

— Nu, răspunse el. Erau doi: un bărbat și o femeie. Pe bărbat l-am recunoscut, după fotografia din ziare. Este un ocnaș evadat, John Brownlie. Cât despre femeie, i-am recunoscut vocea: locuiește în casa asta și este fiica lui Mc. Leod, care a murit la închisoare.

— Brownlie şi fata lui Mc. Leod, strigă Inspectorul în culmea stupefacţiei.

Nu se îndoia nici o clipă că Brownlie în chestiune era Rex Trent în persoană. Cât despre Valerie Mc Leod, aceasta nu putea fi decât fata bănuită de a fi furat diamantele şi de a fi participat la răpirea lui Miss Gilman. Astfel, ea lucra cu Rex, ceeace explica încăpăţânarea tânărului de a nu vorbi. Dar cu ce intenţie îl atacase Rex pe Silverstein şi pentru ce aceste scrisori către ziare în care spunea că Ingerul s'ar fi găsit legat, în apartamentul acestui Silverstein? Natural, nici o secundă nu era vorba de presupus că Silverstein să fi fost Ingerul.

— Eşti sigur că ţi-ai putea recunoaşte agresorii?

— Cât se poate de sigur. Dar trebue lucrat fără întârziere. Ofer o mie de lire cui îmi va aduce pe aceşti bandiţi, morţi sau vii.

— Poliţia n'are nevoie de recompensă pentru a-şi face datoria, ripostă Inspectorul şef, destul de acru.

In realitate era foarte îngrijat. Faptul că Rex şi Valerie lucrau de comun acord şi că în acelaş timp adevăratul Brownlie evadase, nu simplifica lucrurile deloc. In orice caz, era vorba de a nu-l lăsa pe Rex prea mult timp în libertate. Cât despre Valerie şi Brownlie, se va ocupa să fie arestaţi cât mai curând.

Prima sa grijă, părăsindu-l pe Silverstein, fu să scotocească apartamentul fetei. Nu descoperi nimic interesant şi se duse la Rex pentru a încerca să-l ia cu el.

Dar servitorul care veni să deschidă îl informă că stăpânul său plecase desigur devreme, căci el găsise apartamentul gol.

Pentru a reveni la Rex, acesta, sculat devreme, îi telefonase Janei Gilman.

— Sunt dezolat că te trezesc, dar n'am decât ora asta liberă.

— Nu face nimic.

— Mă duc la țară și după prânz când mă reîntorc, am să te chem din nou. Plimbă-te puțin prin cartierul lui Silverstein și încearcă să afli ce s'a întâmplat. Te las, căci am multe de făcut.

El închise aparatul, ieși și luă trenul de Harwich. Era hotărît să recapete diamantele lui Sir John și cu toate că nu avea decât indicii foarte slabe, se simțea plin de optimism.

Scrisoarea descoperită în biuroul lui Silverstein și adresată lui Mr. Evans, spunea că un bărbat ale cărui inițiale erau B. M. avea să vândă aceste diamante unui oarecare Mr. V. Z. După toate probabilitățile, acest Mr. V. Z. trebuia să fie un Olandez, un oarecare Van și așa mai departe. Deci, primul obiectiv al lui Rex consta în a regăsi pe acest Olandez.

Din moment ce personajul era un străin, erau mai multe șanse pentru ca el să fi descins la hotel, probabil chiar cel mai bun din ținut, căci afacerea ce-o trata se ridica la câteva sute de mii de lire. Sigur pe acest raționament, Rex debarcă deci la ora nouă dimineața la Hotel Continental și ceru o cameră. Cum se înscria în registru, el privi dacă din întâmplare nu va descoperi un nume începând cu V. Z. Un fior îi trecu din cap în picioare, când văzu că, cu două zile mai înainte, un oarecare Van Zorden sosise din Amsterdam.

— Hello! spuse el unui servitor, văd că aveți aici un Mr. Van Zorden, este poate acela pe care-l cunosc. Cum arată?

— Are vreo patruzeci, patruzeci și cinci de ani; destul de gras și cărunt. Vorbește foarte bine engleza.

— E omul meu. Spune-mi numărul camerei sale; mă duc să-i fac o surpriză.

— 23 la primul etaj.

— Merçi, strigă Rex. Şi se repezi pe scară, cu aerul cuiva care se pregăteşte să facă o glumă. La primul etaj, redeveni îngrijat şi fără multe mofturi deschise uşa camerei 23 şi intră.

Un om gras, pe jumătate desbrăcat, se bărbierea în faţa unei oglinzi. Zărindu-l pe Rex, el se întoarse uimit.

— Mr. Van Zorden? întrebă tânărul scurt.

El era destul de stingherit. La urma urmelor, Van Zorden putea fi un simplu turist şi, în cazul acesta, gafa ar fi fost completă.

— Chiar eu, replică olandezul. Cine eşti şi ce vrei?

— Iţi voiu spune în două cuvinte. Ai venit să cumperi diamante.

— Cum?

Olandezul părea din ce în ce mai uimit. Gesturile sale trădau oarecare spaimă.

— Nu te osteni să negi. Ştii chiar că aceste diamante au fost furate.

— Nu, nu... Eu... adică...

Omul bâlbâia cuvinte fără şir. In papuci, cu un obraz săpunit, cu briciul în mână, era grotesc.

Rex îl privi sever.

— Ai oferit 140 000 de lire pe aceste diamante — scrisoarea dumitale o dovedeşte — sau nouă ani de închisoare, afară dacă nu spui totul poliţiei. In cazul acesta, am putea aranja lucrurile.

O licărire de speranţă luci în ochii îngroziţi ai lui Van Zorden.

— Da, da... voiu spune tot, eu...

— Bine. Imbracă-te şi ascultă-mă.

— Sunt... la dispoziția dumitale, bâlbâi nenorocitul.

— Ajunge cu văicărelile. Mă vei duce la acești oameni și mă vei prezenta ca un asociat care vine din Olanda, pentru a vedea diamantele. Ai un asociat?

— Da, un nepot... care se numește Reisen.

— Perfect. Voiu fi acest Reisen. Cât despre dumneata, joacă-ți bine rolul și șterge-o chiar astăzi după amiază în Olanda. Te previn că altfel intri la închisoare. Acum, mișcă-te.

Nefericitul Van Zorden se grăbi atâta încât se tăie cu briciul. Dar Rex nu păru câtuși de puțin înduplecat. El nu se gândea decât să lucreze cât mai repede.

Odată olandezul îmbrăcat, ei coborîră scara în fugă și ieșiră din hotel. In stradă, omul păru să șovăie. Rex văzu.

— Haide, strigă el brutal, fără tertipuri. Cheamă un taxi și dă adresa, altfel o pățești.

Resemnat, Van Zorden nu mai opuse rezistență și strigă o mașină. Rex se așeză alături de el, vesel. Știa acum unde locuia deținătorul diamanțelor.

— Cunoști pe oamenii aceștia de mult timp? îl întrebă el pe olandez.

— Numai pe Mr. Mansfield — omul la care mergem. Îți jur, domnule, că nu sunt hoț. Am primit o scrisoare din partea casei Brant & Co. din Hatton Garden, care mă informa că avea diamante de vândut și că Mr. Mansfield va discuta prețul cu mine, dacă eram amator. Atunci, veni la Harwich și-l văzu pe Mr. Mansfield care-mi ceru un preț destul de mic. Mărturisesc că n'am căutat să știu de unde proveneau aceste pietre.

— Ai făcut foarte rău. Ei le vindeau atât de ieftine pentru că erau furate.

In timp ce vorbea, Rex se gândea. Va să zică casa Brant & Co. din Hatton Garden, aceşti giuvaergii respectabili, servea de intermediar pentru vânzarea bijuteriilor furate de Inger.

După douăzeci de minute, taxiul opri în faţa unui mic bungalow cu înfăţişarea modestă. Cum olandezul se pregătea să plătească şoferului, Rex interveni şi spuse acestuia din urmă:

— Aşteaptă puţin mai departe şi nu opri motorul, probabil că voiu avea nevoie de dumneata peste câteva minute. Şi îi întinse un bilet de zece şilingi.

Cei doi bărbaţi intrară pe poartă, trecură printr'o grădiniţă şi sunară la uşă. Un individ bondoc, cu urechile blegi şi un nas turtit de boxeur, veni să le deschidă. El îl privi pe olandez cu un aer perplex.

— Ai venit prea de vreme, mormăi el. Mr. Mansfield mănâncă. Totuşi intraţi.

Şi se întoarse spre interior strigând în gura mare:

— Şefule a venit olandezul. Aduce pe cineva.

— Să intre, făcu o voce ce venea dintr'o cameră situată la dreapta vestibulului.

Van Zorden şi Rex fură conduşi într'un salonaş, unde un om slab cu faţa ascuţită termina de mâncat. El îl salută scurt pe olandez şi-l privi pe Rex cu curiozitate.

— Cine este?

— Nepotul şi asociatul meu, explică Van Zorden, care ar fi vrut să intre în pământ. Preţul ce l-aţi cerut fiind cam ridicat, doresc să-i arăt diamantele înainte de a le cumpăra.

— Cum, n'ai încredere în propria dumitale judecată? strigă omul cu ironie. Insfârşit, i le voiu arăta, dar te anunţ că faci o afacere bună la 140 000.

El dete scaunul la o parte, umă de două ori şi se îndreptă spre o cassă mică de bani care se găsea în colţul camerei. Cum el se ducea să deschidă uşa aceasteia, boxeurul şi un alt ins îşi făcură apariţia.

— Deschid cassa, spuse Mansfield. Luați-vă locurile.

Unul din noui veniți se apropie de fereastră, în timp ce celălalt rămase lângă ușă. Amândoi păstrară mâinile în buzunarele hainelor lor.

Mansfield formă combinația, scoase o casetă acoperită cu catifea bleumarin, ridică capacul și vărsă conținutul pe masă. Soarele ce strălucea în momentul acela veni să lumineze feeric pietrele.

Rex nu-și putu opri o mică exclamație. El mai văzuse diamante frumoase, dar acestea erau cu adevărat incomparabile. In aceeași clipă, el se întreba cu spaimă cum le va putea lua de acolo; dacă încerca să se arunce asupra lor, pietrele se vor rostogoli pe jos. Cu aerul cel mai detașat din lume, el luă un diamant, îl examină cu atenție, îl puse din nou pe masă și reîncepu același exercițiu cu altă piatră.

— Nu sunt rele, spuse el strâmbându-se, dar mă așteptam la mai mult. Dacă îmi dați voie, voiu încerca o mică experiență.

Vocea sa imita pe cât posibil, accentul olandez. Scoțând din buzunar o batistă mare de mătase, o întinse pe masă, în timp ce cei trei oameni îi spionau fiecare gest. Rex luă atunci diamantele unul câte unul și le așeză în cerc în mijlocul batistei.

Mansfield începea să se neliniștească.

— Ce vrei să faci? întrebă el uitându-se chiorâș.

Rex zâmbi. El nu părea deloc stingherit.

— Veți vedea peste o clipă.

Terminând de așezat toate diamantele în batistă, el strânse colțurile, în așa fel încât acoperi pietrele. Oamenii îl priveau cu atenție, așteptând sfârșitul experienței. Rex scoase o lanternă din buzunar.

— Acum, fiți atenți.

Și întorcându-se spre acela care păzea ușa:

— Ține-o puțin, spuse el întinzându-i lanterna.

Mansfield se mcrunta. El începea să găsească că exercițiul acesta dura prea mult. Făcu câțiva pași înainte și se așeză între Rex și ușă. In acest timp omul scoase mâna din buzunar, pentru a apuca lanterna.

— Aprinde-o și priviți, făcu Rex apropiindu-se de masă.

Bănuielile lui Mansfield se precizară. El se repezi.

— Stai, strigă el. Ce faci?

Dar era prea târziu. Intr'o clipă, Rex apucase banista cu bijuteriile și întorcându-se îl amenință pe Mansfield cu revolverul. Omul șovăi. Rex atinse ușa, când boxeurul aruncă lanterna și, cu un strigăt răgușit, se repezi cu toată puterea spre tânăr. Rex făcu un salt, evită de un deget cel mai formidabil pumn ce fusese aruncat vreodată și făcând jumătate de întoarcere îl trimise o minunată directă în plină față. Omul făcu să se audă un geamăt surd și veni să se lovească de perete.

— Opriți-l, urla Mansfield.

Și cum Rex se repezea afară din cameră, el alergă după el. Din nenorocire pentru el, omul care păzea fereastra trase tocmai în clipa aceea în direcția fugarului. Glonțele îl lovi pe Mansfield care se găsea în spatele lui Rex; rănit mortal, el se prăbuși.

In acest timp, Rex alerga ca o zebră. El ieși pe ușa dela intrare și străbătu mica grădină în goană. In acelaș moment, el auzi o detunătură și un glonte îi atinse capul. Fără a se sinchisi de pericol, el deschise poarta și se găsi în stradă. Acolo, scoase un oftat de ușurare. Era salvat; banda nu va îndrăzni niciodată să-l urmărească, în plină zi, pe străzile din Harwich. Se duse la taxiul ce-l aștepta puțin mai departe și ordonă șoferului să-l ducă la gară.

O oră mai târziu, el intra într'un compartiment de clasa întâi și se lăsa să cadă pe banchetă, de abia respirând

XIX

Indată după plecarea poliției și a ziariștilor, Silverstein se așeză și începu să reflecteze. Membrele îi erau încă amorțite și ochiul umflat se înnegrea din ce în ce mai mult; totuși furia îi descreștea, făcând loc unei mânii reci, cu mult mai de temut.

Trecând în revistă evenimentele ce se desfășuraseră, el nu se putea împiedica să nu se gândească, acum că se simțea mai calm, că faptul de a-i fi denunțat pe Brownlie și Valerie poliției era o mare gafă. El se lăsase dominat de mânie, fără a se mai gândi la consecințele pe cari un asemenea gest le putea comporta. Pentru prima oară în viața lui, extraordinarul său sânge rece îl părăsise.

In cazul când Brownlie și Valerie erau arestați, ei nu vor lipsi să facă revelații ce vor pune poliția pe urmele bandei. Din fericire, el își spuse că, foarte probabil, cei doi tineri vor scăpa și de data aceasta autorităților, atâtea mijloace de refugiu avea organizația.

El se ridică și se îmbrăcă. După care, ieși pe ușa din dos și pătrunse în apartamentul lui Mr. Evans. In timpul absenței sale, fuseseră strecurate în cutie două sau trei scrisori. Silverstein le luă și le parcurse în grabă. Erau raporturile agenților. A treia scrisoare,

de asemenea un raport îi atrase atenţia mai mult decât celelalte. Ea se găsea acolo de puţin timp, căci pe plic se putea citi: depus la ora unu de L. D. Aşa era regula la Mr. Evans.

Acest raport era scurt, dar foarte precis.

„Primit, adineaori un mesaj telefonic dela Harwich. Bungalowul lui M. este ocupat de poliţie. M. a fost ucis, şi un om care-l însoţea pe V. Z. a luat diamantele. Altceva nimic".

Silverstein privi ciudatul mesaj cu ochii holbaţi de stupoare. De câtva timp se petreceau lucruri de necrezut. Fără nici o îndoială, omul care umflase diamantele era Brownlie.

Cu un gest brusc el mototoli foaia de hârtie şi o aruncă. Mânia puse din nou stăpânire pe el. Se duse spre telefon şi ceru un număr. Cu toată furia sa, vocea îi era rece şi tăioasă.

La orele trei după amiază, Maica Gapp primea instrucţiunile sale. Ele îi fură aduse de un individ cu faţa posomorîtă, care intră în crâşmă şi se îndreptă cu hotărîre spre camera bătrânei. Acolo, se rezemă de uşă şi veni direct la fapte.

— Trebuie făcut să circule un ordin printre băieţi. Dacă vede cineva pe Valerie sau Brownlie, să facă un raport. L-au vândut pe Inger şi vor fi curăţaţi. Înţeles?

— Oh, ticăloşii! strigă Maica Gapp. Nu-i nevoie să te întrebi pentru ce era amărât Brownlie. A plecat, dar a spus că se'ntoarce la şase.

— Bine. Închide-l şi anunţă-mă. Şi Wilburton?

Maica Gapp scutură din cap.

— Încă nu l-am văzut. În general, vine destul de

târziu. (Obrazul său sbârcit se însufleți). Cât am dacă-ți spun unde e Valerie?

— Două lire, replică omul cu fața palidă.

Pentru acest preț, Maica Gapp și-ar fi vândut cel mai bun prieten. Ea scoase din șorț scrisoarea pe care Wilburton i-o încredințase, crezând că va ajunge în mâinile lui Rex.

— V. L. nu înseamnă: Valerie Lane?

Omul citea cu lăcomie.

— Ah, murmură el, a ascuns-o în vila lui, de lângă Eldsmale, și-l anunță pe Brownlie. Ți-ai meritat câștigul, Maică Gapp.

XX.

In aceeaş zi, Rex şi Jane se întâlniră într'o mică ceainărie din Notting Hull High Street. La început, domni oarecare jenă. Jane vorbi prima.

— Ţi-ai reînceput isprăvile, spuse ea după ce fură serviţi. Este evident foarte caraghios, dar mă întreb dacă este prudent. In contra prietenei tale a fost lansat un mandat de aducere şi încă sub adevăratul ei nume.

Rex păli şi o privi în ochi.

— Ce vrei să spui?

— Ştii destul de bine. E vorba de atentatul ce l-ai comis, noaptea trecută împreună cu Valerie Mc Leod, în contra persoanei lui Silverstein. Probabil credeai că o să-i fie frică să vă denunţe: ei bine, te-ai înşelat.

— Nu mai înţeleg nimic. Ce caută Valerie, aici? Dacă ştii unde este, spune-mi.

De data aceasta, Jane era stingherită.

— Am să-ţi spun tot dar nu încerca să mă faci să cred că nu era cu tine noaptea trecută.

— Dar nu. M'am dus singur la Silverstein.

— Oh!

Timp de câteva minute, ea rămase absorbită într'o reverie adâncă. In cele din urmă, ea ridică capul.

— Ascultă, îţi voiu spune tot ce ştiu, tu vei face

la fel şi poate că vom vedea mai clar cum se prezintă situaţia.

— De acord.

— Bine. Mai întâiu, şantagistul meu. Era foarte interesant. Încă n'am mai luat niciodată cafeaua cu un şantagist.

— Pardon, aï luat adesea cafeaua cu Silverstein.

— Nu e acelaş lucru. Şantagistul meu era cât se poate de îngrozitor. Mărturisesc că muream de frică şi că lăsam să se vadă asta.

— Cum aşa? întrebă Rex care nu reuşea să şi-o închipuie pe Jane fiindu-i frică de ceva.

— Tremuram atât de tare, ţinându-mi ceaşca, încât am vărsat jumătate din conţinut; şi apoi, de abia puteam vorbi. El avea aerul că-i place asta, căci deveni foarte comunicativ şi-mi puse o mulţime de întrebări despre tine şi mine. In realitate, am înţeles că el căuta mai mult să obţină informaţii decât bani.

— Ce i-ai spus?

— O grămadă de lucruri; dar asta n'are nici o importanţă, nu va spune nimic bandei.

— Cum asta?

— I-am dat cincizeci de lire ca să tacă.

Rex se încruntă. Cum, Jane, care nu era proastă, îşi putea închipui că un bandit ar tăcea pentru cincizeci de lire?

Ea îi citi gândul şi zâmbi.

— Ieşind din ceainărie, am început să ţip şi arătai omul ca fiind un hoţ de buzunare. Un poliţist ne-a dus pe amândoi la post; acolo, am deschis geanta şi am constatat că-mi lipseau cincizeci de lire. Am dat numărul bileţelor comisarului şi omul fiind percheziţionat, au fost regăsite asupra lui. Trebuie să recunosc că sărmanul se găsea într'o foarte rea situaţie. Dacă nu protesta, el mărturisea că furase aceşti bani şi era închis pentru câteva luni. Dacă din contra, vorbea,

era obligat să spună cum primise aceste cincizeci de lire și atunci era arestat pentru șantaj.

Rex se strâmbă. Jane asta știa să se descurce.

— Bravo, spuse el, încă o lovitură pentru bandă.

— Asta-i și părerea mea, admise ea cu complezență. După dejun, m'am dus să fac o plimbare prin cartierul lui Silverstein, după cum mi-ai cerut. El era ieșit, dar am vorbit cu ziariștii cari mai erau încă acolo. Silverstein a declarat că fusese atacat de un bărbat pe care l-a identificat, ca fiind John Brownlie, ocnașul evadat, a cărui fotografie a văzut-o în ziare, și de o fată tânără care locuiește în acelaș imobil, Valerie Lane, a cărei voce a recunoscut-o. N'ai decât să cumperi ziarele pentru a te convinge, dacă nu mă crezi.

— Dar, Dumnezeule! nu e nici un cuvânt adevărat în toate astea. Mă întreb unde vrea să ajungă.

Jane dădu din umeri.

— Răzbunare, probabil. Desigur că te crede îndrăgostit de miss Leod, afară numai dacă nu se gândește, cu adevărat, s'o facă să treacă drept Ingerul, în ochii poliției. Încă n'am terminat; pe la orele trei, mi-a telefonat Wilburton. El părea foarte grăbit să-ți vorbească, dar neștiind unde să te întâlnească, mi-a spus că ți-a lăsat un mesaj la Maica Gapp, noaptea trecută, și că nici măcar nu i-ai răspuns. A telefonat astăzi de trei ori la tine și m'a întrebat dacă puteam să-i spun unde ești.

Din nou, Rex se încruntă.

— Spui că a lăsat o scrisoare pentru mine în crâșma Maicei Gapp? Mă mir; n'am fost niciodată pe acolo.

— El părea, din contra, să creadă că erai așteptat acolo aseară.

— Oh! strigă Rex; și-i veni ideea, că adevăratul Brownlie, refugiindu-se la Maica Gapp, îi se remisese mesajul lui Wilburton. Ce i-ai răspuns?

— Nu mare lucru. Nu știam dacă trebuia să mă încred în acest Wilburton; i-am spus numai că dacă dorea să-mi lase un comision pentru tine îl voiu face de îndată ce te voiu vedea.

— Și ce a spus?

— M'a rugat să-ți spun că Valerie se găsește actualmente în vila lui Ford lângă Elmsdale și ar vrea să treci pe acolo, chiar astă seară dacă se poate.

— Înțeleg, murmură el.

El se aplecă peste scaun, aspirând o gură de fum. Încă nu știa ce avea să facă. Pentru ce Wilburton îi trimisese acest mesaj? Era o capcană, sau nu? Gândul acesta îl făcu să dea din umeri. Chiar dacă mesajul era sincer sau nu, el se va duce totuși la Elmsdale pentru a încerca s'o găsească pe Valerie.

Vocea Janei îi întrerupse meditația.

— Nu mi-ai spus ce-ai făcut tu.

In câteva cuvinte, Rex o puse la curent cu modul cum recuperase diamantele. Ea îl ascultă cu atenție; după ce el termină, fața îi era extrem de gravă

— Cred că e mai bine să nu păstrezi tu diamantele astea. Ele nu-ți vor aduce decât griji, fie din partea bandei, fie din partea poliției. Încredințează-mi-le mie. Ți le voiu înapoia când vei vrea.

Rex nu se putu împiedica să nu zâmbească la ideea că avea să dea fetei diamantele furate tatălui ei și că aceasta se angaja să i le înapoieze când le va cere el. Intr'adevăr, numai acum începea s'o cunoască pe adevărata Jane Gilman. Timp de ani de zile, ea îl agasase cu felul ei de a fi ironic și veșnicile-i zeflemele la adresa vieței ce-o ducea el... Și iată, că deodată, ea se arăta o aliată loială și plină de energie.

— Ești o fată de treabă, Jane. Nu voiu uita asta niciodată.

O clipă obrajii fetei se împurpurară. Dar ea se stăpâni şi zâmbi.

— Te rog, spuse ea ceremonioasă ca pentru a-şi ascunde emoţia; şi adăugă: dă-mi diamantele, cred că eşti grăbit să-l regăseşti scumpa-ţi gangsteră.

Puţin ruşinat, Rex întinse batista ce conţinea pietrele.

— Da, murmură el, o şterg la Elemsdale.

Liniştită, Jane puse diamantele în geantă şi se ridică. Ei ieşiră împreună.

— E mai bine să mă întorc acasă, spuse ea liniştită. Succes şi telefonează-mi ce ai făcut.

XXI.

Valerie şedea în grădina vilei, la Elemsdale. Ea se simţea obosită şi descurajată, incapabilă chiar de a citi cărţea ce-o ţinea în mână.

Atenţia îi fu atrasă de o maşină puternică ce se opri în faţa casei. Coborîră trei oameni, dintre cari unul pe care-l cunoştea foarte bine; omul cu faţa palidă care fusese cu puţin înainte la Maica Gapp. Ea se ridică în grabă şi se repezi spre ei.

— Mr. Crokeby, strigă ea. Ai instrucţiuni pentru mine?

Omul o privi. El părea uimit de această primire cordială.

— Hm! Adică da... mă vei urma imediat la Londra.

— Sunt gata, mă duc să spun că plec...

Dar, Crokeby îi bară drumul spre casă.

— Nu spune nimic; bine că te-am găsit afară. Haide, le vei telefona dela Londra.

Şi apucând-o de braţ, o trase spre masină. Ea era prea uimită pentru a rezista. Maşina porni când Mrs Ford ieşea în pragul uşei.

— Pentru ce tot acest mister, întrebă Valerie mirată.

Alături de ea, Crokeby zâmbea sarcastic.

— Te cheamă Ingerul, pe dumneata și prietenul dumitale Brownlie. S'a terminat vacanța.

— Brownlie? Valerie nu mai înțelegea nimic. Ea adăugă repede: nu mai am de face cu el. Îl detest.

— Gura! o întrerupse Crokeby amenințător, sau... Eu execut ordinele și te duc la Londra.

Mașina gonea în viteză; după câteva minute, se oprea în curtea crâșmei Macei Gapp. Locul era pustiu. Valerie fu îmbrâncită afară din mașină și condusă într'un fel de pivniță, luminată de un bec electric. Greaua ușă se închise scârțâind.

N'ar fi putut spune cât rămăsese astfel. Palidă și nemișcată, ea se întreba cu groază ce avea să i se întâmple. Inima îi era plină de ură în contra lui Brownlie. Ea știa că atunci când un membru al bandei era bănuit, era curățat. Acum, nu mai era nici o îndoială că era bănuită. Frumoasele planuri de răsbunare în contra asasinilor tatălui ei erau căzute. Și toate acestea din cauza lui Brownlie.

Deodată, ușa se deschise și un om fu aruncat în pivniță. El căzu greu pe jos, în timp ce ușa se închidea.

Valerie se aplecă asupra noului venit. El gemea înfundat și mâinile îi erau legate la spate. Zărind acea față lividă, contractată de spaimă și durere, fata fu cât pe aci să țipe. Îl recunoscuse pe Brownlie.

— Haide, spuse ea după câteva minute, încearcă să fii om.

Ea vorbea cu asprime, dar, în fond, și cu toată ura ce-o avea contra ex-ocnașului, ea îl știa curajos. Și totuși, văzându-l astfel, zăcând pe pământ ca o sdreanță, o năpădi un sentiment de desgust.

El fixă asupra ei o privire rătăcită, și o recunoscu:

— Miss Lane, murmură el.

Adunându-și puterile, el reuși să se ridice într'un cot

şi rămase nemişcat, privind-o. Expresia feţei sale era sfâşietoare.

— Pentru ce mă tratează astfel? Dumneata ştii că n'am făcut nimic rău. Ajută-mă! Valerie, sau sunt pierdut.

Valerie se întrebă dacă aude bine. I se părea de necrezut ca Brownlie s'o cheme în ajutor după tot ce se petrecuse. Fără îndoială că el se ştia observat şi-şi juca ultima carte.

— Eşti poate foarte inteligent, replică ea cu răceală, dar asta nu mă înduioşează. Păstrează-ţi spiritele pentru Jane Gilman.

Şi întorcându-i spatele ea se aşeză într'un colţ. Cât despre Brownlie, el scoase un oftat adânc şi recăzu pe pământul ud.

Trecu o oră cu o încetineală disperantă. După aces timp, uşa se deschise din nou şi în prag apărură dc bărbaţi, încadrând un al treilea individ, ale cărui mâini erau legate şi al cărui cap îi cădea pe piep Era Wilburton.

Îmbrâncit cu brutalitate de cei doi păzitori, el rostogoli pe pământ nemişcat. Unul din oameni izbuc în râs.

— Iată-vă prinşi, rânji el. N'aşi vrea să fiu în pielea voastră.

Dintr'un salt, Valerie fu lângă Wilburton. Frumoasa-i faţă îi era palidă

— Vă înşelaţi, strigă ea. El n'a făcut nimic cor bandei; din contra, dela început m'a prevenit în cor lui Brownlie. Apoi îngenunchind lângă omul leşi Oh! l-aţi ucis!

— Lasă dragă. N'are nimic. Şi uşa se închise nou.

Wilburton făcu o mişcare şi deschise ochii. Pr său cuvânt fu o înjurătură, dar când văzu că Va

se apleca asupra lui, încercă să se aşeze. O licărire de spaimă îi trecu prin ochi.

— Valerie. Cum de te-au prins? Cum ai plecat dela vilă?

— Au venit după mine. Mă duseseşi acolo pentru că mă urmăreau ei?

— Vai! da. Mă întreb cum de te-au descoperit.

El ciuli urechea şi privi prin întuneric.

— Cine e acolo?

Brownlie se agita.

— Eu, Mr. Renfrew. N-nu ştiu pentru ce se poartă aşa cu mine.

— Dumneata? exclamă Wilburton pe un ton stupefiat.

— Totul s'a întâmplat din cauza mea, spuse Valerie, cu amărăciune. Ingerul crede că suntem prietenii acestei creaturi infecte.

Wilburton nu răspunse imediat. Acest om îi spusese Mr Renfrew. Or, Mr Renfrew era numele sub care îl cunoştea adevăratul Brownlie, înaintea arestării sale. După toate probabilităţile, se găsea în prezenţa adevăratului ocnaş şi scrisoarea trebuie că-i fusese lată lui de către Maica Gapp. Iată pentru ce nu răsunsese Rex acestei scrisori şi nici măcar nu încercase ă-l vadă.

El privi situaţia cu repeziciune. Valerie nu ştia că că existau doi John Brownlie. El se hotărî să nu ună nimic pentru moment. Rex liber, ei aveau o nsă de salvare; dar un cuvânt imprudent, în pivniţa easta, îl va pune pe Inger pe urmele lui.

— Nu e vina dumitale, spuse el însfârşit. El ne-a elat pe toţi.

Valerie scuturâ din cap.

— Ba da, e vina mea, şi dumneata ai intrat în luc din cauza mea.

Ea tăcu, apoi reluă:

— Crezi că vom putea explica totul Ingerului.

— Cine știe? răspunse Wilburton enigmatic.

Dar el spunea aceasta pentru a liniști fata. In realitate, știa foarte bine că dacă Rex nu venea în ajutorul lor, erau pierduți.

Valerie suspină. Wilburton reuși să se rezeme de perete, alături de ea. Brownlie nu mișca; din timp în timp era auzit gemând, slab. Orele treceau.

XXII.

Situaţia lui Rex nu era mai strălucitoare. El avea în acelaş timp şi poliţia şi banda în contra lui. Nu se putea întoarce acasă şi nici trece pe la garaj pentru a-şi lua maşina. Riscul era prea mare.

El se duse şi-şi cumpără o motocicletă cu tandem, spunându-şi că o asemenea maşină era cu mult mai practică decât un automobil, fiindcă ocupa mai puţin loc şi mergea tot atât de repede.

El sosi în micul orăşel Elemsdale, cu puţin înainte de ora şase şi, informându-se, descoperi vila lui Ford. Soţia acestuia veni să deschidă.

— Aşi vrea s'o văd pe domnişoara care locuieşte la dvs.

Mrs. Ford îl privi cu o stinghereală vizibilă. Faţa-i binevoitoare luă un aer întristat.

— A plecat după prânz. A venit o maşină după ea.

— Oh! strigă tânărul cu o voce surdă, speram s'o găsesc aici. Mr. Wilburton mi-a recomandat s'o văd. Credeţi că va reveni?

— N'aşi putea să vă spun (ea scutură din cap). Mi se pare cam necurat că a plecat aşa, cu trei bărbaţi, fără să mă anunţe. Eu ieşeam din casă tocmai când pleca maşina. Totuşi, ea părea că pleacă de bună

voie, dar era ceva care nu mi-a plăcut. Acești indivizi erau cam suspecți și unul din ei a apucat-o de braț.

Ea tăcu un moment, apoi continuă:

— Mr. Wilburton nu-mi vorbise de plecarea asta, de altfel, el va fi aici pe la șase.

— Atunci trebuie să sosească. Dacă-mi dați voie, am să-l aștept.

Ei se simțea din ce în ce mai neliniștit. Ceva îi spunea că Valeriei i se întâmplase o nenorocire.

Un orologiu îndepărtat sună orele șase, apoi sfertul, apoi jumătatea. Wilburton nu se vedea. Rex hotărî să nu mai aștepte. Dacă, după cum se temea, scrisoarea adresată de Wilburton lui Brownlie căzuse în mâinile bandei, întârzierea lui Wilburton și absența Valeriei se explicau, vai! foarte lămurit. Ingerul iovea tare și, afară numai dacă Rex nu intervenea la timp, cei doi nenorociți erau pierduți.

Cu fața contractată de spaimă, el reluă drumul spre Londra. Tot timpul el se gândi cu disperare ce avea să facă. Cum să-l găsească pe Wilburton și pe Valerie?

El știa că mai mulți membri ai bandei aveau obiceiu să se întâlnească la Maica Gapp. Adevăratul Brownlie petrecuse acolo noaptea precedentă și cât despre Wilburton, el se ducea acolo în fiecare seară. Dacă fusese prins, desigur că la Maica Gapp fusese; în acest caz, cineva de acolo trebuia să știe unde fusese dus.

Sosind la Londra, planul îi era făcut. El începu prin a telefona Janei.

— Diseară ești acasă?

— Da, dacă vrei.

— Bine. Am treabă pe la Maica Gapp și nu știu ce se va întâmpla. Dacă totul va merge bine, îți telefonez într'o oră; în caz contrar, te rog să vorbești

cu Inspectorul șef și să-i ceri să percheziționeze imediat crâșma Maicei Gapp. Înțeles?

— Rex, ce ai de gând să faci?

In voce i se simțea o adevărată neliniște, dar tânărul nu băgă de seamă și închise telefonul.

Nu-i mai rămânea decât o resursă și ea era aproape disperată, dar trebuia neapărat s'o smulgă pe Valerio din ghiarele Ingerului.

Își puse motocicleta în fața crâșmei, în cazul că va avea nevoie să fugă și intră cu un pas hotărît, cu o eșarfă înfășurată în jurul gâtului și niște ochelari mari de praf pe frunte.

In prag se opri un minut, plimbându-și privirile de jur împrejur. Intr'un colț, niște oameni mâncau; în față, doi indivizi, în smoking, discutau cu însuflețire. Ei îl priviră și unul din ei înaintă.

— Cauți pe cineva?

— Da, pe Maica Gapp. Vreți s'o chemați?

Omul îl privi uimit, dar Rex nu clinti. El n'avea decât o șansă să scape; să blufeze până la capăt.

— Ei bine? întrebă el pe un ton aspru. Ce așteptați?

Blufful impune aproape întotdeauna. Omul crezu, fără îndoială că avea de-aface cu cineva important și alergă spre scară. Maica Gapp tocmai apărea, la primul etaj și începea să coboare. La jumătatea drumului, ea întâlni omul care îi spuse câteva cuvinte, dar Rex nu așteptă să coboare și se duse drept la ea.

— Vreau să-ți vorbesc în particular, spuse el.

Maica Gapp îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar era destul de întuneric și cu eșarfa la gât și ochelarii pe frunte, Rex era aproape de nerecunoscut. In plus, se exprima cu o astfel de autoritate, încât inspira încredere.

— Vino în camera mea.

El o urmă printr'un coridor întunecat şi rău mirositor. Odată în cameră, el închise uşa cu grije.

— Putem vorbi în voie?

— Dă-i drumul, nu-i nici un pericol.

— Bine. Ce s'a întâmplat cu Wilburton?

Aceasta întrebare la care ea desigur că nu se aştepta, o bulversă. Ea îl privi, uimită.

— A plecat cu Brownlie şi cu fata, răspunse ea imprudent. Mr. Evans a trimis după ei.

Apoi dându-şi seama că omul putea fi un duşman, ea luă un aer bănuitor.

— Cine eşti şi de unde vii?

Drept orice răspuns, Rex scoase un revolver din buzunar şi i-l puse sub nas.

— Nu te priveşte. Stai liniştită, sau te curăţ.

Maica Gapp păli şi bolbă ochii. Dinţii îi clănţăneau de groază.

— Hai'de, dacă stai liniştită nu te ucid. Culcă-te cu faţa la pământ şi pune-ţi mâinile la spate.

Bătrâna ascultă tremurând. Rex o legă şi-i puse un căluş în gură. După care părăsi camera, încuie uşa, băgă cheia în buzunar şi plecă.

Lângă trotoar, alături de motocicleta lui, el zări o maşină şi la volan o recunoscu pe Jane Gilman.

— Fir'ar a naibei, mormăi el.

Dar nu avea nici o secundă de pierdut; locul era prea primejdios. El făcu semn fetei să-l urmeze, încălecă pe motocicletă şi plecă în viteză.

El se opri într'un cartier liniştit şi privi în urmă. Maşina Janei se opri. El coborî şi deschise portiera.

— Dece dracu, ai venit după mine? Ţi-am spus să-mi aştepţi telefonul.

— Într'adevăr, spuse Jane liniştită, dar încă mai vorbeam când ai închis aparatul. Cum mi-ai spus că te duceai la Maica Gapp, m'am gândit că dacă aş-

teptam o oră, după instrucțiunile tale, pentru a anunța poliția, ai fi avut tot timpul să fii mort. Așa că m'am hotărît să te aștept în fața ușei. La cel mai mic sgomot suspect, anunțam poliția.

— Dar... începu Rex.

— Inutil să mai discuți. Mai bine, spune-mi ce ai făcut acolo.

După ce el termină de vorbit, ea scutură din cap, cu un aer gânditor.

— Va să zică Silverstein i-a răpit pe Valerie, Wilburton. Poate că i-a închis în apartamentul său din Morecambe News? Mă întreb dacă știe că nu ești acest Brownlie?

— Posibil, dar nu cred că știa că are de-face cu altul decât cu mine, când l-a trimis pe Mr. Evans să-l caute. In orice caz, nu suntem siguri că i-a dus pe toți trei în Morecambe News. Dacă am merge acolo?

— Cu plăcere, îi vom lua în mașina mea.

In Morecambe News, Jane opri mașina și aștepță, în timp ce Rex se îndrepta spre apartamentul lui Mr. Evans. El nu întâlni pe nimeni în drum; în orice caz el era hotărît să pătrundă direct și fără ocoluri la dușmanul său. Un atac bruscat era lucrul cel mai bun de făcut pentru a-i salva pe prizonieri.

In fața ușei, el se dădu înapoi pentru a-și face vânt și se aruncă cu tot corpul asupra tăbliei de lemn. Se auzi un pârâit sinistru, ușa cedă și tânărul se repezi ca o trombă înăuntru. El văzu o scară pe care o urcă în fugă. Acolo, era biuroul lui Mr. Evans. Dar era gol.

In culmea decepției, Rex privi în jurul lui, sperând să descopere ceva urme despre Valerie sau ceilalți. Dar nu găsi decât o batistă mică de mătase căzută depe un fotoliu. El o recunoscu imediat, ca aparținând Valeriei. Dar dacă această batistă indica pre-

zența fetei, la un moment dat, nimic nu lăsa să se prevadă unde fusese dusă apoi.

El vârî batista în buzunar și timp de câteva secunde se gândi. Evident, era inutil să mai întârzie la Mr. Evans. O regăsi pe Jane afară; văzându-l, ea ghici imidiat că dăduse greș.

— Ghinion, spuse ea cu un accent de simpatie. Dar asta nu vrea să zică că nu-i vom găsi în altă parte. Vrei să telefonez la Silverstein, ca să văd dacă e acasă?

— Din moment ce Silverstein și Mr. Evans sunt una și aceeași persoană, sunt puține șanse că el să fie acasă. Ar fi prea riscant să transporte în apartamentul său, niște oameni pe cari vrea să-i asasineze. Imi închipui mai curând că i-a luat dela Mr. Evans, de teamă să nu fie descoperiți acolo.

— Adevărat; dar poate că Smannel este acasă. Așî putea să obțin ceva informații dela el.

O licărire de interes străluci în ochii lui Rex.

— Excelentă idee. Voiu vorbi chiar eu cu Smannel și-ți garantez că dacă știe ceva, va trebui să-mî spuna.

Fălcile sale încordate nu prevesteau nimic bun pentru bătrânul servitor, în cazul când acesta ar încerca să mintă. Jane îl privi îndoielnic.

— Hm! Nu mi-ar părea rău dacă l-ai cotonogi puțin, dar ar fi imprudent. După evenimentele de noaptea trecută, poliția probabil că nu e departe și dacă omul nostru începe să urle...

— Da, dar sunt hotărît să înfrunt orice Bine înțeles că prefer să nu atrag atenția poliției.

— Incearcă să-i întinzi o cursă, sugeră fata. De exemplu, să te faci că-l cauți pe Silverstein pentrucă poliția este pe urmele lui și că tu vrei să-l avertizezi... N'ar fi un truc bun?

— De acord. Din nefericire, Smannel știe foarte

bine că eu aș fi ultimul care l-aș avertiza pe Silverstein. Stai o clipă.

El păru să mediteze câteva secunde și ridică capul.

— Am un plan. Poate să dea greș, dar totuși îl vom încerca. Acum, ascultă-mă.

După ce îi șopti la ureche câteva instrucțiuni scurte, amândoi intrară în imobilul locuit de Silverstein. Din fericire, hall-ul dela intrare era deschis. Rex se ascunse după un stâlp de marmoră, în timp ce Jane suna la ușa apartamentului. De unde stătea Rex, putea auzi tot.

Smannel veni să deschidă. Jane întrebă de Silverstein și bătrânul îi răspunse că stăpânul ei plecase de un sfert de oră.

— Lasă-mă să intru ca să-i scriu câteva cuvinte, spuse ea.

Rex o văzu pătrunzând în apartament. In clipa când ușa se închidea în urma ei, el se repezi în stradă și în două salturi se găsi într'o cabină telefonică din apropiere.

Jane se îndreptă spre studioul lui Silverstein, se așeză la biurou și smulgând o foaie de hârtie dintr'un bloc, începu să scrie. In fața ei se afla un aparat telefonic, branșat de telefonul principal care se găsea în hall. Soneria răsună și fata se întoarse spre Smannel.

— Vrei să răspund?

— Nu vă deranjați, miss. Mă duc să răspund din hall, răspunse bătrânul valet care ieși imediat.

Rămasă singură, Jane luă receptorul și ascultă.

— Allo! Cine vorbește? spuse vocea lui Smannel.

— Nu te ocupa de asta, replică cineva brutal la capătul firului. Mr. Silverstein sau Mr. Evans locuiește acolo?

— Cum? Bătrânul părea uimit. Nu-l cunosc pe Mr. Evans. Cât despre Mr. Silverstein, locuieşte aici. Dar cine eşti?

— Ţi-am mai spus să nu te ocupi de asta, reluă necunoscutul enervat. Vă dau un avertisment. Copoii au făcut o percheziţie la Maica Gapp şi au arestat pe toată lumea. Eu am putut să mă ascund după un dulap mare. Acolo, i-am auzit spunând: acum, trebue să dăm o raită pe la Mr. Evans, „alias" Silverstein şi să-l prindem. De îndată ce-am putut scăpa de acolo, m'am gândit că trebuia să-l anunţ pe Mr. Evans şi am telefonat la el. Cum nu răspundea nimeni, am căutat în carte pe Silverstein şi văzând că apartamentul lui era alături de acela al lui Mr. Evans, am văzut că nu m'am înşelat. Nu vreau să spun cine sunt, dar dacă dumneata eşti Silverstein despre care vorbeau copoii, eşti curăţat.

După aceasta, vocea tăcu brusc şi un ţăcănit uşor arătă că telefonul fusese închis.

Jane aştepta înfrigurată. Acuma totul depindea de reacţiile lui Smannel.

Ea nu avu mult timp de aşteptat. Vocea tremurătoare a lui Smannel vorbea din nou în aparat.

— Weyford 308, ceru el, sugrumat de emoţie.

Weyford este un orăşel la vreo treizeci de mile de Londra. Cu urechea lipită de receptor, Jane putea să audă respiraţia gâfâindă a bătrânului servitor care aştepta legătura. După un minut, cineva spuse la capătul firului:

— Vorbiţi, aveţi Weyford.

— Allo! Allo! strigă Smannel cu respiraţia tăiată. O voce de femeie răspunse: Cine vorbeşte? Smannel reluă: Mrs. Rouseby? Aşi vrea să vorbesc imediat cu Mr. Evans, aici Smannel; este foarte important.

După o clipă de tăcere se făcu auzită vocea lui Silverstein.

— Ce este, Smannel? Dece îmi telefonezi?

— Poliţia, domnule, răspunse bătrânelul în culmea enervării. Au percheziţionat la Maica Gapp şi am fost prevenit că sunt pe urmele dvs.

— Poliţia pe urmele mele? repetă Silverstein stupefiat.

După voce, se ghicea că această veste era o lovitură pentru el. Dar, după o clipă, îşi luă sângele rece.

— Ai face bine să vii numaidecât aici. Primul tren pleacă la nouă şi un sfert. Ai tocmai timp să-l prinzi. In gară la Weyford, ia un taxi, dar asigură-te mai întâiu că nu eşti urmărit; altfel să nu vii. Înţelegi?

— Da, domnule.

Jane nu avea nevoie să ştie mai mult. Ea lăsă receptorul, îndoi scrisoarea ce începuse a o scri, o vârî într'un plic pe care puse numele lui Silverstein şi ieşi din studio. Smannel tocmai închidea telefonul, când ea ieşi în hall.

— Ai grije ca scrisoarea să ajungă la Mr. Silverstein.

După ce ea plecă, Smannel alergă în camera lui şi băgă în grabă câteva obiecte într'o valiză mică. Dar el nu ieşi imediat; instinctul său de servitor bătrân domina chiar şi teama de a fi arestat. El se asigură, mai înainte de a părăsi apartamentul, că gazul şi robinetele de apă erau închise.

In studio, zări scrisoarea Janei pe biurou. O strecură în buzunar, mereu cu acelaş simţ al datoriei. Fusese însărcinat să predea această scrisoare stăpânului său şi se achita cu fidelitate de misiune.

In acest timp, Jane ajungea, gâfâind, la maşina în care o aştepta Rex. El o privi cu un aer întrebător.

— Silverstein este într'o casă la Weyford, spuse ea repede. Telefon: 308. Smannel va lua trenul pentru a se duce acolo. Dar e mai bine să nu-l urmăim, căci dacă ne vede nu se mai duce.

— Perfect, spuse Rex. Vom lua şi noi trenul, să vedem dacă omul nostru coboară într'adevăr la Weyford. Haide, Jane.

XXIII.

Pentru a-şi transporta prizonierii, Silverstein alesese o casă pe care o avea la Weyford şi care, nominal era ocupată de un menaj anume Rouseby. El socotea că apartamentul său din Morecambe News, 28, se găsea situat într'un cartier destul de frecventat, atenţia poliţiei putând fi atrasă foarte uşor. El îl luă deci pe Valerie, Wilburton şi Brownlie dela Mr. Evans şi-i duse acolo.

Deşi modestă, casa aceasta era clădită solid şi înconjurată de vreo trei pogoane de livadă şi pădure. Un drum îngust ducea acolo; imediat în spate era fluviul, cu micul său debarcader, şi un hangar de bărci, care conţinea o barcă automobil de un model extrem de rapid. Astfel că, cei ce stăteau acolo aveau în acelaş timp avantajul de a fi destul de aproape de Londra şi de a putea duce o viaţă de ţară relativ izolată. Vila oferea, în plus, această comoditate de a avea două intrări: una dinspre şosea şi cealaltă care dădea direct spre fluviu.

Cei trei captivi fură conduşi imediat într'o cameră situată la primul etaj şi care dădea spre spatele casei, chiar de-asupra hangarului. Acolo, ei stătură mult timp, culcaţi pe jos, cu mâinile şi picioarele legate şi într'un întuneric complet. Numai o

rază de lună se filtra prin obloanele închise. Dedesubt se auzea clipocitul apei.

Wilburton fu primul care rupse tăcerea.

— Aş vrea să ştiu unde suntem. Probabil de-asupra unui fluviu.

— Fără îndoială, replică Valerie, şi acum înţeleg pentru ce toţi oamenii cari s'au certat cu Ingerul au fost regăsiţi în apă.

— Nu încerc să te liniştesc, spuse Wilburton cu o falsă veselie, cred că nu voiu reuşi.

Fata scutură din cap cu un aer trist.

— La ce bun, murmură ea. Toate astea sunt din vina mea. In loc să am încredere în Brownlie, trebuia să am încredere în dumneata.

— Dar Brownlie, sau mai curând Rex Trent, ne poate ajuta. Atâta timp cât este în libertate, avem o şansă de scăpare.

In realitate, el ştia că această şansă era foarte mică, dar el vorbea mai mult pentru a-i da curaj Valeriei. El văzuse de atâtea ori moartea în faţă.

— Brownlie sau Rex Trent? repetă ea buimăciţă. Ce vrea să zică asta?

Până atunci, Wilburton nu socotise necesar să explice Valeriei rolul pe care Rex îl [illegible] ei, dar, actualmente, nu mai risca nimic spunându-i adevărul.

— Trent este un tânăr din lumea bună, un prieten al Janei Gilman. El a fost însărcinat de poliţie, să ia locul lui John Brownlie cu care seamănă într'un mod uimitor. Pe el l-am făcut să evadeze.

— Oh! strigă Valerie. De uimire, ea uită de primejdia ce-o înconjura.

— Şi... şi... ştiai asta?

— Nu. Am aflat-o după scena din seara trecută, la dumneata.

Nu era cu totul exact, dar Wilburton căuta să n'o indispună pe Valerie în contra lui.

— In tot cazul, continuă el, pot afirma că Rex a făcut tot posibilul pentru a te smulge din ghiarele Ingerului şi ale poliţiei.

— Fermecător, murmură Valerie cu amărăciune. Ideea că omul în care avusese cea mai mare încredere o înşelase, chiar pentru a o salva, o umilea adânc.

— Jane Gilman şi el erau fără îndoială de acord pentru a mă readuce pe calea cea bună, reluă ea cu ironie.

— Poate, dar Rex a riscat mult pentru a te salva.

— Nu-mi pasă; singurul meu regret este că te-am antrenat până aici. Ştiai că nu aveam dreptate şi cu toate astea, ai fost întotdeauna bun şi loial faţă de mine. Mă întreb pentru ce.

Ea şovăi o clipă înainte de a răspunde.

— Evident, înţeleg, spuse ea înăbuşit şi dacă lucrurile ar fi fost altfel... Tot vorbind, ea reuşi să se apropie de el, în aşa fel încât umerii li se atingeau.

— Acum câteva minute, eram destul de înspăimântată, mărturisi ea. Acum, nu mai mi-e frică deloc. Sunt aproape fericită.

— Valerie, bâlbâi Wilburton cu o voce sugrumată, dar el nu avu timp să termine. O cheie se întoarse în broască şi uşa se deschise, lăsând să treacă doi bărbaţi, în timp ce o dâră de lumină inundă încăperea.

— Mr. Evans vrea să vă vadă, spuse unul din ei. Mai întâiu, fata.

Şi luând-o pe Valerie, o târîră în altă cameră. Lângă cămin, era aşezat un personagiu ciudat şi respingător: Mr. Evans.

Zărind fata, el isbucni în râs.

— Iat-o pe fermecătoarea noastră miss Lane care vine special dela Elemsdale pentru a mă vizita. Instalați-o confortabil.

Cei doi bărbați o lăsară pe Valerie pe un scaun, în fața lui Mr. Evans și ieșiră. Mr. Evans, aplecându-se atunci asupra ei, o privi cu ochii săi cruzi și batjocoritori.

— Ce ai de spus? întrebă el.

— Vreau să vorbesc Ingerului, răspunse Valerie curajoasă.

Aerul sarcastic al lui Mr. Evans se dublă.

— Pentru ce?

— Pentru ca el să știe adevărul. Am făcut multe gafe. Aveam încredere în Brownlie, cu toate avertismentele lui Wilburton. Acum că lucrurile s'au întors rău, eu sunt singura responsabilă de acest lucru. Wilburton n'are nici un amestec.

Ea tăcu, apoi:

— Se spune că Ingerul este drept. Fac apel la el. Cunosc pedeapsa rezervată celor ce dau greș, dar ar fi nedrept ca Wilburton să plătească pentru mine. De asemenea am o favoare de cerut.

— O favoare? repetă Mar. Evans. Crezi într'adevăr, că Ingerul îți va acorda o favoare... Ce este?

— Doresc ca Wilburton să fie desemnat pentru a continua luptea mea în contra lui Morris, Gilman și Silverstein...

Ea se opri brusc, văzând rânjetul ce strâmba trăsăturile interlocutorului său.

— Excelent, sughiță acesta, ești cam nostimă.

Deodată râsul încetă. Fața redeveni aspră și perversă.

— Dorești ca Wilburton să-ți continue opera în contra lui Silverstein, nu? Și dumneata vrei să-l cunoști personal pe Inger? Ei bine vom da curs ce-

rerei dumitale. Uite, miss Lane; te afli în fața îngerului.

Forma cocoșată se ridică, se îndreptă și deveni un corp svelt și înalt. Omul se întoarse o clipă, duse mâna la față, și de pe cap îi căzu ceva pe scaun. Atunci, se întoarse spre fată.

Cu ochii măriți de groază, ea se trase înapoi atât cât îi permiteau legăturile. Îl recunoscuse pe Marcus Silverstein.

El zâmbi. Vocea sa pierduse acel accent cu care vorbea Mr. Evans; ea își reluase blândețea insinuantă a elegantului Mr. Silverstein.

— Iată-te satisfăcută. Acum, desigur că înțelegi că e imposibil ca dumneata și prietenii dumitale să mai continuați a trăi.

El o privi cu șiretenie ca și cum ar fi fost vorba de o glumă nevinovată.

— Te-a surprins asta? Te credeam mai intimă cu Brownlie. El ghicise cine eram.

— Brownlie ghicise... murmură Valerie.

Ei i se păru că-și pierde capul. Deodată tăcu. Fusese pe punctul de a spune că nu era Brownlie ci Rex Trent. Dar ea se gândi că, fiindcă Silverstein nu știa că Rex jucase rolul lui Brownlie, ar fi fost curată nebunie ca să i-o spună.

— Da, Brownlie ghicise totul, și mă mir că nu te-a pus la curent. O să-l întrebăm pentru ce.

El făcu câțiva pași înainte și apăsă pe o sonerie. Imediat intră o femeie înaltă și grasă.

— Adu-mi-l pe Brownlie.

— Bine, domnule. Femeia dispăru.

Câteva secunde mai târziu, se auzea un sgomot de pași pe coridor. Ușa se deschise și cei doi bărbați ce-o aduseseră pe Valerie intrară, aducându-l pe Brownlie.

Oamenii ieşiră şi Silverstein se aplecă asupra lui Brownlie.

— Pentru ce n'ai spus lui miss Lane că eu eram Ingerul?

O ameninţare surdă i se simţea în voce. Intins pe jos, Brownlie gemea mereu. Faţa lui exprima cea mai puternică spaimă.

— Nu ştiu ce-ce vrei să spui, bâlbâi el, nu te-am văzut niciodată.

— Cum?

Era rândul lui Silverstein să fie uimit. El se apropie de Brownlie şi timp de câteva minute îl privi cu atenţie. După ce termină examinarea nu rămase mai puţin perplex.

— Haide, Brownlie, ce speri cu asta? (Vocea i se făcu aproape prietenească). Imi amintesc foarte bine că ai fost noaptea trecută la mine. Ştii că-mi plătesc întotdeauna datoriile foarte exact.

— Iţi re-repet că nu te cunosc, şi că n'am fost niciodată la dumneata acasă, urlă Brownlie sălbatec.

Deodată îi trecu o lumină prin minte. El se ridică într'un cot.

— Mă iei drept un altul, strigă el, drept unul care-mi seamănă grozav. Dacă vrei dovezi, întreabă-l pe Wilburton: l-am auzit vorbind cu Valerie despre asta. Tipul se numeşte Rex... Rex...

El făcea un efort violent pentru a-şi aminti.

— Nu-mi mai amintesc numele, dar este prieten cu o oarecare Miss Gilman.

— Rex Trent, exclamă Silverstein.

Ochii săi întunecaţi scânteiau de furie. Era înfrozitor la vedere.

Brownlie aprobă.

— Asta-i numele ce l-au pronunţat adineaori.

Timp de câteva minute, Silverstein rămase mut.

El își închipuise că-și prinsese toți dușmanii și iată că din contra, cel mai primejdios din ei îi scăpa.

— Rex Trent, a fost cebunul care m'a legat acasă. Și dumneata n'o știai; dar Wilburton știa. Îmi închipui că ei n'au îndrăznit să-ți spună și dumitale de teamă că-mi vei spune mie.

Apoi, după o clipă.

— Mă întreb ce are omul acela în cap. Trebuc să fie cu poliția, altfel n'ar fi riscat să vie la mine.

Cineva bătu la ușă. Femeia cea grasă intră.

— Sunteți chemat la telefon, domnule.

— Eu? De cine?

— Smannel, domnule.

— Mă duc

Repezindu-se afară din cameră. Silverstein aleargă spre telefonul care se afla la intrarea vestibulului. Apucând receptorul, el părea foarte turburat.

— Ce este, Smannel? Pentru ce îmi telefonezi?

In clipa aceea, Jane așezată la biroul lui Silverstein, auzi toată convorbirea între cei doi oameni.

După ce Silverstein închise aparatul, se clătina ca un om beat. In timp ce telefonase vocea îi rămăsese hotărîtă și rece, dar acum era pe punctul de a leșina. Pielea feței îi deveni cenușie și o sudoare abundentă îi curgea de pe frunte.

Cu un gest convulsiv el își duse mâinile la gât ca și cum se înăbușea. Adevărul i se arăta cu brutalitate. Tot eșafodajul acesta savant pregătit se prăbușise ca un castel de cărți de joc. De acum înainte, omul cunoscut și respectat de toată lumea, nu mai era decât un bandit de rând, urmărit de poliție.

Nu-i mai rămânea decât o singură resursă, fuga. Dela începutul lungei sale cariere criminale, cu toate că se socotise întotdeauna la adăpost, el își amenajase cu toate astea mai multe mijloace de fugă. La aerodromul din Mayford, el avea un avion, incon-

unuu gata de plecare, în timp ce în largul Coastei Vestice, încrucișa un mic steamer, care părea să facă traversarea dela Bristol la Glasgow și cu care putea comunica prin telegrafie fără fir.

Infrigurat, el apucă din nou telefonul. Mâinile îi tremurau ca ale unui bătrân.

— Allo, dumneata ești, Rouch?

— Da. Cine vorbește?

— Mr. Evans. Avionul este pregătit?

— Da, patroane.

— Perfect. Voiu avea nevoie de el în noaptea asta. Unde este „Matilda"?

— In largul coastelor North Wales. Trebue să-i comunic?

— Imediat și spune căpitanului Parish să ancoreze într'un golfuleț. Dumneata mă vei conduce pe bord, chiar în noaptea asta.

— Înțeles, reluă vocea la capătul firului, te poți bizui pe mine.

După ce lăsă receptorul, Silverstein se așeză pentru a reflecta. Acum că panica trecuse el își reluă controlul. Pilotul Rouch, ca și căpitanul Parish, se bucurau de toată încrederea lui. De îndată ce va pune piciorul pe Matilda, va fi salvat; va debarca în Franța, sub un alt nume și cu hârtii false. Cât despre bani, avea pretutindeni, în străinătate. Singurul inconvenient este că-și lăsa dușmanii și mai ales Rex Trent, să triumfe. Trebuia să împiedice aceasta.

El se ridică, își turnă un pahar mare de alcool și urcând din nou la etajul întâiu, pătrunse în încăperea unde se aflau Valerie și Brownlie.

Cei doi tineri îl priviră, muți de stupefacție la vederea unei astfel de schimbări. Fața sa, de un

alb ca ceara, nu mai avea nimic omenesc, ochii sălbatici exprimau în acelaş timp groază şi cruzime.

— Trebue să părăsesc imediat ţara asta, spuse el pe un ton liniştit. Este mai mult ca probabil că poliţia îmi va confisca bunurile; din fericire, mai am încă 150.000 de lire în străinătate.

El se opri calculând efectul cuvintelor sale.

— Printr'o coincidenţă ciudată, urmă el, suma aceasta corespunde exact cu aceea care a dispărut, acum doi ani, dela Banca Vessex.

— Dumneata ai luat banii aceia, strigă Valerie şi ai lăsat ca tatăl meu să fie condamnat?...

— Chiar aşa. Nu l-am iubit niciodată pe tatăl dumitale, fetiţo. Găsind o ocazie pentru a mă scăpa definitiv de el şi în acelaş timp de a face o afacere bună, natural că n'am şovăit.

El se duse la o cassă mică de bani care se afla într'un colţ, manevră combinaţia şi scoase o carte mare, legată în piele, şi un teanc de hârtii.

— Am ţinut o dare de seamă exactă a acestor bani şi trebue să spun că, graţie plasamentelor excelente, i-am înmulţit frumos. Acest registru este cartea mea de conturi. Cea mai mare parte a tranzacţiilor înregistrate aici au fost efectuate cu banii atât de providenţial câştigaţi prin intermediul tatălui dumitale. Mă grăbesc să spun că intenţia mea nu este de a le lăsa aici, ca să le găsească poliţia.

Alese prin documente, arse unele şi împachetă cu grije pe celelalte cu registrul cel gros. Apoi vârî totul într'o valiză. Valerie îl privi. Ea îşi dădea seama că acolo, în faţa ei se găsea lucrul pentru care luptase ea luni întregi: dovada materială a nevinovăţiei tatălui ei. Îl era aproape la îndemână şi n'o putea atinge. Acest gând o dispera.

— Aştepţi ca eroul dumitale să vie să te răpească,

că într'un film cu cow-boy, rânji Silverstein. Va veni, dar nu destul de repede.

Inchise valiza și sună. Femeia intră.

— Cheamă-l pe Nolan și Blunt; spune-le să-l aducă pe Wilburton și, tot odată, mai multă frânghie.

Și apropiindu-se de fereastră, privi fluviul.

Revenind lângă cămin, trase din toate puterile de barele de fier.

— Merge, spuse el. Ele vor putea suporta greutatea corpurilor voastre. Acum, voiu scrie câteva rânduri prietenului dumitale Trent.

Se așeză, scrise câteva rânduri pe o foaie de hârtie ce-o vârî într'un plic și puse adresa. Când termină, pe coridor răsunară pași și cei doi oameni apărură, aducându-l pe Wilburton și un imens ghem de frânghie. După ce îmbrânciră prizonierul cu brutalitate, se opriră, așteptând ordinele.

— Tăiați frânghia în trei bucăți egale și fixați-le de drugii dela cămin. De cealaltă extremitate veți lega pe fiecare prizonier.

Și zâmbind spre Valerie:

— Imi ghicești ideea? Peste un minut, vă dau drumul pe fereastră, în fluviu; când scumpul dumitale Trent va sosi cu poliția și după ce va citi scrisoarea mea, nu va pierde nici o clipă pentru a răscoli fluviul pentru a vă regăsi. In acest timp, voi veți fi deja înecați. Și când te gândești că n'ar avea decât să tragă de frânghiile legate de barele căminului...

Nolan și Blunt se ocupau activi de a lega pe cei trei nenorociți de un capăt al frânghiei și celălalt de barele de fier. Ei nu-și terminară încă treaba, când ușa se deschise, lăsându-l pe Smannel să intre.

— Ah! iată-te, strigă Silverstein. Ești sigur că nu te-a urmărit nimeni?

— Da, domnule. Numai trei persoane au coborît la Weyford şi le-am văzut plecând în altă direcţie decât a mea.

— Perfect. Plecăm peste o oră. Acum, povesteşte-mi exact cum a fost cu telefonul. De la cine era?

— Nu ştiu. Omul n'a vrut să-şi spună numele. A spus numai că se ascunsese după un dulap mare când a intrat poliţia la Maica Gapp şi că, de acolo, a auzit dându-se ordin să se perchezi[illegible]oneze la Mr. Evans, alias Silverstein. Indată ce-a plecat poliţia, el a telefonat la Mr. Evans şi, neprimind nici un răspuns, a sunat la Silverstein.

— Ascuns după un dulap mare, repetă Silverstein, uimit, nu există nici un dulap la Maica Gapp. Deodată, îl privi pe Smannel cu un aer furios.

— Sper că nu ştia nimeni că lipseam?

— Nu, domnule. Afară de Miss Gilman. Ea era acolo când s'a telefonat. De altfel, a lăsat câteva rânduri pentru dvs.

Şi bătrânul servitor scoase din buzunar scrisoarea pe care o scrisese Jane în biuroul lui Silverstein. Omul o luă, şi sfâşiind plicul, parcurse avid misiva. Timp de câteva clipe, rămase încremenit, cu ochiul fix, fără a înţelege nimic. Nebănuind că, în panica sa, Smannel va remite această scrisoare, ea scrisese la întâmplare, primele cuvinte ce-i trecuseră prin cap.

„Era o femeie, numită Maud,
O adevărată femeie de lume:
In salon, ea era rece şi mândră,
Dar de abia ieşită — Oh, Doamne'.

— Unde a scris asta? întrebă Silverstein scos din fire.

— In studio, domnule. Ea mă întrebase dacă poate scrie pe biuroul dvs.

— Ai văzut-o tot timpul?

— La început, domnule. Dar a trebuit să ies în hall pentru a răspunde la telefon.

— Şi telefonul acesta mă prevenea că poliţia va veni la mine? Şi m'ai chemat imediat după?

El vorbea cu o voce ameninţătoare, fixând asupra lui Smannel nişte ochi în care ardea un foc straniu.

— Chiar aşa, domnule.

— Aşa, şi ai lăsat-o singură în studioul meu, aşezată la biuroul meu, cu aparatul branşat de telefonul din hall sub mână, astfel ca să poată auzi fiecare cuvânt ce-l schimbam, strigă Silverstein în culmea mâniei. Şi mototolind scrisoarea, o aruncă cu violenţă.

— De trei ori dobitoc, urlă el cu o voce răguşită. Iţi dai seama că ea aştepta acest aşa zis telefon prevenitor, că ea s'a dus în studioul meu, numai pentru a putea asculta comunicarea şi că chemându-mă aici, i-ai procurat ei şi prietenului ei Trent, numărul casei?

Intr'un acces de furie, el se aruncă asupra lui Smannel şi pumnul său se abătu pe obrazul bătrânului. Acesta se clătină şi se prăbuşi într'un colţ al camerei. Un fir subţire de sânge îi curgea din gură. Silverstein îl privi cu un aer mânios, apoi întorcându-se spre Nolan şi Blunt:

— O ştergem la aerodromul din Mayford. Poliţia va fi aici curând şi cum vor veni pe şosea, e mai bine ca noi să plecăm pe fluviu. Coborîţi şi pregătiţi barca.

— Sunt dezolat că am... făcut o greşeală, gemu Smannel.

Silverstein isbucni într'un râs răutăcios.

— Regretul tău mă va consola grozav, dacă mă prinde poliţia, spuse el cu amărăciune. Şi adăugă cu un gest de nerăbdare: Du valiza asta în barcă şi

spune oamenilor să mă anunțe de îndată ce va fi totul gata.

Smannel dispăru cu valiza. Silverstein aruncă o privire spre Valerie, Wilburton și Brownle. O lumină perfidă îi lucea în ochii-i întunecați.

— Hotărît lucru, prietenul vostru este inteligent, dar încă nu m'au prins. Voi doi (el arătă cu degetul pe Wilburton și Brownlie) nu-mi mai sunteți de nici un folos, dar dumneata (arătătorul se îndreptă spre Valerie) poți să mă servești. Dacă sunt ajuns de prietenii dumitale, un pistol aplicat la tâmpla dumitale îi va face să reflecteze.

De jos, venea sgomotul unui motor, gata de plecare. Două secunde mai târziu, Nolan și Blunt apăreau în prag.

— Duceți fata în barcă și veniți înapoi.

Cei doi oameni o apucară pe Valerie și o duseră, cu toate strigătele ei. O puternică barcă cu motor aștepta, legată în fața casei. Ei aruncară fata înăuntru și se întoarseră la Silverstein.

— Acum dați-le drumul acestor doi pe fereastră. Apoi, s'o ștergem.

Nolan și Blunt se apropiară de Wilburton și îl târîră spre fereastră. Fața lui, deși extraordinar de palidă, păstra un calm uimitor. Cum era împins în gol, el vorbi:

— Trent o să vă vie de hac, spuse el liniștit.

Aceasta fu tot. Corpul său dispăru tras de greutate. Se auzi un clipocit. Brownlie scoase un urlet și încercă zadarnic să-și rupă legăturile. Un nou clipocit. Se dusese lângă Wilburton.

— Haidem, spuse Silverstein. E timpul.

XXIV.

— Iată-ne, spuse Rex sărind din maşină.

Jane îl însoţea. Ei obţinuseră adresa casei prin informaţii telefonice în Weyford.

— Mă duc să arunc o privire pe acolo. Orice ai auzi, să nu intri pentru nimic în lume.

— Stai mult?

— Nu ştiu. Totul depinde de ce va face Silverstein când mă va vedea. E foarte capabil să-i arunce peste bord. In tot cazul dacă întârziu prea mult, anunţă poliţia.

El se afundă tăcut sub copaci, în direcţia casei. Deodată, un sgomot deosebit îl făcu să se oprească cu urechile atente. Se auzea un motor.

Rex se orientă repede. Inaintea lui, el zărea faţada casei cufundată în întuneric. Mergând de-a-lungul zidului, el putu distinge, în spate, o licărire slabă, în timp ce auzea un murmur de voci. Incet, ajunse până la mal şi remarcă că zidul vilei se scălda în fluviu. El se opri, neputând merge mai departe, se ghemui chiar în colţ şi privi spre apă. La una din ferestrele ce dădeau spre fluviu ardea lumina; mai departe, la extremitatea zidului, se vedea o altă lumină, de-asupra unui mic hangar de

bărci. Lângă acest hangar, Rex distinse o barcă cu motor şi, foarte aproape, pe Smannel, însoţit de o femeie grasă. Imediat, ea văzu că bătrânelul avea buza însângerată şi că arăta foarte abătut. Motorul bărcei mergea încet, gata de plecare.

Deodată, se deschise fereastră şi se auziră voci. Dar Rex nu putea înţelege ce spuneau, când deodată, recunoscu accentul grav şi impasibil al lui Wilburton. Lucru ciudat, cuvintele sale păreau să vie din afară.

— Trent o să vă vie de hac, pronunţă el.

Lumina dispăru o secundă dela fereastră, ca şi cum ar fi acoperit-o un corp. O clipă mai târziu, ea reapărea, şi se auzi un clipocit, în acelaş timp ce un cerc încreţea suprafaţa apei.

Rex se simţi înghetat de groază. Fusese cineva aruncat pe fereastră. Apoi, se auzi un alt sgomot, dar, de data aceasta, erau strigăte de rugă, urmate de un fel de chicotit. Din nou, lumina fu interceptată de ceva, şi un alt corp fu precipitat în fluviu. Rex, care contempla această scenă înspăimântătoare cu ochi pătrunzători, avu timp să-şi dea seama că omul avea mâinile şi picioarele legate.

Nu avea decât un singur lucru de făcut. Scoţându-şi, într'o clipă, haina şi pantofii, el se aruncă în apa neagră. Un lucru îl preocupa intens: el zărise două frânghii cari ieşeau pe fereastră. Deodată, înţelese cruda realitate; fiecare frânghie era fixată de unul din corpuri.

Tânărul nu stătu pe gânduri. El se agăţă puternic de extremităţile celor două frânghii, şi, cu o lovitură puternică de picior, ajunse până la corpurile lui Brownlie şi Wilburton. In momentul acela, lumina dela hangar dispăru şi motorul începu să meargă cu putere. După toate aparenţele, barca pleca în viteză.

Dar Rex nu-i dădu atenție. El era prea ocupat să înnoate spre nenorociții, ale căror corpuri le vedea sărind convulsiv la suprafață. Nu era lucru ușor de a scoate din apă doi oameni legați și aproape înecați. Din fericire, frânghiile ce-i legau de fereastră erau destul de lungi pentru a ajunge până la colțul casei. Odată ce apucă corpul, restul nu mai era nimic. Într'o clipă, el tăie frânghiile și se aplecă asupra salvaților.

Wilburton, care avusese prezența de spirit de a-și reține respirația, era afară din pericol, dar Brownlie, înspăimântat, băuse o cantitate enormă de apă. Fu nevoie să i se facă respirație artificială. Câteva minute mai târziu, tușind și scuipând, își reveni.

Socotindu-l afară din pericol, Rex se întoarse spre Wilburton.

— Și Valerie?

Omul tremura de frig, dar răspunse cu aerul său mereu calm:

— A luat-o el-însă barcă. Au plecat spre aerodromul din Mayford.

— Asta era motorul ce l-am auzit, murmură Rex. Haide, Wilburton, vom încerca să-i prindem la Mayford.

Lăsându-l pe Brownlie să se descurce singur, ei se repeziră spre locul unde se afla mașina. Dar când fură acolo, Rex scoase un urlet de mânie. Jane dispăruse cu mașina.

Ca un nebun, el începu să alerge dealungul șoselei, sperând să întâlnească o mașină care să-i conducă până la cel mai apropiat orășel. După câteva minute, văzu o mașină care înainta spre ei cu toată viteza.

— Rex, strigă o voce.

Mașina se opri. Pe jumătate orbit de faruri, Rex se repezi. Mașina era aceea a Janei și fata era la

volan; în spatele ei, se vedeau doi poliţişti în uniformă şi un bărbat în civil.

— Ce noroc că te regăsesc viu, spuse ea. Am crezut că aud împuşcături şi am alergat imediat la poliţie. Acest gentleman este sergentul din Weiford şi a luat doi agenţi cu el.

— Nu erau împuşcături, gâfâi Rex, ci bâzâitul unui motor. Ingerul a luat-o pe Valerie şi au plecat la aerodromul din Mayford.

— Ingerul! exclamă sergentul stupefiat.

— Chiar el. Dacă plecăm imediat l-am putea ajunge; dar e mai bine ca unul din dvs. să coboare şi să telefoneze să nu fie lăsat nici un avion să decoleze. Voiu conduce eu, Jane; iau virajurile mai repede decât tine.

Câteva secunde mai târziu, maşina gonea spre Mayford.

Aeroportul este situat la jumătatea drumului între orăşelele Mayford şi Tilling. Din Mayford, drumul este mult mai scurt pe fluviu decât pe şosea. Barca lui Silverstein sosise deci.

— Voi doi (Silverstein se adresă către Mrs. Rouseby şi Blunt), lăsaţi barca la Mayford şi fugiţi unde ştiţi. Nolan şi Smannel vor veni cu mine. Deslegaţi fata, ca să poată lua avionul.

Fără un cuvânt, Nolan tăie legăturile Valeriei. Atunci, Silverstein reluă privind-o fix:

— Vei pleca cu noi. Te sfătuiesc să stai liniştită şi să nu faci vreun gest susceptibil să dea alarma, în timp ce traversăm aerodromul. Altminteri, te dobor ca pe un câine. Ai înţeles?

Barca se opri. Apucând-o pe Valerie de braţ, el o forţă să coboare.

— Vin-o Smannel, spuse el, vei duce valiza.

De-alungul ţărmului, un drum îngust ducea direct la aeroport. La capăt, ei puteau distinge imensa sa

întindere, cu massa hangarelor, în fund. Lumini străluceau, luminând maşinile.

Puţin mai departe, raza luminoasă a unui far făcea o gaură în umbră, luminând violent marginea gazonului. Alături, se vedea forma întunecată a unui avion ale cărui elice se învârteau încet, ca pentru a se pregăti de plecare.

— Adu-ţi aminte, şopti Silverstein.

In momentul acela, un om îmbrăcat ca mecanic se desprinse dintr'un mic grup de alţi lucrători şi veni înaintea lor.

— Ah! iată-te, Rouch. Totul este pregătit.

— Da, patroane. Putem pleca chiar acum.

— Atunci, haidem.

Ei se apropiară de imensul aparat. Uşa uneia din cabine era deschisă şi se putea intra înăuntru printr'o mică scară de lemn. Pilotul Rouch urcă primul; el se aşeză pe scaunul său.

— Treci, spuse Silverstein privind-o pe Valerie.

Ea şovăi o clipă, în prada tentaţiei de a se repezi spre grupul mecanicilor şi de a chema ajutor. Dar se răsgândi imediat. Aceşti oameni nu o vor crede şi chiar dacă ar fi crezut-o, Silverstein va trage asupra lor. Resemnată, ea urcă treptele şi intră în cabină.

Nolan o urmă. Silverstein se pregătea să urce la rândul sau, când ieşi un om din hangar şi alergă în direcţia lor.

— Opriţi, strigă el. Ordinul poliţiei: nici un avion nu trebue să decoleze astă seară.

Dar, fără a-l asculta, Silverstein urcă scara. Unul din mecanici se repezi.

— Hei, spuse el apucându-l pe Silverstein de haină.

Acesta pusese piciorul pe treapta a doua, se întoarse şi duse mâna la buzunar.

— Atenție, trage, urlă un alt mecanic. Dar era prea târziu. Se auzi o detunătură, și omul, lăsând haina, se prăbuși pe pământ.

Ceilalți rămaseră o clipă înmărmuriți. Silverstein profită pentru a urca ultimele trepte, aruncă scara cu o lovitură de picior și închise ușa după el.

— Inainte, și repede, strigă el.

Cu un gest rapid, pilotul apleca pârghiile de comandă. Motorul începu să duduie și o imensă rafală, produsă de elice, mătură șapca nefericitului mecanic, care zăcea lângă poarta hangarului. Aparatul oscilă, în timp ce o aripă se apleca într'un fel neliniștitor, atinse aproape, în trecere, un alt avion care ateriza, se întoarse de două sau trei ori pe loc, la vreo zece metri deasupra solului și, în cele din urmă, redresându-se, porni spre nord.

In acest timp, avionul cu care era să se ciocnească, atingea pământul. Imediat, un bărbat se repezi afară. El părea furios.

— Cine e nebunul ăsta, strigă el. Unor asemenea oameni ar trebui să nu li se dea voie să piloteze.

In momentul acela, Rex ajungea pe aerodrom. La început, el crezu că avionul acesta era acela al lui Silverstein și cu revolverul în mână se repezi spre grup. Apropiindu-se, el își dădu seama că, nu numai că banditul nu se afla printre ei, dar că se petrecuse ceva grav. Intins pe pământ, zăcea un corp omenesc; alături de el trei oameni discutau cu însuflețire.

— Ce s'a întâmplat! întrebă Rex gâfâind. Sunt Trent, dela Scotland Yard și caut un individ cu numele de Silverstein.

— A plecat, răspunse cu amărăciune unul din lucrători, dar, mai înainte... l-a ucis pe Jimmy.

— Și pe mine era să mă curețe, spuse omul care aterizase. Era să ne ciocnim.

— Oh! strigă Rex. Era cu o fată tânără?

— Da. O blondă.

Jane venea în fugă cu ceilalți. Ea întrebă imediat:

— A luat-o pe Valerie?

El făcu semn că da, și reluă:

— Trebue să trimitem imediat un apel prin telegraf tuturor aeroporturilor. Dumnezeule, dacă soseam cu două minute mai devreme!...

— Dacă vrei, interveni omul cu care era să se ciocnească Silverstein, aș fi încântat să capturez bruta asta. Am un post de T. F. F. pe bord și rezervorul e plin. L-am putea prinde.

— Câți pasageri iei?

— Șase.

Mai înainte ca Rex să aibe timp să răspundă, Jane se repezi.

— Vin și eu, spuse ea.

— Bine. Îl luăm de asemenea pe Wilburton și pe sergent. Vei pilota avionul, domnule; dar ne trebue un telegrafist.

Din fericire unul din lucrători se găsi a fi chiar specialistul cerut. Se îmbarcară cu toții și un minut mai târziu, avionul porni cu un sgomot de tunet, în direcția nord-vest.

XXV.

— Vasul e ancorat în golful Caryn, la trei ore de aici, spuse Rouch. Este acolo un teren unde vom putea ateriza, în timp ce căpitanul ne va trimite barca.

Ei sburau de câtva timp, când atenţia lui Silverstein fu atrasă de două puncte luminoase cari se deplasau pe cer, la oarecare distanţă de ei. El îl atinse pe pilot pe umăr.

— Ce este? întrebă el cu o voce sugrumată.

Rouch zâmbi. El avea o încredere fără margini în aparatul său.

— Trebue să fie pentru noi, răspunse el liniştit.

Punctele se apropiau. Indată se distinse în spatele lor forma unui avion, care putea fi situat la treizeci sau patruzeci de yarzi.

— Vor trage asupra noastră, murmură Smannel.

— Nu este un aparat militar, şi apoi nu vor îndrăsni cu fata pe bord, reluă Rouch. Nu vă neliniştiţi, scăpăm noi de ei.

Sgomotul motorului se mărea din ce în ce. Pasagerii se cramponau cu disperare de scaunele lor. Se auzi un fel de pârâit; aparatul întreg vibră şi se repezi în cap, cu viteza grozavă de cinci sute de

mile pe oră. In spatele lor, celălalt avion cobora de asemenea.

Deodată, ei fură înconjurați de o ceață întunecoasă. Rouch întrase într'un nour.

Sgomotul îngrozitor încetă, dar aripile se aplecară puternic într'o parte, în timp ce Silverstein împreună cu ceilalți erau aruncați pe solul cabinei. Rouch oprise motorul.

Timp de un minut, ei sburară în tăcere străbătând acest întuneric înghețat. Apoi, din nou, se văzu clarul de lună; celălalt avion dispăruse.

— Am scăpat de ei, spuse Rouch triumfător.

Și el nu mai adăugă nici un cuvânt în timpul celor două ore ce urmară. Ei sburau acum mai jos, consultând hărțile pentru a găsi un loc de aterizare.

— Cred că am ajuns, pronunță însfârșit laconicul Rouch.

La lumina lunei se zărea, într'adevăr, un șes de teren gol spre North Wales. Mai departe, se putea distinge parglica argintată a apei și de-alungul coastei, luminile unui orășel. Rouch aruncă o privire pe hartă.

— Aici e. Uite locul Corry.

— Salvați! strigă Silverstein. In aceeași [illegible], el scoase un țipet teribil aparatul [illegible] să oscileze, părând a voi să se oprească. Bâzâitul motorului încetase.

— O pană, spuse Rouch scurt. Nu-mi pune întrebări; voiu încerca să aterizez aici.

Dar nu era lucru ușor; el sbura atât de jos încât nu-i mai rămânea decât un foarte mic spațiu pentru a se așeza.

— Țineți-vă bine.

Pământul se apropia din ce în ce mai mult. La vreo treizeci de metri, Rouch apăsă pe un mic buton din fața lui. Imediat țâșni un fulger de magne-

ziu, inundând cu un torent luminos massa întunecată a pământului. Se văzu atunci o colină cu vârf, ale cărei flancuri erau repezi.

Pilotul scoase una din cele mai formidabile înjurături ce-au răsunat vreodată în vreo limbă. Ciocnirea trebuia să se producă, neapărat. De acum nu mai putea fi evitată. Silverstein devenise livid; mâinile i se crispau convulsiv, pe lemnul scaunului său, dar fața-i trasă exprima cu toate acestea o uimitoare stăpânire de sine. Lui Smannel îi clănțăneau dinții. Cât despre Nolan, mizerabilul se trântise pur și simplu pe jos; ochii săi plini de groază erau îngrozitori la vedere. El profera cuvinte fără șir, întretăind rugăciunile și blestemele. Singură Valerie rămânea aproape indiferentă la tot, nepărând chiar să-și dea seama de primejdia în care se găsea.

In acest timp, Rouch manevra cu o precizie uimitoare. Obiectivul său consta în a ateriza cât mai puțin brutal posibil. Lovitura aruncă pe cei trei pasageri afară. Se auzi un pârâit teribil; elicile se opriră brusc, și fuselajul alunecă pe pământul stâncos.

Deodată, totul recăzu în tăcere. Nu se mai auzeau decât gemetele lui Nolan. Rouch vorbi primul; pilot desăvârșit, el avea experiența unui oarecare număr de accidente. Pentru el, accidentul de față nu era mare lucru.

— Uf! strigă el, a fost cam tare. E cineva rănit?

El însuși fusese aruncat peste volan, și buza îi sângera din abundență. Nolan se alesese cu un ochiu vânăt, și sărmanul Smannel își muscase limba, în cădere. Dar nimeni nu fusese atins serios.

Ei ieșiră din avion. Atingând pământul, Silverstein își reluă autoritatea.

— Smannel, supraveghiază fata. Apoi adresându-se

lui Rouch: Uite-te pe hartă să vedem care este cel mai apropiat orăşel.

După o clipă, cei doi bărbaţi ridicară capetele.

— Este unul la vreo patru mile de aici, şi vasul se găseşte la opt mile, dar în direcţia opusă, şi, în plus, drumul este impracticabil. Să ne oprim mai întâiu în orăşel, şi să încercăm să închiriem o maşină. Nolan, dumneata care eşti puternic, du valiza, eu voiu merge înainte.

Ei începură să meargă

verstein, drumul era impracticabil. Pretutindeni coline şi o beznă aproape totală. O tăcere impresionantă domnea, turburată numai de ţipetele vreunei păsări nocturne. Ei înaintau pe pipăite, când coborînd o pantă, când urcând o înălţime. Pietrele se rostogoleau mereu sub picioarele lor. Valerie se simţea la capătul puterilor. Picioarele sale amorţite de oboseală o făceau să sufere mult şi lumină nu se vedea nicăieri. Nolan nu mai putu.

— Dacă ne-am odihni puţin? Valiza asta e cam grea.

De comun acord, se hotărîră să se oprească şi să aştepte până la ziuă. Nolan îşi şterse fruntea cu satisfacţie, în timp ce Valerie se lăsă să cadă pe pământ, epuizată; fără această oprire, ea n'ar mai fi putut face un pas.

XXVI

— Al dracului! strigă proprietarului avionului (el se numea Selby), l-am pierdut şi nu mai avem benzină.

— Mai bine să aterizăm imediat, spuse telegrafistul, altminteri, vom cădea în valuri. Atlanticul nu mai este decât la două minute.

Rex şi Wilburton dădură din cap, în semn de asentiment. Cei doi bărbaţi nu-şi schimbaseră hainele, astfel că dârdâiau de frig. Jane, de asemeni se simţea îngheţată.

— Port-Henry este pe aici pe aproape, continuă Selby, are un mic aeroport şi un hotel convenabil. In timp ce veţi face o baie caldă, eu voiu telefona pretutindeni prin împrejurimi.

Rex spumega la gândul că fuseseră pe punctul de al aresta pe mizerabil. Cu faţa contractată, el se întoarse spre Wilburton.

— Cu toate astea n'o să-mi scape, spuse el cu mânie; îl voiu regăsi şi dacă i s'a întâmplat ceva Valeriei, nenorocire lui.

Dar Wilburton îl privi drept în faţă. Ochii săi verzi străluceau ciudat.

— Nu, Rex. Dacă i s'a întâmplat ceva Valeriei, va avea de-aface cu mine.

El spuse aceasta calm, dar o lumină de ferocitate îi trecu pe față. Rex rămase înmărmurit; acum înțelegea că neliniștea lui Valerie nu era de comparat cu aceea simțită de Wilburton. Desigur, el avea afecțiune pentru fată dar nu dragoste, pe câtă vreme Wilburton... Un timp, Rex se simțise foarte atras de Valerie, dar acest sentiment făcuse loc unei adevărate prietenii. Wilburton o iubea după cum el o iubea pe Jane. Această descoperire i-l făcu pe Wilburton mai simpatic.

Începură să se zărească luminile aerodromului din Port-Henry. Selby ateriză încet, în sbor planat, în fața hangarelor. De acolo, ei săriră într'un taxi și descinseră la Grand Hotel. In ciuda orei tardive, personalul hotelului îi primi foarte cordial și le servi groguri cu rom. Rex și Wilburton făcură câte o baie fierbinte, și-și puseră niște pyjamale groase ce le fură împrumutate. In acest timp, Selby telefona la Scotland Yard.

Câteva minute mai târziu, el intra la Rex și-l găsi pe acesta confortabil instalat în fața unui radiator.

— Am vorbit cu Scotland Yardul, dar mă tem că nu vor putea face nimic în noaptea asta. Inspectorul Williams va fi aici mâine în zori. In locul dumitale, m'aș odihni puțin.

Rex nu avea nici un chef să doarmă, dar nu avea altceva de făcut. Cu inima grea, el se culcă și adormi imediat, mort de oboseală.

A doua zi fu trezit de Selby. Timpul era foarte întunecat și ploaia șiruia pe ferestre. Selby purta sub braț hainele tânărului cari fuseseră la uscat.

— Scoală-te, e unsprezece și jumătate; Inspectorul șef Williams te așteaptă jos. Avionul lui Silverstein a fost descoperit sfărâmat...

Dar față de expresia îngrozită a celuilalt, el se grăbi să adauge:

— N'a fost găsit nimeni. Au fugit, după ce-au fost siliți să aterizeze brusc. Poliția cercetează împrejurimile.

Și aruncând o privire pe fereastră:

— Nu prea au timp frumos.

Intr'o secundă, Rex sări din pat și se îmbrăcă în grabă. După câteva clipe o întâlnea pe Jane în sufragerie. In timp ce mâncau, intră Inspectorul șef.

— Nimic nou? întrebă Rex, cu o licărire de speranță în ochi.

— Asta, răspunse polițistul, scoțând din buzunar o tabacheră minunată de aur.

— Tabachera lui Silverstein, strigă Jane. Unde ai găsit-o?

— Pe colină, aproape de aparatul sfărâmat. După indicația asta, mă gândesc că probabil s'au refugiat înspre Port-Henry. Oamenii noștri scormonesc toate înălțimile din jurul orașului.

O tăcere, apoi:

— De îndată ce va fi ceva, vă spun.

— Nu, spuse Rex, venim și noi.

El înghiți ceaiul și se repezi, urmat de Wilburton și Jane. După o oră de mers repede, ei întâlniră agenții ce cercetau ținutul. Ceața devenea din ce în ce mai deasă și era imposibil de a distinge ceva la zece pași. Oamenii comunicau între ei cu ajutorul fluierelor; astfel pierduți prin ceață, s'ar fi spus o armată de fantome.

Cercetările erau foarte grele. Cu o asemenea ceață, era de altfel cât se poate de normal. Deodată, se auzi un fluierat ascuțit și prelung.

Rex se întoarse spre Wilburton.

— Semnalul de plecare, spuse el cu amărăciune. Trebue să ne întoarcem la Port-Henry.

— Poate că ceilalți vor avea mai mult noroc; s'ar spune...

El se întrerupse brusc. Pusese piciorul într'o groapă și căzu.

— Te-ai lovit? întrebă Jane neliniștită.

— Nu-i... nimic.

Ajutat de Rex el reuși să se ridice, făcu câțiva pași și ar fi căzut din nou dacă nu l-ar fi reținut tânărul.

— Dumnezeule! strigă el, cred că mi-am scrântit glezna.

Și se sprijini de Rex, în timp ce fața îi exprima o mânie stăpânită.

— Stai jos și lasă-mă să mă uit, spuse acesta.

Wilburton ascultă făcând o strâmbătură de durere.

— E aceeași gleznă. A mai fost scrântită de două ori și a rămas cam slabă. Cel mai bine ar fi s'o bandajăm.

Rex aprobă și, sfâșiindu-și batista, improviză un bandaj în jurul gleznei. Wilburton se putu ridica și merse încet, sprijinit de umărul însoțitorului său. In timp ce ei făcuseră această mică operație, fluierăturile se îndepărtară până ce dispărură.

— Nu vă neliniștiți. I-am pierdut, dar asta nu ne va împiedica să ne întoarcem liniștiți la Port-Henry.

Timp de o oră ei merseră la întâmplare, urmând urmele de pași pe cari le găseau în drum. Deodată, Jane scoase un strigăt.

— Uitați-vă, făcu ea, piatra aia mare... acolo...

— Ei? întrebă Wilburton cu tristețe.

Este piatra pe care te-ai așezat în timp ce Rex îți bandaja glezna. Am parcurs un cerc... Ea se opri un moment. Acum că s'a mai luminat, vom putea vedea ceva.

Într'adevăr, ceaţa se micşora vădit. Începuse să sufle o briză uşoară, gonind norii în depărtare; pe cer începură să se zărească stelele.

— Avem noroc, strigă Rex, vom putea regăsi drumul până la Port-Henry.

Jane deschise gura pentru a-i răspunde, când, deodată fu văzută repezindu-se spre Rex şi apucându-l de braţ.

— Auzi? spuse ea cu o voce înăbuşită.

Cei doi bărbaţi se opriră, cu urechea atentă.

Din depărtare, se auzi distinct sunetul mai multor detunături. Fură patru, pe rând.

Rex se întoarse spre Rex şi Wilburton.

— Aşteptaţi-mă aici, pronunţă el repede; mă duc să văd ce este.

XXVII.

În timp ce Rex împreună cu ceilalți străbăteau ținutul în toate direcțiile, Silverstein, Rouch, Smannel, Nolan și Valerie, rămaseră ascunși într'un fel de șanț larg, adăpostit de câteva tufișuri. Orele treceau, interminabile, pentru acești oameni lipsiți de hrană și înghețați de frig. Din când în când, ei auzeau, în depărtare, și foarte înăbușită de ceață, câte o fluierătură, provenind dela agenții lansați în urmărirea lor. Pela prânz, unul din cercetași veni lângă ascunzătoarea lor, se împiedică, și fu cât pe aci să cadă.

Era un bărbat de oarecare vârstă, înarmat cu o bâtă lungă. Fu văzut apărând deodată, pe jumătate ascuns în ceață, încercând să privească, cu prudență în jurul lui. El se opri chiar pe marginea șanțului și începu să pipăie terenul cu bastonul. Silverstein o apucă pe Valerie cu o mână de fier, în timp ce cu ccalaltă apuca revolverul. Nolan era ghemuit ca un animal gata să sară; Valerie nu clinti; ea dorea cu ardoare ca omul să-i descopere și să dea alarma, dar, în acelaș timp, se întreba cu spaimă ce soartă îi rezervau banditii nenorocitului.

Necunoscutul se întrerupse din căutat. Fu auzit scoțându-și pipa din buzunar și aprinzând-o. Cu un

gest mașinal el aruncă chibritul care căzu chiar în șanț. Tocmai în momentul acela se aplecă, când deodată fața îi luă o expresie buimăcită; rămase nemișcat câteva secunde, cu gura deschisă. Lângă chibritul încă arzând, el zărise piciorul unui om.

— Ne-am curățat, murmură Silverstein. Repede, pe el, până ce nu dă alarma.

Nolan se ridică, apucă omul de gleznă și-l trase spre el. Buimăcit încă, acesta vru să țipe, dar revolverul lui Silverstein lipit de tâmpla sa îl făcu să înțeleagă că era mai bine să tacă.

— Nu mișca, ordonă banditul cu vocea joasă. Nu trebue să se știe că ești aici.

Câtva timp oamenii căutară prin împrejurimile șanțului. De jos, se vedeau lanterne mergând, apoi fluierăturile se îndepărtară și totul recăzu în liniște.

— Uf! strigă Silverstein, privindu-l pe necunoscut. Legați-l bine.

El adăugă, pe un ton nemulțumit:

— Blestemata asta de ceață ne-a adus servicii până acum, dar mai târziu ar putea să ne dăuneze.

La căderea nopții, se hotărîră să plece. Înfometați și dârdâind de frig, ei reîncepură să urce colina. Cu toții erau descurajați și dorind să se termine într'un fel. Omul fusese legat solid și părăsit în șanțul destinat fără îndoială să-i devie mormânt.

După câtva timp vocea lui Silverstein se auzi din nou.

— Ceața s'a risipit, spuse el triumfător, vom putea găsi drumul și închiria o mașină.

Auzind aceste cuvinte, Valerie simți că leșină Dacă banda lui Silverstein reușea să ajungă la vapor, orice speranță era pierdută. Nenorocita își adună toate puterile, încercând să găsească o soluție, chiar disperată.

Tocmai urmau un fel de cornișă, ce mărginea

flancurile colinei. La dreapta, coasta muntelui forma un fel de zid de piatră; la stânga, el cobora în pantă repede. Valerie nu putea calcula adâncimea prăpastiei, dată fiind ceața și întunericul. Ar fi putut avea tot atât de bine zece ca și cincizeci de picioare.

Într'o secundă hotărîrea ei era luată. Ea știa că în orice caz odată ce ajungea pe vasul lui Silverstein, nu-i mai rămânea nici o șansă de salvare. Mai bine să moară încercând să fugă.

Fără să șovăie, ea trecu încet distanța ce-o despărțea de margine și se aruncă în gol.

La început fu o cădere îngrozitoare în întunericul înghețat. Din fericire, pământul era foarte accidentat, și spațiul care se găsea între două povârnișuri nu era mai mare de zece sau douăsprezece picioare. Dar sguduitura fusese atât de puternică, încât inima păru că i se golea cu totul. Ea căzu pe o mică proeminență a terenului, încercă zadarnic să se agațe de crăcile ce le întâlnea, și în cele din urmă se rostogoli vreo treizeci de metri, până la poalele colinei. Câteva pietre târîte de greutatea corpului ei, căzură cu ea.

Nolan o văzu primul sărind. Scoțând un strigăt de furie, el apucă revolverul și trase, dar glonțele se pierdu în gol. La sgomotul împușcăturei, ceilalți se întoarseră, ducându-și instinctiv mâna la revolver. Ei văzură că Valerie lipsea.

— Ce s'a întâmplat?... A căzut? întrebă Silverstein.

Și aplecându-se înainte, el încercă să privească în întuneric.

— A sărit, spuse Nolan. Ascultați...

Se auzea sgomotul unei pietre care se rostogolea, repercutat de ecou. In prada unei furii subite, Nolan trase în direcția aceea.

— Eşti nebun! strigă Silverstein cu vioiciune. O să alarmezi toată lumea din împrejurimi.

El tăcu un minut, apoi ochii săi aruncară fulgere.

— Să sperăm că a murit; în tot cazul nu mai putem întârzia pe aici.

Şi-şi reluă mersul întrerupt, în timp ce ceilalţi îl urmară în silă.

Pela ora zece, ei zăriră însfârşit primele lumini ale unui orăşel, situat la poalele colinei. O potecă strimtă pleca din locul unde se aflau ei, şi ducea spre şosea.

Incet, cu tot felul de precauţiuni, cu inima bătând repede, ei coborîră spre ceeace li se părea a fi salvarea lor. Silverstein îşi recăpătase toată energia; cu o voce limpede, el dădu următoarele instrucţiuni:

— E târziu, cea mai mare parte a locuitorilor s'a culcat. Vom pătrunde în casa aceea mare ale cărei lumini le vedeţi chiar la marginea orăşelului. Cred că trebuie să fie cea mai bogată din ţinut, şi în consecinţă, cu siguranţă că va avea un garaj. Să încercăm să facem cât mai puţine pagube şi nu trageţi decât dacă nu mai puteţi face altfel.

Casa în chestiune era cu totul izolată. Oamenii săriră cu uşurinţă peste un zid destul de jos, străbătură în goană o pajişte vastă şi se ascunseră sub portal. In acest timp Silverstein sună.

Urmă o clipă de tăcere, apoi în interior răsunară paşi şi uşa se întredeschise. Un servitor bătrân cu părul alb se uită la ei.

— Ce vreţi? întrebă el crezând mai întâiu că are de-aface cu cerşetori. Se dete de altfel imediat înapoi, căci Silverstein îi lipi revolverul de piept.

— Câţi sunteţi? întrebă banditul cu o voce şuerândă.

Omul părea înlemnit. El bâlbâi, clănţănind din dinţi:

— Este Mr. şi Mrs. Lloyd, bucătarul şi eu.

In clipa aceea, o voce strigă:

— Cine este, Morgan? Pentru ce nu intră?

— Ai grije de el, ordonă Silverstein lui Nolan şi în trei salturi, el străbătu vestibulul. In salon, un bărbat şi o femeie şedeau liniştiţi lângă cămin. Văzându-l pe Silverstein, livid, slăbit, cu o barbă de două zile, care îi privea sălbatec, ei se înfiorară de groază.

Banditul zâmbi, descoperindu-şi dinţii de lup.

— Mr. şi mrs. Lloyd, nu?. Mulţumesc că m'aţi lăsat să intru. Apoi ridicând tonul: Rouch, leagă-i. La cea mai mică mişcare, ucide-i.

Primul gest al bandiţilor fu să se repeadă în bucătărie, pentru a se ospăta. In timp ce mâncau cu lăcomie, Silverstein luă cuvântul.

— Acum, vom face o baie bună şi o ştergem. Am văzut în gară [illegible] grozavă — un Humber Saloon. Il luăm şi pe Mr. Lloyd cu noi. Dacă suntem opriţi, el va răspunde că suntem prietenii lui şi că e foarte grăbit. Cum el este un magistrat din acest ţinut, nu vom risca nimic cu el şi revolverele noastre vor răspunde de buna lui credinţă.

— Pe urmă ce facem cu el? întrebă Rouch.

Silverstein dădu din umeri.

— Odată în siguranţă nu vom mai avea nevoie de el şi cred că cel mai bun lucru ar fi să-l suprimăm.

XXVIII.

Valerie încercă cu greutate să se ridice. Corpul o durea îngrozitor; i se părea că toate oasele îi sunt rupte.

Ea făcu câţiva paşi clătinându-se, susţinută numai de efortul voinţei sale. In primele secunde o năpădi o asemenea slăbiciune, încât se lăsă să cadă din nou şi adormi adânc.

Ea se trezi, când ceva în ceaţă, îi atrase atenţia. Un bărbat, cu revolverul în mână, păşea cu prudenţă pe o movilă apropiată. Valerie se trase repede înapoi, dar în mişcarea ce-o făcu, se detaşă o piatră şi se rostogoli câţiva metri. La sgomot, omul se întoarse şi îndrepta acum arma spre faţă. Aceasta îi putu distinge trăsăturile.

— Rex! strigă ea.

El se trezi şi o luă în braţe.

— Eşti bine? Ce s'a întâmplat? Şi Silverstein?

Ea nu răspunse imediat. In bucuria ei, se agăţa de el, ca un copil.

— Am sărit în prăpastie şi am scăpat, reuşi ea să bolborosească. Ei sunt în drum spre orăşel de unde vor să fure o maşină. In Caryn Bay îi aşteaptă un vapor.

— I-am căutat toată ziua, dar cu blestemata asta de ceață nu se vedea nici la doi pași. Ne-am rătăcit.

— Și eu, murmură ea.

— Slabă consolare, spuse Rex zâmbind. Dar trebue să mergem la Jane și Wilburton.

Grație ceței care se mai risipise și urmelor lăsate cu grije de Rex, ei reușiră să găsească repede drumul. Zărind-o pe Valerie, Wilburton uită de glezna scrântită și se repezi spre ea. Dar efortul fusese prea puternic: el scoase un geamăt de durere și se prăbuși. Valerie alergă speriată spre el.

— Ești rănit? întrebă ea cu o voce sfâșietoare.

— Nu-i nimic, bolborosi Wilburton și ridicându-se o apucă de mâini.

Jane îl trase pe Rex de o parte.

— E mișcător, nu? S'ar spune că prietena ta și Wilburton au o grămadă de lucruri să-și spuie.

Și făcând câțiva pași, ea întrebă sarcastic:

— Gelos?

— Grozav.

— Oh!

De data aceasta, vocea sa își pierduse intonația ironică.

— Întotdeauna ți-au plăcut blondele, adăugă ea după o clipă.

— Chiar așa, răspunse Rex, cât se poate de flegmatic, cât despre tine, ție nu ți-au plăcut decât bărbații serioși cari câștigă bani mulți.

— Adevărat, replică ea cu mânie, în timp ce o licărire de mâhnire îi strălucea în ochii-i negri.

— Păcat că suntem atât de nepotriviți, spuse el liniștit, odată căsătoriți, o să ne certăm ca câinele cu pisica.

— Odată căsătoriți?... Obrajii săi se împurpurară subit. Pentru ce spui asta? N'aș vrea...

Dar el o întrerupse cu răceală.

— Oh! ba da, vei vrea. Ne vom căsători de îndată ce se va termina afacerea asta. Acum, nici o vorbă, sau îți trag o palmă...

— Ai îndrăsni, Rex... oh! Rex.

Ea avea respirația întretăiată.

— Mă iubești într'adevăr mai mult decât orice? reluă ea după o clipă de tăcere.

— Mai mult decât orice pe lume, spuse Rex îmbrățișând-o cu dragoste.

Și, căzând de acord, ei se duseră spre perechea cealaltă.

Acum noaptea era luminoasă și la lumina stelelor, ei puteau merge fără greutate. La început, înaintară încet, din cauza lui Wilburton. Deodată, văzură un drum mic care cobora ușor.

— Insfârșit, suspină Wilburton, nu mai avem decât să urmăm poteca asta și ajungem în cel mai apropiat orășel.

Curând, auziră pasul unui cal și o brișcă condusă de un țăran bătrân apăru pe drum. Îi rugară să-i ducă până în oraș și acesta consimți imediat. Acolo, închiriară o mașină care părea să dateze de pe vremea potopului și care îi transportă la Port-Henry.

Primul lucru ce-l făcură, la sosire, fu să-l caute pe Inspectorul șef Williams.

— Ai spus Caryn Bay, exclamă acesta, văzând harta. El luă un ghid și-l consultă înfrigurat. Este la mai mult de treizeci de mile de aici (el se încruntă). Nu e chiar un sat; câteva colibe de pescari numai. Dacă au putut face rost de o mașină, au ajuns deja și în acest caz...

— Să luăm avionul, îl întrerupse Rex, trebue să fie pe acolo un teren unde am putea ateriza, fiindcă chiar el...

— Bună idee, îi tăie vorba polițistul. Telefonez imediat la aeroport. Haide Rex.

— Să-l luăm şi pe Wilburton, propuse Rex, el m'a pus pe urma lui Silverstein şi i-am promis că va fi cu noi până la sfârşit.

Inspectorul se împotrivi puţin, de formă, după care primi.

— Şi eu? întrebă Jane.

— Du-te şi culcă-te, spuse tânărul cu o voce energică, ne revedem mâine.

Inspectorul şef, Rex şi Wilburton luară încă trei oameni: pe sergentul care-l urmase pe Rex până la Port-Henry şi doi agenţi înarmaţi până în dinţi. Astfel că la aeroport sosi o trupă mică destul de impresionantă. Avionul era gata de plecare.

In mai puţin de un sfert de oră, ei străbătură distanţa ce-i separa de Caryn Bay. Dedesubtul lor, ei distingeau o mare întindere de nisip; în golf se afla ancorat un vas mic.

— Aterizează aici, ordonă Inspectorul şef pilotului, apoi pleci imediat spre Port-Henry. Nu vreau ca Silverstein să vadă avionul.

Aterizarea avu loc fără incidente şi toată banda sări pe pământ. Pe plaje, se vedeau două bărci, puse la adăpostul valurilor. Impingând una în apă şi instalându-se în ea, oamenii noştri se îndreptară spre vas.

Pe măsură ce se apropiau, ei îşi putură da seama de activitatea ce domnea pe bord. Când ajunseră la cincizeci de metri, o voce îi interpelă.

— Ah! iată-vă. Ce s'a întâmplat? Am aşteptat toată noaptea.

Nu răspunse nimeni. In câteva clipe ajunseră lângă vas şi inspectorul urcă primul scara de frânghie care conducea pe bord. Rex îl urmă imediat, desfăşurând o agilitate de maimuţă. Pe punte, un bărbat înainta, cu mâna întinsă.

— Erăm pe punctul de plecare... el se întrerupse, văzându-l şi pe Rex.

— Cine dracu sunteţi? Nu sunteţi acei pe cari îi aşteptam...

Trei sau patru membri ai echipajului cari erau de faţă se pregătiră să se arunce asupra nouilor veniţi, dar revolverele lui Rex şi ale Inspectorului îndreptate spre ei, le tăiară elanul. In acest timp, se urcară pe punte şi sergentul împreună cu cei doi agenţi.

— Sunt Inspectorul şef Williams, dela Scotland Yard, spuse detectivul, pe un ton scurt şi caut pe un anume Silverstein care trebue să se îmbarce cu banda lui pe vasul dumitale. Te previn că la cel mai mic semnal de alarmă, veţi fi acuzaţi de complicitate. Acum, voi ceilalţi, adăugă el întorcându-se spre oamenii săi, instalaţi-vă aici.

Echipajul se îndepărtă cu un aer supus; el se apropie de căpitan.

— Voiu lăsa doi oameni pe punte, în timp ce noi vom merge în salon. Imediat ce vine Silverstein, adu-l în salon; nu încerca să-l avertizezi că te vei căi amarnic.

Căpitanul protestă de buna lui credinţă, şi Rex, însoţit de inspector, Wilburton şi de unul din agenţi, pătrunse în salon. Sergentul şi celălalt agent rămaseră pe punte. Trecu o jumătate de oră.

Deodată, privind pe fereastra cabinei, ei zăriră acolo, pe drum, două puncte luminoase ce se măreau din clipă în clipă. O maşină venea în goană în direcţia plajei.

XXIX

Bărbatul care conducea maşina nu era altul decât Mr. Lloyd, sub ameninţarea revolverului lui Silverstein. Gonind în noaptea neagră, acest demn gentleman reflecta la situaţia lui ciudată.

Trebue mărturisit că gândurile sale nu erau prea vesele. El îşi dădea seama perfect că banditii se serveau de el ca şofeur pentru cazul când ar fi opriţi pe drum; mai mult, el înţelesese, după câteva fraze schimbate între Silverstein şi banda sa, că aveau să se îmbarce pe un vas. Odată la destinaţie, ce vor face cu el?

Mr. Lloyd era un bărbat şiret. El îşi întrebuinţa toate resursele imaginaţiei pentru a eşafoda un plan ca să scape de soarta ce i-o rezervau banditii. Nu ajunseră încă la Caryn Bay că hotărîrea sa era luată.

— Drept spre plaje şi opreşte acolo, ordonă Silverstein.

Ei se găseau la intrarea golfului. Pe stânga era marea şi aproape de tot, vasul.

Mr. Lloyd întoarse volanul cu putere. Maşina făcu un salt, aruncându-şi pasagerii de pe scaune. In aceeaş clipă, mâna lui dreaptă, apucă mânerul portierei, în timp ce mâna stângă apăsa pe butonul care stingea lumina. Profitând de întuneric, el deschise portiera şi se aruncă afară. Nisipul moale,

de cealaltă parte a drumului, amortiză considerabil căderea. El se rostogoli de câteva ori şi se ridică nevătămat.

Maşina continua să meargă în zig-zag, încă vreo douăzeci de metri, până ce Silverstein găsi butonul de contact pentru a o opri. Smannel, Nolan şi Rouch săriră afară, dar Silverstein îi reţinu cu brutalitate.

— Staţi liniştiţi, idioţilor şi aruncaţi-vă revolverele. Lăsaţi-l dracului de om. Esenţialul este să fugim.

Pe plaje, ei găsiră barca. Când fură aproape de vapor, vocea căpitanului îi interpelă.

— Cine e?

— Şeful! strigă Silverstein.

Pe bord fu mare mişcare. Scara de frânghie fu aruncată. Pe punte, căpitanul veni în întâmpinarea lui Silverstein. El părea preocupat.

— Am aşteptat cam mult, spuse el; încă puţin şi ar fi trebuit să ridicăm ancora.

Silverstein dădu din cap. Ajungând pe puntea vasului, el redeveni cu totul stăpân pe sine. Gândul că, peste câteva clipe, coastele ţinutului Wales aveau să dispară din faţa ochilor lui îi dădea siguranţa de odinioară. Odată mai mult îşi învinsese adversarii. Peste câteva luni, după ce totul va reintra în ordine, va reveni în Anglia sub un alt nume.

— Bine, căpitane. Acum, cu cât vom pleca mai repede, cu atât mai bine.

— Am înţeles, domnule. Veniţi în salon, până ce dau ordinele necesare.

— De ce nu? Nolan, dă-mi valiza.

Şi, luând bagajul din mâna lui Nolan, se îndreptă spre salon. Acesta era o încăpere mică foarte confortabilă, mobilată cu fotolii de piele. Silverstein lăsă valiza ce conţinea toate hârtiile sale şi se aşeză.

— Cred că noaptea asta vom dormi mai liniştiţi decât noaptea trecută, spuse el scoţând un adânc

oftat de uşurare.

— Mă îndoiesc, pronunţă o voce calmă. Sus mâinile!

Intr'unul din colţurile salonului, se ridică deodată un covor şi Inspectorul şef înaintă brusc. In acelaş timp, în partea cealaltă se deschidea o uşe, lăsând să treacă pe Rex, urmat de Wilburton şi de sergent. Fiecare din aceşti oameni aveau câte un revolver.

— Partida s'a terminat, spuse poliţistul, a durat cam mult, dar acuma te-am prins.

El tăcu o clipă, apoi reluă:

— Silverstein, te arestez pentru uciderea lui James Williams, pe aerodromul din Mayford. Trebue să te avertizez că alte acuzări sunt ridicate de asemenea în contra dumitale şi că va trebui să te aperi în cursul procesului.

In timpul acestui discurs, Silverstein rămase nemişcat, ca lovit de trăznet. Faţa îi era lividă, dar ochii îi aruncau fulgere sălbatice. Scoţând un mormăit care nu avea nimic omenesc, el duse mâna în buzunar şi scoase un revolver.

Patru detunături răsunară în acelaş timp. Wilburton se clătină puţin. Glontele tras de bandit îl atinsese ureche.

Cât despre Silverstein, el scoase un suspin slab şi căzu. Revolverul îi scăpă din mână fără puteri. Când oamenii se apropiară de el, era mort.

— Va să zică era şi o femeie în bandă? făcu Asistentul Comisarului, ea te-a ajutat mult, nu-i aşa?

— Fără ea, n'aş fi putut relua niciodată diamantele lui Sir Gilman, nici n'aş fi putut descoperi pe Inger, răspunse Rex. Nu pretind că ea a lucrat întotdeauna pentru poliţie; ceeace căuta ea mai mult, era de a stabili dovezile nevinovăţiei tatălui său.

— Şi a reuşit. Am găsit în valiza lui Silverstein

niște hârtii cari arătau că Mc Leod fusese victima unei tragice erori judiciare. In tot cazul, date fiind împrejurările, poți să afirmi că a lucrat cu poliția. Cât despre prietenul dumitale, Wilburton, îmi închipui că și el te-a ajutat.

— Chiar așa. N'aș fi făcut nimic fără ajutorul lui. Dacă i se aduce cea mai mică acuzație, îmi va face cea mai mare plăcere să fiu martor în favoarea lui.

— Cu alte cuvinte va fi achitat, căci ziarele au făcut din dumneata un erou național. Bine, îl lăsăm, dar... sfătuiește-l să fie prudent.

— Nu te îngriji de asta: nu-ți mai cauza nici o supărare. Se căsătorește săptămâna viitoare și pleacă cu soția lui ca să exploateze o fermă din America de Sud.

— Nu e de plâns, dacă se căsătorește cu miss Leod. Am să asist și eu la căsătorie. După cele ce s'au întâmplat tatălui ei, merită atâta lucru. Dar dumneata nu te însori? Felicitările mele. Miss Gilman e fermecătoare.

— Mulțumesc. A propos, când am luat afacerea asta în mâini, mi-ai dat gradul de sergent. Acuma mai sunt în poliție?

Asistentul de Comisar păru cam stingherit.

— Dar, dumneata și logodnica dumitale aveți bani destui... Doar nu vrei să faci parte din Scotland Yard?

— Ba da, vreau, replică tânărul. Am petrecut cele mai frumoase clipe din viață aici și apoi, Jane va avea mai multă încredere în mine, dacă sunt ocupat. De altfel și ea o să fie un detectiv destul de bun.

Auzind aceasta, Asistentul de Comisar isbucni în râs.

— SFARȘIT —

Colecția Danubiu
Nr. 5
DOMNIȚA STEPELOR

de ALBERT BONNEAU
Un volum de 192 pagini

Toți amatorii de aventuri vor fi captivați de acest roman, care ne transportă în fundul stepelor rusești și ne face să asistăm la scene palpitante.

Autorul, unul din cei mai valoroși scriitori francezi, este neîntrecut specialist al romanelor de aventuri. În «Domnița Stepelor», ni se descrie cu o extraordinară forță, o luptă formidabilă între cazaci și tătari. Nu poți citi acest roman fără a te trece fiorii, în fața întâmplărilor fantastice prin care trec eroii dramei. Un trădător aduce moartea și jalea într'o fortăreață. Ambiția lui este satisfăcută, căci hanul Kondrat a fost ucis iar nepoata lui, frumoasa Prascovia, înată sclavă. Eroul legendar Kassian pornește marea bătălie împotriva fioroasei Tamara. Va isbândi sau se va prăbuși învins, alături de scumpa-i logodnică ?

Citiți această carte pasionantă și captivantă, care va interesa pe mic și mare

Editura Danubiu
București, Str. Dr. Istrate, 10

CENTRALA PRESEI

Oficiu de difuzare în Capitală şi Provincie

BUCUREŞTI, Str. BREZOIANU No. 8
— TELEFON 4.29.91 —

Of. Reg. Com. Nr. 1859/941
Cont. CEC 4991

Acest volum s'a tipărit
la 1 Martie 1942. în
Institutul de Arte Grafice
„EMINESCU" S. A.
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREŞTI —